SÂNGE, METAL ȘI SPERANȚĂ

FLORIN PURLUCA

Colecția Science-Fiction #50

PAVCON

Sânge, Metal și Speranță

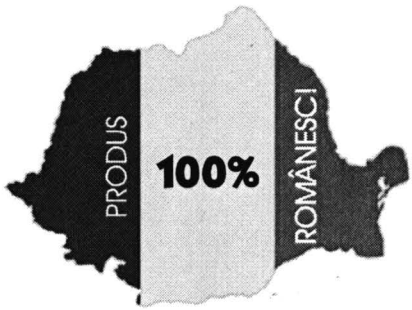

Citește românește!

Susține autorii români prin cumpărarea cărților lor și promovarea acestora în rândul prietenilor tăi!

FANTASY # **SCIENCE-FICTION** # HORROR # HEROIC-FANTASY # FICTION

Colecția Science-Fiction

 # 50

Florin Purluca
Sânge, Metal și Speranță

© 2017, Editura PAVCON
© 2017, Florin Purluca

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
PURLUCA, FLORIN
Sânge, metal și speranță / Florin Purluca - București: Pavcon, 2017
ISBN 978-606-8879-58-1

821.135.1

Comenzi:
Editura PAVCON, tel.: 031-100.80.70
0723.26.90.40
office@pavcon.ro
editurapavcon@yahoo.com
www.colectiasf.ro
www.pavcon.ro

Această lucrare nu poate fi reprodusă, parțial sau integral, fără acordul scris al deținătorului de copyright.

Coperta: **George Ionescu**
Editor: **Constantin Pavel**

ISBN 978-606-8879-58-1

FLORIN PURLUCA

Sânge, Metal și Speranță

Editura **PAVCON**
București, România, 2017

Completează-ți ***Colecția Science-Fiction*** cu:

#1 – **Extra-Terestrul**, de Constantin D. Pavel
#2 – **Secretul emisferei**, de Traian Bădulescu
#3 – **Nerecurgerea la Forță și la amenințarea cu Forța**, de O. Vitan
#4 – **Scornituri spăimântătoare**, de Cătălin Pavel
#5 – **Rangkook** *(seria deCase – 1)*, de Constantin D. Pavel
#6 – **Vendetta lui Ucigă-l Toaca**, de Ovidiu Vitan
#7 – **În anul 4000 sau O călătorie la Venus**, de Victor Anestin
#8 – **Erezia egumenului Glicherie**, de Dan Ninoiu
#9 – **Scurtă istorie a viitorului aristotelic**, de Aurel Cărășel
#10 – **Forțe ale Naturii – Moartea Vie**, de Daniela Faur
#11 – **O tragedie cerească**, de Victor Anestin
#12 – **Cetiți-le noaptea**, de Ion Minulescu
#13 – **Marginea curcubeului**, de Aurel Cărășel
#14 – **Incredibila aventură a cuviosului Achim**, de Dan Ninoiu
#15 – **Praf**, de Florin Purluca
#16 – **Manuscrisul episcopului Petronius**, de Dan Ninoiu
#17 – **Steaua fulgurantă**, de Aurel Cărășel
#18 – **Un român în Lună**, de Henri Stahl
#19 – **Oameni pe care i-am cunoscut 1**, de Aurel Cărășel
#20 – **Sawtooth**, de Constantin D. Pavel
#21 – **Rău de spațiu Omul fără nume**, de Ovidiu Vitan
#22 – **Progradia**, de Florin Purluca
#23 – **A doua Lună a Pământului**, de Mircea Liviu Goga
#24 – **Dialogul păsărilor**, de Laszlo Tarko
#25 – **Cumulonimbus deasupra Atlantidei**, de Aurel Cărășel
#26 – **Știință, Filosofie și Spiritualitate în Avatar**, de * * *
#27 – **Romanul cerului**, de Victor Anestin
#28 – **1944 Ein Freak**, de Florin Purluca
#29 – **Oameni pe care i-am cunoscut 2**, de Constantin D. Pavel
#30 – **Creație de tranzitare – Bacteria nemuririi**, de Aurel Cărășel
#31 – **Creație de tranzitare – Cârligul spațial**, de Aurel Cărășel
#32 – **Creație de tranzitare – Poarta mânturii**, de Aurel Cărășel
#33 – **RSA – Furia fiarelor**, de Florin Purluca
#34 – **RSA – Marile migrații**, de Aurel Cărășel
#35 – **Olympus Mons**, de Florin Haidamac
#36 – **RSA – Noaptea lemurienilor**, de Florin Giurcă
#37 – **Praf 2 – Atingerea sălbăticiei**, de Florin Purluca
#38 – **RSA – Auro Luck**, de Constantin D. Pavel
#39 – **Războiul Celestinei**, de Sergiu Someșan
#40 – **Aripile Albastre – Dragon**, de Anamaria Borlan
#41 – **Aripile Albastre – Karma**, de Anamaria Borlan
#42 – **Aripile Albastre – Tulburare**, de Anamaria Borlan

Cuvânt înainte

Numele meu este Armand Călinescu. Am un metru și șaptezeci și cinci de centimetri și vreo optzeci și cinci de kilograme. Cu douăzeci ani în urmă aș fi fost considerat un tip solid, numai bun pentru meseria de detectiv particular. După standardele din ziua de azi, cu puțin optimism, probabil că ating media. Ceea ce nu-i neapărat rău, dar nu-i nici bine. În goana mea perpetuă după oameni dispăruți și bani, am dat peste tot felul de ciudați. Problema e că, nu știu cum se face, dar bună parte din gagii din tabăra adversă sunt construiți ca niște brute. Nu mă înțelege greșit, nu sunt un fricos, un papă-lapte, cum se zice. Treaba e că nu-mi prea plac scandalurile. Prefer să rezolv lucrurile pașnic. Îmi iese treaba asta la fel de des pe cât mă pricep să croșetez. Și crede-mă pe cuvânt când o spun, croșetez la fel de des și de bine pe cât pășește o vrabie.

Compensez, totuși, prin câteva trucuri. Primul: am avut parte de niște prieteni pricepuți. M-au învățat lucruri interesante, despre care eu citisem doar prin cărți. Manevre de luptă. Idei despre atitudini. Nu aștepta. Lovește primul. Fă-i una cu pământul. Nu te aștepta la miracole. Fii mereu în gardă. Învață să înșeli, dacă e nevoie. Pune tot timpul lucrurile în balanță. Chestii de genul ăsta și multe

altele, pe care n-am timp și nici chef să le înșir aici, ca pe un morman de bezele. Al doilea truc pe ordinea de zi: sunt unul dintre puținii oameni de pe lumea asta care au folosit licorile intensiv – aproape abuziv – și am mai apucat să povestesc despre asta. Nu mă întreba care-i secretul. Moștenire genetică sau ceva de genul ăsta. Străbunicul a trecut prin două războaie. A încasat vreo zece gloanțe. A mestecat două vagoane de tutun. Și-a dat ultima suflare pe la vreo nouăzeci de ani. Taică-meu a fost un golan de prima clasă. Băutură, aresturi, barbuturi, bătăi. Ultima dată când l-am văzut avea vreo șaizeci de ani. M-au sunat cei de la Poteră, pentru că fusese implicat într-un scandal și aveau nevoie de cineva care să identifice cadavrul. Avea o fișă de carton, fără niciun nume, care-i atârna legată de degetul mare de la piciorul drept. Exact ca-n filme. Și deși era mort de-a binelea și bătrân, tot arăta destul de viguros și părea fioros ca un tren în goană. Fusese mierlit de loviturile de cuțit a trei indivizi. A lăsat în urma lui doi morți, un picior cu triplă fractură și două piramide nazale făcute terci. În linii mari, cam asta ar fi totul despre pregătirea și moștenirea mea genetică.

Cu toate astea, nu sunt chiar atât de brutal pe cât ai crede. Mă rog!, nu fără un motiv anume. Știu să miros o floare atunci când nu sunt nevoit să rup nasuri cu lovituri fulger de căpățână. Nu scriu poezii. Fumez, beau și tot tacâmul. Nu sunt un model pentru tânăra generație și nici nu mi-am propus asta vreodată. A fost doar viața. Ea m-a tras în direcția asta. Mă gândesc: n-ar fi fost rău să urmez o școală, două, poate chiar mai multe. Să termin un doc-

torat sau ceva. Să am o familie și restul. Dar până la urmă, cineva trebuie să servească și de exemplu negativ. Deci, oricum ai da-o, tot nu-s inutil. Am meritele mele, dacă puștiul tău de cinșpe ani nu fumează, nu bea și fuge ca dracu' de droguri. Bună parte din comportament mi-o datorează. Sunt unul din tipii ăia pe care-i mai vezi din când în când la știri. Categoria „Nu faceți ca ei". Nu trebuie să-mi mulțumești. Niciun favor, stai liniștit, ia lucrurile așa cum sunt.

În linii mari, ce vreau să spun e că mai departe ai să găsești câteva din pățaniile mele. Nu neapărat în ordine cronologică și nu neapărat folositoare într-o lume ca asta. Sunt orecum stranii, pentru că ele se petrec în locuri în care nu m-ai crede că există, dacă ți-aș spune chiar totul. Dar sunt adevărate și drepte. Nu-mi plac poveștile alea în care peste tot curge lapte și miere. Riști să ți se facă greață. Fapt pentru care am să te rog să le vezi drept o înșiruire de întâmplări insolite, care sunt menite să-ți distreze o zi obișnuită de vară sau o duminică ploioasă.

Cu maximă sinceritate,
Armand Călinescu

1. Urmărind-o pe Alice

Călătoria s-a dovedit destul de lungă, respectând faptul că m-a costat doar un amărât de bănuț. Ambarcațiunea, un feribot cu tăblăria ruginită și indolent vopsită, a despicat crestele valurilor îndrăznețe, bălăngănindu-se mai ceva decât un dop de plută. Era vreme prielnică chiar și pentru vărsat. Amurg, pasageri puțini, deci nimeni n-ar fi putut să se plângă dacă suferea din pricina răului de mare. Îți era frică să respiri profund, de parcă ceața lăsată peste luciul sticlos al apei ar fi fost o adunătură de spirite pregătite să-ți posede plămânii. Dar dacă te-ai fi uitat mai bine și n-ai fi fost slab de înger – poate dacă erai un bătrân lup de mare – vedeai în ceața aceea nimic altceva decât năduful mării.

A durat o vreme până când am putut să disting licuricii iridescenți. Luciole multicolore, raze pâlpâitoare, stâlpi fixați în buza docului. Drepți, subțiri și lungi ca niște creioane colorate, cu vârfuri lucitoare.

Cei doi îndrăgostiți au chicotit. El și-a trecut mâna jucăușă prin părul ei. Bătrânul aflat la două scaune depărtare a părut impasibil la luminile Portului Vechi. Privea în gol, plictisit, cu pălăria-i zdrențuită trasă până aproape de vârful nasului. Mai era doar cârmaciul feribotului. Un

tip solid ca un buldozer. Stătea într-o rână, cu mâna dreaptă fixată pe cârmă. Stânga era proptită în marginea de fier a balustradei. Am presupus că tocul pistolului îi înghiontea coastele, pentru că la intervale scurte de timp trăgea de ham, căutând să-l așeze mai bine. Purta un pulover gri, marinăresc, care pentru oricine altcineva ar fi fost bun de pardesiu. Așa de mare era și, la câtă lână fusese folosită pentru lucrătura grosolană, probabil cântărea cât un berbec.

Apele încă dansau, la fel și feribotul, dar o făceau într-o manieră plăcută, dedublând zborul lin al pescărușilor. Cineva aruncase un văl de pânză sângeriu peste mărgeaua uriașă de pe firmament, mai adineaori în culoarea aurului. Am apucat poza și am scos-o la vedere. În lumina fadă a felinarului de pe feribot, umbrele jucau pe chipul ei, îmbătrânind-o. Dar chiar și așa, tot era o femeie frumoasă. O frumusețe de duzină – totuși, cumva aparte. Avea o licărire vie în ochii aceia sidefii, care migrase din flacăra felinarului pe hârtia fotografică. Nu clipea, dar te-ai fi așteptat s-o facă dintr-o clipă într-alta. Am ascuns-o, la locul ei, în buzunarul vestonului.

M-am uitat la ceas, deși știam că n-avea rost. Amurgurile din astfel de locuri îngheață timpul.

Ambarcațiunea s-a prelins pe lângă linia bazinului portuar și cârmaciul solid a azvârlit peste bord un șarpe negricos. Era împletit din cânepă groasă, roasă pe alocuri. Sfoara a plescăit atunci când s-a lipit de lemnul unsuros al docului. Bărbatul a dat peste cap o punte îngustă, care ne-a permis să trecem dintr-o parte în alta fără prea mari jocuri de echilibru.

Am plecat fără să mă mai uit în urmă. Fără să-mi pese încotro o apucaseră ceilalți pasageri. Străzile înguste, sinuoase, pavate cu piatră sfărâmată, mi-au arătat calea înspre miezul Orașului Port. Eram călăuzit de lumina sașie a felinarelor. Mirosea a petrol ars, de la lampadare. A sare și grăsime de pește încinsă pe jar, de la cârciumile din apropiere. A distilat din trestie de zahăr. Firma unei locande scârțâia discret, arareori, atunci când se îngâna cu vântul. M-am apropiat de intrare și am împins ușa cu sfială. Prăjeala, vorbele înfundate și izul romului de proastă calitate s-au prăvălit peste mine ca unda unui leviatan. Părea un loc prielnic, un loc în care clienții obișnuiți aveau urechi fine și ochi ageri. Tocmai ce căutam eu, un detectiv particular c-o misiune precisă.

Am intrat.

M-am proptit în cel mai apropiat scaun liber și mi-am comandat ceva de băut. Viața s-a trezit în mine după primul pahar. Am mai cerut unul. De la câteva scaune distanță mă priveau doi ochi rezemați în colțurile înguste ale unor găvane mărunte. Întunecați precum noaptea proaspăt prăbușită peste oraș. S-au dat mai aproape. Am spus că sunt în trecere. Am doar câteva întrebări și doi, trei bănuți de cheltuit. Arătarea a luat poza. A stat, o vreme, nemișcată. A privit-o, pierdută. S-a auzit un zgomot ca de sticlă sfărâmată – vreun pahar scăpat la beție, am presupus, pentru că nu m-am deranjat să aflu – și dușumeaua gemând sub greutatea mai multor pași. Au urmat vorbe scurte, înțepătoare. Un clinchet de parale.

Mi-a înapoiat poza. Cât mi-a luat s-o pun la locul ei, aproape că s-au lipit de mine ochii aceia ascuțiți. Abia

atunci am putut să descopăr că aveam lângă mine un diavol lucitor de mare. Unul subțire, cu piele proaspătă. Cu nas ascuțit și buze la fel de fine ca dunga unei foi de ziar. Putea să fie tânăr, de până-ntr-o sută de ani. Putea să fie bătrân, de peste o mie de ani. Dar n-ai fi putut să pricepi una ca asta. Așa sunt dracii de mare. Știu să se preschimbe după bunul plac. Mi-a spus că n-o cunoaște, că-i datorez doi bănuți pentru deranj. Ochii i-au scânteiat. Două stele prăvălite peste luciul mării.

— Nț! am mârâit. Pentru doi bănuți trebuie să trudești mai mult.

Limba i s-a plimbat peste cununa de colți mărunți și încârligați. Erau înșirați de-a lungul unor gingii vinețiii. Cute discrete au împodobit nasul, atunci când s-a încruntat. S-a dat cu mult mai aproape. Atât de aproape încât am putut să gust putoarea care-i ieșea din gâtlej. Un damf de carne de om râncezită mi-a gâdilat nările.

— Hanul lui Tasuc, două străzi mai jos, mi-a șoptit diavolul cu limba despicată. Întrebi de Gus. Te-am trimis eu.

A întins mâna lucioasă. I-am dat banii. Palma i-a înghițit numaidecât, după care s-a dus la locul lui, câteva scaune mai încolo, mai mult plutind decât mergând. Am lăsat un bănuț pe tejghea, pentru băutură. Am dat și al doilea pahar pe gât, apoi m-am făcut una cu smoala de afară.

Puțin mai încolo, în josul străzii, un om-șobolan trudea la o ciozvârtă friptă, în spatele unor lăzi din lemn mucegăit. Și-a dezvelit colții atunci când m-a zărit rezemându-mă de linia unui felinar. Mi-am aprins o țigară egipteană. Coada a biciuit pavajul pătat de sânge și de untură de pește. A plesnit sec. Creatura s-a prelins în burdihanul

puturos al Orașului Port, printr-un intrând de canalizare. M-am apropiat. Deși n-o vedeam, simțeam cum perechea de bobițe negre mă fixa. Am scos poza – nevoia primară de-a mă asigura. Poți spune multe despre oamenii-șobolan, dar nu că-s prefăcuți.

— Miroși a drac de mare! a cârâit omul-șobolan.

— Tocmai am stat la taclale cu unul.

Dincolo de pelicula de întuneric s-a auzit un râcâit. A urmat un trosnet ca de os rup. O pereche de fălci puternice clefetind.

— Vezi-ți de treabă, detectivule! Problema te depășește.

— Ai văzut-o, cumva?

— Poate!

O mânuță cu degete lungi, arcuite precum încheieturile unui moș reumatic, a tăiat linia obscură a gurii de canal. Unghiile, ascuțite întocmai ca niște cuie, au început să gâdile aerul. I-am dat un bănuț. Mi-a mulțumit, pe limba lui, apoi a râgâit. M-a cuprins un fior rece. A urcat din stomac, ca un vârtej. De când mă știu n-am suportat carnea de câine. Râncezită, apoi friptă. Am plecat cât am putut de repede. Riscam să-mi întorc stomacul pe dos. În urma mea s-a auzit glasul ascuțit al gherlanului:

— Intră la Hanul lui Tasuc, detectivule!

Și lumea din canal a murit într-o liniște cosmică.

Mi-am târșâit umărul vestonului de peretele aspru al unei clădiri, unduindu-mă de parcă aș fi fost rănit. De parcă aș fi încercat să-mi țin mațele să nu mi se reverse prin abdomenul desfăcut de lama tăioasă a unui șiș. A trebuit să vărs, până la urmă, ca să-mi mai vin în fire. Ne-

norocitii de oameni-șobolan, cu obiceiurile lor culinare cu tot. M-am tras deoparte, în perdeaua radiantă a unei firme luminoase. Galbenul lămâi s-a lăsat peste mine, adâncind și mai mult umbrele proaspetei suferințe. Cu litere de-o șchioapă, deasupra capului meu greu, stătea scris:

HANUL LUI TASUC
mâncări și muzici
numai bune pentru inima umblătorului

Pentru cât îi pomeniseră toți numele, era o locandă cam îngrămădită. Ferestre mici, ca niște ochi de porc îndesați. O ușă din lemn ros de timp. Era ținută de două balamale masive, pătate de rugină și bătute cu bonturi grosiere din fier. Ușa era trasă – poate chiar zăvorâtă – dar prin ochii de porc, căscați cam de-o palmă, răsunau voci colorate. Mai era și o orchestră. M-am ridicat în capul oaselor. M-am scuturat, mi-am dres pălăria. Mi-am verificat elixirele. Erau toate, tefere, la locul lor.

Am urnit-o, cu trudă. Părea să aibă mai curând greutatea unei pietre funerare, decât greutatea unei porți din lemn. Hanul era plin ochi, muzica în surdină. Lumina anemică de la cele câteva lampadare, înecate în fumul gros cât plapuma, cădea peste mănunchiurile de mese rotunde și scaune. Dimprejurul lor se ospătau mușterii de toate națiile. Am tăiat sala pe de-a dreptul, înspre tejghea, din moment ce doar acolo m-aș fi putut strecura cumva, să pot prinde un locșor. Am îmbrâncit pe unul care-mi stătea în cale. I-am simțit privirea rece în ceafă, ca o adiere

de ianuarie târziu, cât timp m-a urmărit. Nici măcar nu m-am silit să-l privesc mai mult decât în treacăt.

M-am agățat de-un colț de tejghea. După câteva minute de așteptare seacă, a venit o șopârlă. Avea ochii bulbucați, pielea numai bună de făcut portofele. Colți ascuțiți ca niște ace zdravene pentru cusut cojoace. Limba nu-i stătea locului nicio clipă.

— Ce ssservește domnul?

L-am privit lung de după borul îngust al pălăriei, pufăindu-mi egipteanca în sictir. A fost la fel de impresionat ca dulapul din spatele lui.

— Fii bun și scutură-mi sticla aia de praf! i-am spus.

Saurianul s-a întors. A privit lung înspre raftul ticsit cu sticle din spatele lui. Mâna i-a plecat înspre cea mai apropiată licoare chihlimbarie. L-am oprit.

— Nț! Nu aia, cealaltă. Un pic mai sus. Appleton Estate!

— Oh! Domnul are gusssturi bune...

Mi-a turnat un rând. Aroma de caramel m-a înhățat de nări și m-a izbit cu botul de tejghea. Furtuna din stomacul meu avea nevoie de licoare ca aripile unei ciocârlii de aer. Nici măcar n-am respirat primele două pahare. Am aruncat doi bănuți.

— Ești un hangiu pe cinste!

Șopârla s-a arătat încântată de compliment. A executat un sfert de reverență. Mâna a măturat bișțarii.

— Domnul essste mult prea generosss.

— Nici vorbă! I-ai meritat din plin. Am mai scos o egipteancă din tabacheră. „Limbă-ageră" s-a învoit să mă servească cu un foc. Îl caut pe Gus, i-am spus. Se întâmplă cumva să-l cunoști?

A clătinat din cap. Balanța de pe masa unui negustor.

— În ce problemă doreşşşte domnul sssă-l cunoassscă?

— Nimic complicat. Simple curiozități.

— Cine-l recomandă pe domn?

Abia atunci am realizat că nu reținusem numele dracului de mare. Dar dacă stăteam să mă gândesc mai bine, nici măcar nu mi-l spusese. Mi-am încercat norocul:

— Un diavol lucitor de mare. Două locande mai sus.

— Gusss cunoaşşşte mulți diavoli de mare, în toate locandele de prin tot Oraşşşul Port.

— Las-o baltă... Gus! Am scos poza. Îți spune ceva?

Ochii saurianului s-au transformat în două linii sublime. Limba i-a umezit botul cu un șuierat ascuțit, alungit, aproape amenințător:

— Şşşterge-o, amice!

Am scos un alt bănuț. I-am făcut vânt pe deasupra tejghelei. A sfredelit aerul ca o sfârlează. L-a izbit drept în coșul pieptului. Apoi, bănuțul s-a rostogolit și s-a pierdut pe undeva, pe după mobile.

— Acum, că tot îmi ești dator cu un gologan, cred c-am să mai vreau un pahar cu rom. Ce zici?

N-a mai zis nimic, dar a fluierat. Nu mai văzusem până atunci șopârle care să fluiere. Cu două degete înfipte în botul ascuțit, pauza dintre colți a produs un zgomot tăios, continuu. M-a amuzat. O chestiune interesantă, pe care n-o vezi în fiecare zi. Zece secunde de acalmie. Sau poate douăzeci. După care lângă mine s-au ridicat două umbre lungi, ca niște dulapuri de uriași. Și tot la fel de late.

— Care parte din şterge-o n-o pricepi? mi-a spus una dintre gorile, cea mai coaptă de vreme.

Tâmplele-i erau argint viu. Sticla ochilor tocită, veche, cam de-o seamă cu nisipul din care fusese turnată. Arăta și mirosea ca o maimuță bătrână – spre deosebire de cealaltă primată, care duhnea a băutură și vigoare –, dar tunurile care-i atârnau în loc de mâini te făceau să te gândești de două ori înainte să-ți scuipi vorbele.

I-am zâmbit, pentru că era cu două capete mai înaltă și pentru că își încovoiase spinarea ca să ajungă nas în nas cu mine. Și, pe altă parte, pe motiv că am presupus că rânjetul meu sfidător avea s-o scoată din pepeni.

— Cunosc pe cineva care te-ar putea doborî dintr-o singură lovitură! i-am spus, cu arcușul buzelor încordat la maximum. Poate am să vă fac cunoștință, cândva.

— Nu mai spune!

A rânjit, forțându-i pe Gus și cealaltă gorilă să facă întocmai. Umărul i-a jucat prin semiîntunericul hanului. Am simțit amorțeală în ceafă. M-a ridicat, la fel de delicat cum ar fi făcut-o brațul unei macarale. M-a purtat prin mulțime, afară, ca pe-un pisic puricos. Mușteriii m-au privit amuzați, hlizindu-și mutrele înecate de aburii de distilat de melasă.

— Domnișoara Alice nu vrea să fie deranjată! m-a lămurit gorila. Pricepi?

După ce am aterizat cu fundul pe pământ și abia m-am ridicat în picioare, am putut să-i explic:

— N-am s-o reține prea mult. Știi, domnișoara poate c-a uitat, dar are niște datorii. Puțin cam mari, chiar și pentru gustul unor prieteni înțelegători, așa cum are dânsa, și care, întâmplător, m-au rugat să-i transmit un mesaj.

— Dispari! m-a sfătuit gorila. Până nu-ți înfund nările!

Ușa a bubuit în urma lui.

Mai întâi a trebuit să-mi caut pălăria. Să o scutur, abia apoi să o pun la locul ei și să-mi verific pentru a doua oară – într-o singură seară – elixirele. Erau la locul lor, toate, tefere. Asta era minunat.

Am luat un flaconaș. „Verdele" mă face să sufăr mai puțin, dar situația cerea „albastru". Gorilele erau destul de solide și poate nu singurele din încăpere. Am preferat să nu-mi asum riscuri. Am golit o sticluță. M-am rătăcit în beznă o clipă, apoi s-a pornit durerea. Cumplită și iute, flăcările infernului. Oasele și carnea creșteau în mine de parcă fusesem pus la dospit în dogoarea soarelui arzător de august. Mușchii plesneau pe sub piele, niște bice vii. Mă usturau venele din cap până-n picioare. Ardeam pe dinăuntru, fără niciun strop de lumină. A trebuit să stau mai bine de jumătate de ceas să-mi revin. Dar atunci când organismul s-a reconfigurat pe deplin și s-a acomodat cu noua stare organică, m-am simțit ca un blindat.

Am intrat în han. Am stat într-o parte, cât mai ferit de lumina chioară a lampadarelor. Orchestra a amuțit. O voce gravă a oftat în microfon. Toate privirile – inclusiv a subsemnatului – au căzut pradă scenei. De sub muselina străvezie a rochiei mulate, trupul lui Alice cânta deodată cu vocea, în felul în care numai o pisică jucăușă ar fi putut s-o facă. N-avea o voce grozavă, dar totuși, cânta bine. Nu nemaivăzut, însă pentru șleata care se găsea îngrămădită dinaintea scenei n-ar fi contat nici dacă ar fi aruncat înspre ei cu grohăituri porcine. Atâta vreme cât trupul femeii aluneca pe scenă la fel de sublim precum o lebădă pe apă, spectacolul lor era desăvârșit.

Albastrul te schimbă. Îți întărește oasele și mușchii. Îți ascute fața, îți umflă umerii și pectoralii. Însă nu te face de nerecunoscut. Fapt pentru care „limbă-jucăușă" n-a încetat să mă fixeze din clipa în care m-a găsit din priviri, pesemne accidental. Lumina difuză îmi oferea camuflaj, dar șmecheria nu avea să țină la nesfârșit. Am socotit că era fără rost să o lungesc. Am pornit înspre bar. Era loc destul, toți se îngrămădiseră în direcția scenei.

Când am fost suficient de aproape cât să realizeze că nu se înșală, era deja prea târziu ca să mai facă ceva. L-am apucat de bot și l-am plesnit, cu o sete specifică deșertului. Un upercut neanunțat. Greoi, ca un tren deraiat. N-am văzut rostul să-l mai chestionez. Oricum, altceva în afară de șuierături de uimire și trivialități nu avea să scuipe. Nodurile pumnului s-au înfipt din nou în bărbia lui terminată într-un „V" tăios. Limba i s-a agățat în colți. Fire unsuroase, roșietice, s-au preschimbat din mărgele în boabe frânte, atunci când au lovit lemnul tejghelei. I-am curmat suferința cu o ultimă lovitură – o directă în tâmplă. S-a prăbușit în dosul barului. A luat cu el două pahare și o sticlă de rom, pe jumătate plină.

După cum era de așteptat, gorilele au apărut imediat ce l-am rezolvat pe saurian. Una s-a repezit înspre mine din prima. Amenințătoare, cu pumnii încleștați și privire de oțel. Croșeul ei a măturat leneș aerul. M-am ferit cu lejeritate, dar pirueta din urma eșecului a purtat o lovitură de cot pe care, trebuie s-o recunosc, n-am anticipat-o. Bine plasată, însă nu suficient de puternică. Nu m-a lovit din plin, ci a fost mai curând o îmbrânceală serioasă.

Era rândul meu.

Întotdeauna am fost de părere că lucrurile mărunte își fac treaba de minune, la momentul oportun. Prin urmare, în detrimentul unor lovituri de tatonare, am preferat să-mi înfig degetele în blana de sub maxilarul gorilei. Marele avantaj, atunci când ai dinaintea ta oameni-fiară, stă în priza oferită de blănurile acestora. Odată ce l-am apucat de bot, am strâns cât am putut de tare. Ochii primatei au căpătat luciul unui lac proaspăt dezgheţat. Mi-am scuturat încheietura și în același timp am lovit. Pumnul meu drept a vibrat în tâmpla lui. Deși genunchii i s-au înmuiat simțitor – ar fi căzut, cu certitudine, dacă aș fi slăbit prinsoarea – am preferat să-i apuc gâtul. M-am rotit, gata să folosesc gorila drept scut. Era dificil de manevrat, muntele de mușchi și blană, fapt pentru care am insistat să-i mențin starea de moleșeală cu alte câteva lovituri de pumn în căpățâna cât un pepene.

Cealaltă gorilă, cea mai purie, care mă aruncase în drum ca pe-un cotoi, stătea la câțiva pași depărtare. Rânjea, fluturând prin aer un „bombardier". Aţâţat de febra încăierării, nu observasem că hanul se golise aproape pe de-a-ntregul. Abia în acel moment am descoperit cei câțiva mușterii speriați, prinși într-un colț deloc prielnic, din care nu mai puteau fugi, pentru că s-ar fi găsit în bătaia armei gorilei. Pentru o carabină cu țeavă dublă retezată, era al naibii de înspăimântătoare.

Nu-i sănătos să mizezi pe o tovărășie golănească, mai ales în momente de cumpănă. A fost întocmai și pentru primatul pe care-l țineam drept scut. N-ar fi crezut una ca asta nici în ruptul capului și n-ar fi fost nici pentru

mine basma curată, dacă n-aș fi fost inspirat să-mi bag capul la cutie atunci când rictusul drăcesc al gorilei înarmate nu mi-a mirosit deloc a bine. M-am ghemuit în spatele prizonierului. Cununa de alice n-a făcut altceva decât să-mi râcâie pielea. Asta după ce a perforat scutul din carne vie. Eram din cap până-n picioare numai sânge. Curgea pe mine în șiroaie, dar durerea mocnită m-a asigurat că bună parte din el nu era al meu, ci al gorilei bucățălite și prăvălite pe podea.

N-am avut la dispoziție nimic mai mult decât cele câteva secunde necesare gorilei să-și încarce bombardierul. M-am năpustit asupra ei. Pentru început m-am asigurat împotriva unui nou atac armat. Am izbit violent încheietura mâinii drepte, talpa bocancului desființând fără drept de apel priza degetelor. A scăpat carabina și momentul când avea să se aplece pentru a o recupera mi s-a scurs dinaintea ochilor ca o premoniție. Atú-ul albastrului, pe lângă forță, este viteza de reacție și posibilitatea accelerată de-a anticipa. Considerați-o, dacă vreți, această putere de anticipare, o călătorie în viitor preț de o secundă. Uneori face diferența între viață și moarte.

S-a aplecat. Am lovit.

Botul gorilei a pupat șireturile. S-a transformat într-o cascadă de sânge. Am ridicat bombardierul, așa descărcat cum se găsea, imitând pe cât m-am priceput mai bine postura unui jucător de baseball. Am pocnit-o drept în tâmplă. A căzut, acompaniată de o bufnitură înăbușită. În urma prăbușirii colosului, localul s-a cufundat într-o liniște țipătoare. Genul de liniște care sparge timpane.

Nici urmă de glasul instrumentelor orchestrei. Nici urmă de Alice.

Am urcat pe scările dindărătul scenei. Erau ascunse, într-o manieră jalnică, de un paravan din scândură de brad. Cândva bine geluit, acum doar umbra fadă a unui ascunziș reușit. La primul cat m-a întâmpinat holișorul ceva mai mare decât o cutie de chibrituri. Mai era o bucătărioară – nici țipenie de suflet în ea – și un soi de cameră de zi, cu o masă mare în centru. În capătul odăii, prăbușită într-un fotoliu greu din piele maro, stătea vrăjitoarea.

Când am trecut de granița prânzitorului cu vestibulul, Alice a fluturat din gene, imitând o calmitate la fel de ieftină ca jocul aripilor unui fluture din material plastic. N-am priceput dacă fusese un gest curtenitor sau pur și simplu un distrugător de lacrimi. Pesemne c-o usturase serios la pungă contractarea gorilelor. Avea toate motivele din lume să fie roasă de oftică.

— Domnule detectiv, m-a periat femeia. Cărui fapt datorăm o așa vizită furtunoasă?

Doar ca să mă asigur că suntem pe aceeași lungime de undă, m-am făcut înțeles:

— Jamel Amar.

Probabil că lista ei cu treburi nerezolvate era una consistentă, deoarece i-au trebuit clipe bune până când numele să-i spună ceva.

— Oh! Puiul de șeic. Nu văd care-i legătura?

Mă îndoiam amarnic că nu pricepea unde bat.

— Familia nu are pretenții la aurul pierdut la cărți. Deși, dacă mă întrebi pe mine, n-ar trebui să renunțe chiar

atât de ușor la el. Dar, mă rog, asta-i cu totul altă discuție. Vor înapoi doar sufletul băiatului.

Nenorocita! După ce furase puștiului o mică avere la cărți, îl tâlhărise până în ultimul hal, șterpelindu-i sufletul. Adevărat, nimeni nu-l forțase să accepte miza. Dar onestitatea cu care vrăjitoarea obișnuia să-și bată cărțile în fața celor nepricepuți, pentru noi, ăștia cu patru fire la cojoc, putea de la o poștă, mai ceva decât un pește zăcut. Nu spune nimeni că nu se cuvine să-i furi prostului aurul, dac-o ține cu tot dinadinsul. Însă nu te lăcomești să vinzi sufletul unui puști nepriceput diavolului. Daraveri de genul ăsta, pur și simplu, nu faci! Nu-i școlărește, ca să zic așa.

Continua să-și lingă obrajii cu genele ei lungi, colorate. Imita, într-o manieră destul de falsă, linia penelor unui păun. Obrăznicia ei începea să mă calce pe coadă.

— Nu mă face să-mi pierd răbdarea. Nici timpul, am mârâit printre dinți. Rupe târgul pentru sufletul puștiului și păstrează aurul. Ai câștigat de pe urma prostiei lui mai mult decât agonisesc unii într-o viață.

După ce-și etalase careul murdar de ași, vipera rânjise și-l lăsase pe Jamel c-o uitătură strâmbă pe chip și o dâră neîntreruptă de bale în colțul gurii. Noroc că-și făcuse milă de el un mistreț-vânător. Îl purtase pe puști, așa inconștient cum era, până-n poarta șeicului. Spaima și tristețea din ochii părinților nu fusese spălată nici după o lună întreagă, când se hotărâseră să apeleze la serviciile mele.

— Tocmeala-i tocmeală! a hârcâit vrăjitoarea. Nu l-a forțat nimeni să accepte miza.

— Ai măsluit cărțile, stricato! Nu te bucura la tocmeala unui pușțan fără minte.

— Mi se rupe sufletul să te văd cum suferi, mai nou, după durerea unor necunoscuți ție. Oh, preamilostivule, să pricep că lucrezi din pură empatie?

Era limpede. Vorbind, îmi pierdeam vremea.

— Spre deosebire de tine, hâtră fără suflet, eu știu când să mă opresc.

Am mai apucat să fac un singur pas înspre vrăjitoare. Izul de castravete de mare și putreziciune mi-a zăpăcit nările. Am deslușit clinchetul a zeci de clopoței și, ca de nicăieri, un val de șerpi s-a scurs înspre mine. S-au legănat unele peste altele, trupurile șerpilor, parcă sporindu-și mișcările progresiv. Mi s-au încolăcit de picioare, de mâini. M-au mușcat de gât și de obraji. Unul a încercat cu disperare să-mi înfunde gâtlejul. Cunoșteam jocul spurcat al adepților decăzuți ai teurgiei. Am lăsat șarpele să-mi lunece pe gât. S-a afundat pe jumătate, apoi mi-am transformat maxilarul într-o menghină. Trupul sfârtecat pe din două a căzut pe podea. A jucat o vreme, a năclăit decorul cu sângele lui negru ca ebenul, după care s-a mistuit într-un joc de flăcări verdos. În vintre n-am simțit nimic mai mult decât o banală jigăraie, ca după un ospăț generos cu fripturi marinate în bere.

Mutra șișcăi s-a scăldat în spaime. Deși ofidienii nu-mi dădeau pace și-mi cuprindeau membrele întocmai ca niște șpărgi grele, atunci când m-am sforțat au plesnit și au jucat prin aer precum tuburile pline cu carburant ale unui motor defectuos. Eram la un pas de ea și mă-ntre-

bam cum de nu tălmăcește un alt truc. Poate că era prea speriată sau poate că se gândea să cădem la învoială.

Am întins mâna s-o înhaț de palium, dar degetele mi-au trecut prin ea ca prin țesătura unui nor. Forma vrăjitoarei s-a rupt în rotocoale ușoare de vapori, fugind prin cameră de ici până colo. Numaidecât am înțeles: ca să se folosească de un astfel de truc, avea nevoie de-o mirază. Am început s-o caut, cu uitături discrete. N-am vrut să știe că-i prinsesem jocul, dar când privirea mi s-a înțepenit în luciul oglinzii din perete, m-am repezit înspre ea ca o descărcare electrică în vremuri de vijelie. Încă se hlizea din fundul oglinzii, când a fost luată pe nepusă masă. Nodurile pumnului meu, ajutate de-un descântec, au rupt bariera dintre lumi. Mi-am afundat brațul până aproape de umăr. Colțurile frânte ale sticlei au desenat pe piele linii lungi, roșietice, neîntrerupte. Am apucat-o de păr, am tras cu toată puterea. Au ieșit prin miraza spartă, mai întâi capul, apoi umerii și brațele, cu tot cu jocul lor haotic. Nu mai avea nicio scăpare și presupun că atunci a știut-o și ea. Am pus-o la pământ, îngenuncheată. Lupta să scape, despicându-mi pe alocuri carnea, cu unghiile ei oțelite. Am renunțat să mă mai joc. Chiar dacă pe moment nu simți durerea, căci albastrul te apără de suferință și vrăji și îți dă o putere de neimaginat, la final resimți totul cu vârf și-ndesat.

Am scuturat-o de vreo două ori, răspunsul ei a rămas neschimbat:

— Sper să arzi în inima Iadului, tablagiu parvenit!

Și nu-i ca și cum n-ar fi vrut – sunt ferm convins c-ar fi făcut-o, numai să scape –, dar după cum mă temeam, ajun-

sesem puțin cam târziu. O lună înseamnă, totuși, mult prea mult timp consumat. Sufletul pierde drumul îndărăt spre casă.

Am prins-o bine de păr și de bărbie, mi-am proptit genunchiul în coșul pieptului. Am simțit cum plămânii hâtrei trudesc după un polonic de aer, dar nu m-am lăsat înduplecat de ochii ei pierduți în spaime. Am tras cât am putut de violent și-am auzit șira gâtului cum plesnește. Ca o împletitură din ramuri uscate. Am abandonat trupul decapitat la voia întâmplării. Ultimele văpăi au scânteiat în ochii lui Alice – ochii aceia nespus de vii, care odinioară ar fi putut aprinde hârtia fotografică. Am aruncat căpățâna în sac și sacul de-a spinarea. Roșeața s-a prelins prin pânză, a lăsat în urma mea o dâră prelungă, neregulată. M-am grăbit să dovedesc scările, să părăsesc localul, căci nu peste mult timp albastrul avea să se scurgă din mine ca apele pe durata refluxului. Trebuia să fug, să-mi găsesc un colțișor umbrit. Unul uitat de lume, unde să mă las pradă refacerii. O refacere trupească, nu de lungă durată în timp, dar al dracului de dureroasă.

În plus, aveam un feribot de prins, un cap de vrăjitoare de predat și o sumă frumușică de încasat.

2. Iubire de contrabandă

Am intrat în debaraua de mături care ținea loc biroului și m-am trântit în scaun. Fierul, plasticul și cele câteva șuruburi care abia mai dovedeau să-l țină într-o singură piesă de mobilier s-au arătat extrem de nemulțumite de atitudinea iresponsabilă de care am dat dovadă. Plănuiam de luni bune să-mi iau unul nou. Problema era că lista de cheltuieli restante era puțin cam lungă pentru mofturi de genul ăsta. Mi-am scos o egipteancă și am început s-o pufăi, gândindu-mă că într-o zi ar fi fost destul de plăcut să renunț la tutun, să-mi permit să închiriez un birou mai spațios și să-mi cumpăr ceva mobilier nou. Poate chiar să-mi angajez o secretară. Dar probabilitatea să-mi reușească pasiența era la fel de sigură ca atunci când vrei să descoperi trifoiul cu patru foi. M-am lăsat pe speteaza scaunului, cu picioarele trântite pe tăblia biroului, continuând să visez la vrute și nevrute.

După vreun sfert de ceas, am fost nevoit să revin cu picioarele pe pământ. La propriu. Telefonul fix a croncănit de câteva ori și n-am izbutit să ajung la receptor din poziția în care mă aflam. A trebuit să-mi trag picioarele de pe birou ca să pot să răspund. O voce repezită, îngrijorată, a răsunat în difuzor:

— Armand Călinescu?

— În persoană.

— Detectivul Armand Călinescu?

Replica mi-a venit în minte într-un mod atât de natural, încât a trebuit să-i spun pas.

— Spuneți, vă rog, cu ce vă pot fi de folos?

— Aș avea nevoie urgent de serviciile dumneavoastră.

Asta era bine – poate chiar foarte bine – pentru că atunci când lucrurile cer rezolvări urgente, în ceea ce privește tariful serviciilor socoteala este, de obicei, mai mult decât favorabilă. În cazuri de genul, doi plus doi fac întotdeauna cinci. Un artificiu pe care majoritatea dintre noi, detectivii particulari, îl prindem din mers.

— Desigur, i-am spus. Cu ce pot să vă fiu de folos? am insistat.

— Aș prefera să detaliem subiectul între patru ochi.

Toți vor asta și n-am prea înțeles de ce. Nu-i ca și cum telefoanele tuturor sunt ascultate. Faptul că ți-a dispărut bișonul maltez nu va da cine știe ce administrație locală peste cap. Deși, într-o oarecare măsură, în situația individului de la capătul firului, comparația poate că a fost puțin nepotrivită. Nu părea că avea aerul unuia care tocmai își pierduse cățelul. Probabil că era ceva mai mult de atât și, atunci când clientul scoate din buzunar, vrei nu vrei, empatizezi cu suferința lui. Cu toate astea, rămân la convingerea fermă că, în general, clienții au tendința să dramatizeze.

— În regulă. Unde doriți să ne întâlnim? l-am întrebat.

Erau rare ocaziile în care-mi dădeam întâlnire la birou. Nu de alta, dar decorul deloc pretențios afecta percepția

clientului despre prestația împricinatului. Fapt care altera iremediabil balanța servicii-preț. Și asta nu era tocmai ceea ce mi-aș fi dorit.

— Hanul lui Liban. Orașul Nopților.

Ei bine, asta a fost o noutate pentru mine. Chiar nu știam că indivizii care-și consumau zilele în bezna aia fără fund obișnuiau să solicite intervenții din exterior. Am pus receptorul în furcă, mi-am verificat centura – verzi, albastre, negre, roșii; stocul de elixire era la zi –, mi-am tras haina și am ieșit în grabă.

Am luat feribotul și-n tot timpul cât adunătura de table ruginite s-a legănat în susul și în josul valurilor, mi-am făcut câteva scenarii ipotetice despre solicitarea proaspătului client. Pilotul ambarcațiunii a stat tot timpul la locul lui, ca o statuie prea mare și prea grea ca să poată fi deranjată de ceva. Când am ajuns la destinație, am plătit cursa și barcagiul mi-a luat bănuțul cu o privire neutră, care a trecut prin mine, a străbătut linia lucitoare a apei și s-a oprit, probabil, tocmai hăt departe, pe malul opus, în licuricii efervescenți ai felinarelor de la marginea Orașului Port. I-am mulțumit și am coborât în grabă.

Pentru un oraș care era veșnic sub imperiul nopților, cu o reputație plină de miasmă, docurile erau destul de bine luminate, dar puțin cam aglomerate pentru gustul meu. Am trecut printre câteva prezențe slabe, aproape până spre emaciere, care-și lingeau buzele folosindu-se de niște limbi lungi, umede și cu vârfurile profund despicate. Când aproape să las în urmă ultimele magazii marinărești, un om-lup m-a apucat de braț. M-am oprit, i-am aruncat o uitătură curioasă.

— Domnul are nevoie de asistență? m-a întrebat.

Orașul Nopților a avut dintotdeauna o reputație solidă, într-un sens în care nu încânta pe nimeni, și meseria de gardă de corp era un mod bun de a câștiga o pâine. Asta dacă erai tipul ager de pumn. Restul localnicilor, cei mai puțin favorizați trupește de muza creației, încercau să facă pe ghizii. În ambele cazuri, prețurile se negociau la fața locului. Lupul s-a hlizit la mine, etalându-și colții albi, suspect de curați și lucitori. L-am analizat mai atent. Era prezentabil, îmbrăcat bine, ca și cum ar fi avut o slujbă decentă, cu plata la timp. Dar dacă, într-adevăr, ar fi avut una, probabil că n-ar mai fi pierdut vremea pe acolo. Blana îi lucea, ceea ce însemna că lucra cu un tarif rezonabil și clienți fuseseră destui. Ce-i drept, orașul, deși rău famat, avea comorile lui. Unul ceva mai dezghețat ar fi putut să facă o avere acolo. Evident, de unul singur era puțin cam dificil. Însă nu imposibil.

— Nu, i-am spus. Mulțumesc oricum pentru grijă.

M-am tras în lături, m-am întors și m-am făcut nevăzut printre construcțiile de la periferia orașului. L-am auzit în spatele meu mârâind ceva în licană. Primele cuvinte pe care le înveți dintr-o limbă necunoscută sunt imprecațiile. Dacă le știi pe-astea, poți să consideri c-ai învățat limba pe jumătate. N-am idee despre restul meseriilor, dar cel puțin așa stau lucrurile în cea de detectiv particular.

Pe măsură ce m-am aventurat printre clădiri, lumina felinarelor a devenit tot mai timidă. Adierea întunericului a început să foșnăie prin decorul înțepenit în umbre și m-am

gândit că n-ar fi stricat să dau pe gât un flaconaș. Și nu era vorba numai de frică, după un timp începi să te obișnuiești cu ea – uneori chiar îi simți lipsa –, ci era mai mult vorba despre principii. Țineam morțiș să nu ajung șifonat la întâlnire. Prima impresie face toți banii.

Am tras un negru din stocul de elixire și l-am golit instant. Am azvârlit flaconașul din sticlă cât colo și am analizat dâra de sunete cât s-a rostogolit pe macadamul prea vechi ca să te mai chinui să-l mai descrii în vreun fel. La început am simțit felul acela de amețeală – cineva învârtea decorul dimprejurul meu, dar o făcea într-o manieră rezonabilă –, apoi m-am deprins treptat cu starea de a fi umbră. Am dispărut numaidecât prin negreala din jur, ca și cum aș fi înotat într-o piscină umplută până la supraplin cu materialul nopții.

Ordinea de zi – mă rog!, de noapte – era Hanul lui Liban. Trebuia să fac cumva să-l găsesc. În Orașul Nopților nu există hărți pentru turiști, pentru simplul fapt că Orașul Nopților nu-i un loc pentru turiști. Administrația preferă să-și consume fondurile pentru lucruri cu adevărat utile. Și cum aș fi putut să fac asta altfel decât abordând un om-șobolan? Sinceritatea lor este debordantă. Tot ce trebuia să fac era să descopăr o gură de canalizare. Din motive evidente, acolo-i găsești întotdeauna. Iar periferia oricărui oraș, fie el mai de soi, nu duce lipsă de canalizări. Cât despre locul în care mă aflam, nici nu mai încăpea discuție. A trebuit numai să-mi ciulesc puțin urechile și clinchetul apei murdare șiroind prin arterele subterane m-a gâdilat în timpane.

M-am proptit în piatra unui perete, mi-am scos o egipteancă și am aprins-o. Atunci când ești umbră, e ca și cum ai purta un rând de haine fermecate, care te fac să te topești în întuneric. Avantajul este că pe dedesubt ești același care erai și înainte să consumi elixirul. Spre deosebire de restul elixirelor, licoarea neagră nu vine cu modificări organice. Este doar un ascunziș. Poți să bei, să fumezi, să faci ce vrei. La naiba! Poți să regulezi vreo dameză, asta numai dacă n-o deranjează faptul că are dinaintea ochilor un ins din smoală.

Am scos un bănuț și l-am azvârlit printre barele din fier ale gurii de canal. Am auzit plescăitul discret atunci când banul a lovit apa, urmat de alte câteva sunete, cu mult mai evidente. M-am aplecat înspre zăbrele. Am exalat fumul de tabac și am ascultat cu atenție, apoi am spus:

— De unde a ieșit ăsta mai sunt și alții.

Gherlanul s-a convins, destul de rapid, că era rost de câștig. Băiat isteț, am presupus.

— Ce vrei, detectivule?

Trebuie să recunosc, mereu am fost fascinat de felul în care un om-șobolan te poate dibui. Poate că-i vorba despre miros sau poate că-i vorba despre altceva, însă asta n-am s-o știu vreodată. Nu prea se dau în vânt după socializare și în momentul acela detaliul chiar nu era o prioritate.

— Hanul lui Liban. Cum îl găsesc?

— Urmărește zgomotul pașilor prin canal. Am să am eu grijă să fie audibil.

Am făcut întocmai și, după jumătate de ceas în care m-am plimbat prin cotloanele încolăcite ca niște spaghetti

ale orașului, am ajuns la destinație. Probabil că fără ajutorul omului-șobolan mi-ar fi fost necesare două nopți pline să găsesc locul. Și, să hoinărești prin Orașul Nopților două nopți la rând, nu-i chiar cea mai plăcută afacere.

Piatra din care era lucrată fața locandei era de o banalitate dureroasă. Dacă mai luam în calcul și firma, neiluminată și murdară până aproape de indescifrabilitate – o tăblie cât limba unui bocanc ceva mai mare – m-am gândit că poate nici cele două nopți nu mi-ar fi fost suficiente să-l descopăr. Doi bănuți bine investiți, mi-am spus. N-a fost niciun necaz cheltuiala, aveam eu s-o trec în contul *diverse*, în favoarea proaspătului mușteriu.

Am încercat să deschid ușa, dar era zăvorâtă. După câteva secunde s-a auzit zgomotul yalei deschizându-se. S-a născut o fantă, am intrat razant și omul-mistreț ascuns în siguranța ei a zăvorât-o, la fel cum fusese, la foc automat.

Interiorul era complet lucrat în piatră, slab luminat de câteva lămpi cu petrol, fixate în suporturi din fier modelat pe pereții laterali.

— Domnule Armand?

Am scuturat din cap. Bună parte din efectul elixirului se consumase și singurele umbre care mai stăruiau erau cearcănele adânci și negre aflate dedesubtul ochilor mei veșnic obosiți.

— Vă rog să mă urmați, a adăugat mistrețul.

Pardoseala fusese spălată de curând cu detergent – probabil cu aromă de lavandă –, dar mirosea mai degrabă a toaletă publică. Am pornit pe scările ascunse de un pa-

ravan din piatră lăcuită, până la primul nivel. Clădirea mai avea unul, dar mistrețul mi-a făcut semn să-l urmez pe culoarul îngust și lung. S-a oprit în dreptul camerei cu numărul cinci. A deschis ușa, a intrat, am făcut la fel. Mi-a făcut un semn discret din căpățâna lui grea și păroasă. Am închis încetișor ușa și am trecut din vestibulul de dimensiunea unui pahar înspre dormitor. Camera era iluminată cu lămpi asemănătoare celor din sala mare. Dat fiind faptul că era cu mult mai mică, lumina era aproape mulțumitoare. Mistrețul mi-a făcut din nou semn. Am ocolit patul.

Femeia-căprioară se afla pe dușumea, înapoia patului, ghemuită între muchia lui și perete. Pătura tocită, aproape complet decolorată, era trasă într-o parte, dezvăluind bună parte din așternuturile albe, scămoșate. Unul din picioare se înălța peste marginea patului, celălalt se ascundea dedesubtul lui. O brățară vânătorească era adunată în jurul gleznei osoase. Pe tencuiala peretelui, chiar și în lumina aceea îndoielnică, am putut să observ două dungi neregulate care coborau în jos, până în dreptul coarnelor căprioarei. Capul era întors pe-o parte, pe dușumea. Ochii aveau strălucirea specifică celor de pește. Beregata îi fusese retezată. Sângele nu se răspândise prea departe. Cea mai mare parte se îmbibase în țesătura carpetei jerpelite de sub pat. Din abdomen nu se mai înțelegea decât o amestecătură de mațe, și alea zdrențuite. Probabil că fusese o moarte a dracului de violentă.

Am privit prin jur, în camera sărăcăcioasă. Un vas cu flori ofilite de săptămâni bune zăcea pe dușumea. Sculp-

tată în piatră dură, vaza nu se spărsese atunci când căzuse. Încă se mai zărea pata de umezeală de la apa scursă. Florile erau prinse cu o ață, sub forma unui buchet, și nu săriseră departe de vază. În rest, nimic altceva care să-mi solicite atenția. M-am uitat la ușă. Nu existau semne că ar fi fost forțată. Victima cunoștea ucigașul – primă impresie, însă destul de probabil adevărată. Îi deschisese, îl lăsase să intre. Mărul discordiei apăruse pe urmă. Dormitorul avea un geam care dădea în stradă, dar care era închis cu serande grele, lucrate din lemn și fier masiv.

— Vreau să..., a încercat mistrețul să-mi vorbească.

Cu o ridicătură fermă din braț, l-am oprit.

— În cât timp sosește de obicei cavaleria?

I-a trebuit un timp să se gândească.

— Când se iscă scandaluri ceva mai serioase, pe care băieții mei nu pot să le aplaneze, sunt nevoit să-i chem. De regulă ajung în jumătate de ceas. Dar acum, fiind vorba despre așa ceva. A scuturat din cap înspre cadavru. Părea descurajat. Probabil că vor fi aici într-un sfert de ceas.

— Foarte bine, i-am spus. Anunță-i.

S-a uitat lung la mine. M-am întors și am început să continuu să analizez camera, ca și cum ar mai fi fost ceva de observat. În spatele meu s-a auzit ușa, pașii repeziți ai mistrețului coborând treptele și, mai târziu, glasul nesigur anunțând telefonic crima. Nu cred că i-au fost necesare mai mult de zece secunde să urce treptele înapoi în cameră.

— Gata! Am sunat.

— Acum te ascult.

Ideea cu sunatul putea să fie o lovitură cu două tăișuri, dar asta se întâmpla destul de rar. Poate că vă gândiți c-ar fi trebuit să-l ascult și abia mai apoi să-l pun să anunțe cavaleria. Însă lucrurile nu stau întocmai. Dacă vrei să afli adevărul, oferă-i omului un motiv serios să facă asta. Cu potera pe drum, mistrețul avea toate motivele din lume să fie la obiect și mai ales franc. Era ca și cum i-aș fi pus dinaintea botului un rahat pe o tavă de argint. Adevărul, și tava dispare. Minte-mă, și vei gusta surpriza din plin.

— Am nevoie de ajutorul dumitale, domnule Armand.

— Dacă ești responsabil de tot circul ăsta, mi-am înclinat capul pe o parte, înspre căprioara eviscerată. Atunci îți pot oferi un sfat gratuit: spală putina urgent.

— Nu, nu! s-a repezit să mă întrerupă. N-am omorât-o eu. N-am niciun amestec în treaba asta.

— Atunci sosirea mea aici e o cheltuială fără rost. Povestește-le totul, cu lux de amănunte, și problema va fi ca și rezolvată. Dacă nu ai nicio implicație în toată afacerea, nu văd de ce să apară necazuri.

Omul-mistreț și-a frecat cu un deget unul din colții gălbejiți, îmbătrâniți.

— Adică sunt implicat, într-un fel, dar nu în moartea ei.

Mi-am proptit talpa în stinghia patului.

— Nu mă lua la mișto, prietene. Ești implicat sau ba?

Mistrețul a început să se foiască cu pași mărunți prin dormitor.

— Lucra pentru mine. Adică nu permanet, ci doar într-o treabă. Bătusem palma cu ea pentru recuperarea unor datorii. Are o echipă cu renume în treburi de genul asta. Mă

rog!, avea. Am tocmit-o să-mi scoată ceva datorii de la niște rău platnici. De pe urma afacerii avea să primească zece procente din sumă.

— Despre ce sumă vorbim? l-am întrerupt.

S-a oprit din mers, s-a uitat la mine, apoi și-a reluat plimbarea.

— O sută de mii.

Mi-a scăpat un fluierat. Orașul Nopților chiar ascundea comori, dacă știai unde să le cauți.

— Și care-i misterul cu moartea căprioarei?

Mistrețul a ridicat din umeri.

— Înțelegerea era ca atunci când are banii să ne întâlnim în cameră și să ne socotim. Am văzut-o când a venit, am așteptat jumătate de ceas – cum ne învoisem –, după care am urcat în cameră. Ușa era întredeschisă, la fel geamul. Nici urmă de gologani. Restul, poți să vezi cu ochii tăi.

Cât mistrețul a stat cu privirea îngrijorată, afundată în scândura uzată a dușumelei, l-am urmărit cu băgare de seamă. Nu părea să fie ceva în neregulă cu felul în care îmi vorbise. Fusese aproape credibil. Am spus *aproape* pentru că erau câteva detalii pe care nu mi le explicam. Dar era numai o chestiune de timp până să le dau de cap.

— Și cu ce dorești să te ajut?

— Banii, domnule Armand. Vreau să-mi găsești banii, în schimbul celor zece procente.

Zece mii, m-am socotit ca pentru mine. Suma era frumușică și nici măcar nu merita deranjul unei posibile negocieri.

— Prea bine, i-am spus. Dar o să am nevoie de un avans.

— Despre ce avans vorbim?

— Zece procente din cele zece procente.

Nici mistrețul n-a găsit în situația dată momentul potrivit tocmitului.

— Bine. Merg să ți-i aduc imediat.

— Nu, l-am oprit din drum. După.

S-a uitat la mine lung, întrebător.

— Cum adică după? După ce?

În aceeași clipă au răsunat câteva izbituri puternice în poarta principală. Cineva nu avea deloc răbdare.

— După ce vor pleca ei.

Mistrețul a scuturat din cap.

— Mergi și deschide, am adăugat. Nu vrei să-i lași să aștepte prea mult.

L-am apucat de umăr, chiar înainte să coboare treptele.

— Eu sunt un prieten mai vechi, care s-a întâmplat să fie prin zonă și care te-a ajutat să degajezi hanul. Ne-am înțeles? – A scuturat din cap. – Foarte bine!

El a coborât, eu am așteptat la intrarea în cameră. S-a auzit sunetul zăvorului tras și o amestecătură de mai mulți pași. Câteva întrebări la repezeală, apoi zgomotul tălpilor peste treptele din piatră. Administrația nu dăduse greș cu interviul atunci când alesese ofițerii din cadrul poterei. Patru urși grizzly au trecut în viteză pe lângă mine. Mi-au aruncat numai câteva priviri fugitive, în treacăt. Împreună cu omul-mistreț, am așteptat în liniște ca ei să-și satisfacă curiozitățile. Unul din urși a ieșit, i-a făcut un semn mistrețului. Au intrat amândoi înapoi

în cameră. De pe hol am putut să deslușesc garnitura obișnuită de întrebări: cine? ce? când? de ce?

După care am urmat eu.

— Dumneata ești prietenul domnului Liban? m-a întrebat ursul.

Am scuturat din cap.

Ochiul stâng îi era brăzdat de o cicatrice adâncă, lungă, pe a cărei margini firele de blană creșteau neregulat. Avea aerul unui ofițer care nu urma să iasă prea curând la pensie – cu certitudine mai avea de păpat dintr-o pâine vreo douăzeci de ani. Și mai avea privirea fermă a unuia pe care n-ar fi trebuit să-l calci pe coadă. Era aproape cu două capete mai înalt decât mine și destul de solid ca să mă eclipseze total. Dacă cineva s-ar fi găsit în capătul opus al holului, cu siguranță nu m-ar fi observat. Se ridica deasupra mea ca un vârf de munte.

— Dumneata nu ești din zonă, a adăugat ofițerul. Atunci cum se face că te-ai hotărât să-ți vizitezi amicul tocmai într-un moment ca ăsta?

— Să zicem că am un nas ceva mai special. Unul care adulmecă situații de genul.

Și, într-un fel, nu glumeam. Însă nu era vorba despre nas, ci mai curând despre un magnetism straniu, de care mă bucuram încă din fragedă pruncie. N-aveam nevoie de prea mult chin ca să mă vâr în rahat. Nu trebuia să caut prea mult belele, mă găseau ele pe mine. M-am consolat cu gândul că poate am fost special plămădit pentru meseria de detectiv particular.

— Nu-ți forța nota, prietene, a mârâit ursul printre dinți.

— Nici vorbă!

S-a uitat lung la mine, s-a aplecat ca să-mi vorbească, ca și cum eu și cu el am fi avut cine știe ce secrete.

— Am să fiu cu ochii pe tine, omule. De fapt, am să fiu cu ochii pe voi. Stai prin preajmă în următoarele zile. S-ar putea să fie nevoie să mai schimbăm o vorbă, două.

Oricum nu intenționam să plec acasă până nu soluționam contractul. Cu atât mai mult atunci, căci aveam să-mi încasez cele zece miare și posibilitatea unui concediu incognito n-avea să mai fie chiar atât de irealizabilă.

☆ ☆ ☆

Primul lucru pe care l-am făcut, după ce mistrețul mi-a înmânat avansul, a fost să leg niște prietenii pe gologani. Aveam elixirele cu mine, însă Orașul Nopților nu-i tocmai Orașul Port. Aici jocul este de două ori mai dur și miza, de regulă, este viața jucătorului însuși. N-aveam eu cine știe ce planuri mărețe pentru viitor, dar vreo două fripturi și o halbă cu bere tot aș mai fi înfulecat la finalul contractului. Și treburi de genul acela nu puteam să fac decât cu mâinile, picioarele și capul așezate, binișor, la locul lor.

Am plecat înspre docuri.

Afară, noaptea era mai întunecată decât atunci când sosisem în oraș și găseam în ea o anomalie care promitea fals că, după atât de mult întuneric, aveau să sosească zorii. Bună parte din localnici așteptau să se întâmple miracolul de vreo două milenii, neîncetat. Restul erau bine mersi și așa.

Când am răzbit străzile întortocheate, nările au cules din aer mirosul puternic de sare de mare. Lumina de la cele câteva lampadare suplimentare făcea docurile ceva mai primitoare. Omul-lup, cel care mă abordase la debarcare, m-a zărit și, în secunda următoare, aproape c-a alergat înspre mine. M-am oprit în loc, s-a apropiat și a început să turuie. Prețuri imbatabile, servicii bune și restul. Eu mi-am scos o egipteancă, prefăcându-mă interesat, filând în același timp împrejurimile.

Undeva, nu foarte departe, în buza unui ponton, pe un pilastru gros din lemn mâncat de carii și apă sărată, stătea un om-bivol. Spre deosebire de lup, părea tipul tăcut, serios. Dintotdeauna am avut o afinitate față de genul acesta de colaboratori. L-am tras pe lican în lături cu un braț, împingându-l din fața mea. Fapt care l-a determinat să-și înghită câteva replici de forță majoră. Am plecat glonț către bivol.

— Bună seara, omule-bivol, i-am spus. Liber, presupun, altfel n-ai fi aici.

A clătinat din căpățâna uriașă, încornorată. Tipul era construit serios. Nu era exagerat de înalt – un metru și optzeci de centimetri, poate unul sau doi peste –, dar era la fel de lat în spinare ca fundul unui autobuz. Și-a trecut brațele peste pieptul uriaș. Avea niște pumni care ar fi putut să rivalizeze lejer cu două baroase de douăzeci de kilograme bucata. Degete ca niște cârnați polonezi, deloc făcute pentru treburi fine. Omul ideal pentru nevoile mele de moment. Am vrut să mai spun o vorbă, două, dar mi-a făcut semn s-o las mai încet cu vorbăria. M-am conformat.

— În primul rând, mi-a spus el, termenul de om-și-nu-știu-care-animal este depășit. Dacă mă întrebi pe mine, nici nu-i prea elegant. Și nici n-a fost vreodată – am ridicat o sprânceană. Bivoom sună mult mai bine. Nu crezi? – mi-am aplecat capul pe-o parte, după care l-am întrerupt:

— Sincer să fiu, am spus, îmi este total indiferentă terminologia. N-am venit să pun la cale studii academice – și-a aplecat, la rândul lui, capul pe o parte. Ceea ce mă interesează în mod special este dacă serviciile tale sunt de vânzare și care este prețul lor?

Omul-bivol – mă rog!, bivoomul – și-a frecat nările mari cât două guri de borcane fără capac, clătite din abundență cu apă.

— Evident că sunt! m-a asigurat. Tariful e de un argint pe oră – un preț rezonabil, mi-am spus, ca pentru mine. Pentru fiecare, a mai adăugat el.

— Cum adică pentru fiecare!?

La un metru și patruzeci și ceva de centimetri, creatura care s-a materializat din țesătura întunericului era înaltă pentru cei de genul ei. Spre deosebire de majoritatea oamenilor-șobol... – mda, scuze!, șobooamenilor –, pe care-i văzusem și a căror blănuri erau umezite și bântuite de un puternic iz de gunoi fermentat, blana-i era catifelată, gri și lucitoare. Purta o costumație care îmi amintea de filmele vechi cu Robin Hood. Pe brațul drept, fixată cu ajutorul câtorva centuri din piele și catarame din metal lucitor, avea o arbaletă. O cheltuială în plus, să-i plătesc pe amândoi, dar nu era ca și cum cineva îmi garanta că misiunea avea să fie de greutatea penelor de gâscă. Și, ori-

cum, dacă rezolvam treaba în maximum două zile, o sută de arginți nu erau tocmai o avere.

I-am întins mâna bivoomului, încă fixându-l pe șoboom. Acesta din urmă stătea puțin cocârjat de spate și-și șfichiuia coada întocmai ca o pisică nervoasă. Avea ochii în culorile apusului de soare.

— O să avem nevoie de un avans – l-am aprobat. Zilnic – l-am aprobat din nou. Atunci înseamnă că avem o înțelegere, a încheiat uriașul.

Mi-a strâns mâna, dar a făcut-o într-o manieră simbolică. Pentru că dacă chiar mi-ar fi strâns-o, aș fi putut să spun la revedere dreptei mele. În secunda următoare le-am aruncat câte zece bănuți de căciulă. Pregătisem banii mai din timp. Avusesem eu o idee plus-minus despre tarife, care, până la urmă, s-a dovedit numai bună.

— Așadar, jefe, suntem la dispoziția ta, a spus bivoomul. Șobolanul a continuat să mă privească fără să scoată un diftong. Încotro?

— Dacă întâmplarea ar face să pui mâna pe o sumă frumușică de gologani, i-am spus bivolului, dar privind pe rând și la unul și la celălalt, unde ai putea să-ți petreci o seară demnă de proaspăta pleașcă?

Uriașul și-a frecat bărbia cu degetele lui butucănoase, după care mi-a zâmbit.

— Cred că știu un loc numai bun pentru treaba asta. Hai să ne încercăm norocul!

☆ ☆ ☆

Deși de-abia a atins-o, atunci când a bătut, scândura ușii a stat să plesnească. S-a deschis numaidecât și arătarea care a ieșit de după ea și-a înghițit vorbele atunci când a dat bot în bot cu proaspăta mea gardă de corp, care cumula jumătate de tonă de carne de metis. Figura portarului – sau ce-o fi fost el pe-acolo –, un amestec de rață și câine și om, a contabilizat vreo câteva secunde situația. S-a prins că n-avea nicio șansă. Cel puțin nu de una singură.

— Care-i șmecheria, gringos? a mârâit arătarea.

Ar fi trântit ea ușa, dar copita bivoomului nu era un obstacol de neglijat.

— Nu-i nicio șmecherie. Avem niscaiva gologani și vrem să-i înmulțim.

Șoboomul a scos la iveală un săculeț și l-a fluturat prin aer. Conținutul a zornăit prea frumos ca să mai existe vreo posibilitate de refuz. Rața-câino-omul ne-a privit cercetător, după care s-a tras în lături. A intrat bivolul, urmat de șobolan. Eu am intrat ultimul și m-am bucurat enorm că hotărâsem să-mi angajez bătaci. Locanda era plină ochi cu arătări ai căror strămoși, probabil, iubiseră numai urâte. L-am apucat pe bivoom de un braț:

— În cazul în care voi fi nevoit să te strig, presupun că n-o să-mi răspunzi la *iubito*, nu?

Bivolul mi-a zâmbit.

— Cel mai probabil, nu. Dar poți încerca cu Inan. A dat din coarne înspre șoboom. Ea este Hera.

Ei bine, aia chiar a fost o surpriză.

Până am găsit o masă liberă, am urmărit-o pe furiș pe șobofată. Purta pe figura ei ascuțită aerul unei făpturi ex-

trem de vigilente și probabil că astfel și era. Am pus atenția ei la detalii pe seama moștenirii genetice. Poate că ea ieșise din tiparul șobooamenilor, pentru care socializarea era o necesitate infamă, însă instinctele nu mor. Ne-am așezat la masă și o vulpogagică a venit să ne ridice comanda. Dacă s-ar fi întâmplat ca prin vene să-mi fi curs sânge de metis, probabil c-aș fi admirat-o ceva mai mult. Dată fiind situația, n-am făcut altceva decât s-o felicit pentru luciul sănătos al blănii roșcovane. Inan a comandat o halbă cu bere, Hera o stacană cu mursă.

— Eu o să beau ce bea și doamna, i-am spus chelneriței și șobofata a scuturat din mustăți.

N-am prea priceput eu ce a însemnat gestul. Nici n-am întrebat-o.

— Domnii vor să participe la jocuri? a vrut să știe vulpița.

— Încă nu, i-a spus bivoomul. O să vrem mai întâi să ne acomodăm cu atmosfera.

Chelnerița l-a aprobat pe Inan și s-a făcut nevăzută printre mese, scuturându-și coada lungă și stufoasă cu o precizie hipnotică. La scurt timp după ne-a adus comanda.

În aerul saturat de fumul aproape palpabil de mahoarcă, plutea și încordarea de pe urma pariurilor. Nu era o masă – excluzând-o pe a noastră – la care ocupanții să nu fie îngropați trup și patimă în jocuri cu zaruri sau cărți. Sunetul feros al gologanilor azvârliți pe mese, priviri încondorate, imprecații cât cuprinde și o melodie în surdină de la niște boxe ascunse pe undeva prin tavan. Artistul cânta despre un necaz mare, care urma să vină sau care venise deja cu mult timp în urmă. N-am prea priceput eu pe de-a-ntregul înțelesul, versurile fiind într-o licană

veche, pe care n-o stăpânesc foarte bine. Singurul motiv pentru care în han nu se pornise încă o cafteală generală erau mâinile norocoase, dar totalmente rebele, a celor dominați de ghinion. Mai țineau, întrucâtva, situația sub control.

Din tavan, prinse de cabluri groase, curgeau mai multe lămpi care ardeau cu o lumină fluorescentă. Toți cei din locandă arătau ca niște cadavre furioase. La început am pus asta pe seama agitației și a nervilor, dar pe urmă m-am convins că nimeni n-ar fi fost avantajat de lumina aceea. Nici măcar noi, care stăteam locului, țepeni ca niște bolovani.

— O să stăm în felul ăsta cât?

Hera m-a surprins cu vocea ei aproape umană. Metișii deprinseseră darul vorbirii din mers și, de regulă, dicția lor se încadra în două registre. Greii, cei de teapa lui Inan, vorbeau în registrul de bas. Restul oamenilor-fiară vorbeau ca niște soprane. Șobofata găsise cumva echilibrul.

— Nu știu, am spus. Voi ar trebui să-i recunoașteți pe cei care în mod normal nu și-ar permite să fie aici.

Inan și-a tras scaunul mai aproape de mine.

— Bine, jefe! Atunci să-i luăm pe rând. La masa din spatele tău stau Zemela și acoliții. Niște bandiți și jumătate. Toți, până la ultimul. De când îi știu au tocat gologanii la fel de iute cum i-au făcut. Cu toate astea, niciodată nu le-au dus lipsa.

M-am întors numai pe jumătate, cât să pot să agăț imaginea generală a mesei în colțul ochiului. Zemela, ca tot restul celor din bar, era un urât. O pocitanie înaltă care,

dacă s-ar fi ridicat în picioare, s-ar fi bușit cu capul chel și bubos de lustră. După toate aparențele era un soi de batracian. Clipea des și pleoapele secundare, transparente, aduceau ochilor o sclipire trecătoare, oarecum intimidantă. Dacă l-ar fi dus capul și dacă ar fi avut cu cine, ar fi putut să scornească un soi de limbaj secret, folosindu-se de frecvența clipirilor. Numai că prezența lui emana aerul tipic categoriei mulți mușchi, puțin creier. Zeii fuseseră de partea lui în seara aceea, pentru că avea dinainte o grămăjoară frumușică de galbeni lucitori. Lupul care era de partea cealaltă a mesei nu fusese la fel de norocos. Mai avea în față numai vreo câțiva galbeni, pentru încă două, maximum trei mâini. Asta dacă Zemela nu forța miza. Și dacă batracianul o făcea, atunci ăia doi aveau să-și întindă serios gulerele unul altuia. Nu cred să fi contat prea mult că se învârteau în cercuri comune. Până la urmă, gologanii sunt gologani și pierderea lor îndoliază pe oricine.

În vreme ce Inan a continuat să-mi înșire nume de bandiți, Hera a scos pe masă vreo câteva dreptunghiuri de dimensiunea unor pachete de țigări. Poate ceva mai subțiri. Fiecare era însemnat cu o dungă colorată: roșu, verde, galben.

— Ce sunt astea? mi-am permis s-o întreb.

A scuturat din mustățile negre, fibriforme.

— Încărcătoare – și-a înclinat nasul înspre arbaletă.

— Aham! am spus. Culorile?

— Roșu pentru venin de șarpe, verde pentru otravă de Komodo, galben pentru venin de păianjen.

I-am zîmbit. Sofisticată tipesa. Din moment ce-și inventaria stocul de muniție, am presupus că văzuse ceva ce mie îmi scăpase.

— Ne pregătim de bal?

Inan continua să turuie. Nici măcar nu observase că nu mai eram atent de ceva vreme la ce-mi înșira.

— Destul de probabil și cât de curând, a spus ea.

Basul exagerat din vocea lui Inan m-a făcut să tresar.

— Băga-mi-aș! Hera, masa din spate, în dreapta. Ăla nu-i nenorocitul de Hadnan?

Șobofata a scuturat din botul ascuțit. A vârât un încărcător în arbaletă – venin de păianjen – și a palmat restul dreptunghiurilor, după care i-a răspuns:

— Este, amice. Sunt gata când ești gata!

Am sărit în picioare ca ars. Aveam intenția să le cer ceva explicații, numai că Inan era deja în drum spre masa cu pricina. M-am întors la foc automat înspre Hera.

— Care-i misterul?

— Nemernicul de Hadnan ne datorează o barcă de bani.

— Dacă nu mă înșel, noi trei am bătut palma într-o problemă, am fost cât am putut de ironic. Sună vreun clopoțel?

Șobofata și-a plecat capul pe o parte.

— Știu, jefe. Dar vorbim despre gologani serioși și aici. S-ar părea că de data asta combinăm utilul cu plăcutul. Poți să ne dai o mână de ajutor să rezolvăm treaba ceva mai rapid, ș-apoi trecem la socotelile tale. Sau poți să te tragi într-un colț, până ne socotim noi cu șopârla asta rău platnică.

Aveam dubii destul de mari că dacă aș fi stat într-un colț, la locul meu, m-ar fi ocolit balamucul. Până la urmă, intrasem și stătusem la masă tustrei. Nu era ca și cum nu observase nimeni asta. Am scuturat din cap. Inan era deja grămadă peste Hadnan. Doi câinooameni trudeau să-i despartă sau, mai bine spus, să-l scoată pe datornic din labele uriașe ale bivoomului.

Hera deja se evaporase de lângă mine și batracianul de la masa vecină făcea pe interesantul cu un baston de polițist mare cât toate zilele. Bună parte din pariori începuseră să mârâie și să-l fixeze acuzativ din priviri pe Inan, ca și cum ar fi găsit vinovatul ghinionului lor. M-am pus în mișcare. Am dat peste cap un flaconaș cu verde și am numărat secundele până la explozia interioară de energie. L-am aranjat pe batracian din mers. Se repezise înspre Inan. Knock-out dintr-un singur pumn în falcă. Bastonul i l-am înhățat din aer. Bijuteria aia avea ceva mai bine de un kilogram de plumb cămășuit în cauciuc, plus câteva denivelări evidente și drăgălașe la capătul magic.

Ca printr-un ordin neauzit, o tonă de voci imperative s-au afiliat amestecului acela inconsecvent. Deja nimeni nu se mai înțelegea cu nimeni. Mesele au început să fie răsturnate, un scaun mi-a ratat scăfârlia la milimetru. Hera țopăia de colo-colo, lansând săgeți cu lejeritatea din timpul unui antrenament. Îi pocnea pe urâți în frunțile sau cefele lor late cu viteza și precizia unui lunetist.

Ferind un croșeu expediat de un lupom, am răspuns cu o lovitură de baston. L-am plesnit peste botul încrețit de furie. A căzut la fel de greoi ca o piesă de mobilier,

flancat de o cunună de colți zburători. Șobofata făcea tot posibilul să-l susțină pe Inan, care părea puțin depășit de situație. Șopârla, trei dulăi și un pelican erau grămadă peste el. Am plecat glonț ca să-l ajut.

Primul vizat a fost pelicanul. Lovitura a fost un eșec total. Bastonul a lovit muchia unei mese și mi-a scăpat din prinsoarea pumnului, sfredelind aerul ca un titirez atipic. Pelicanul a rânjit, mi-a înfipt o aripă în gât. Cu stânga m-am eliberat din prinsoare, cu dreapta l-am executat. O bucată scurtă, golănească, drept în tâmplă. În secunda următoare urâtul ăla era în vacanță.

Nu c-aș fi fost eu mai breaz. N-am fost prea departe să mă înșir pe burtă atunci când un scaun mi s-a rupt de spinare. M-am împleticit vreo doi, trei pași. Nu mai primisem una la fel de zdravănă de ceva timp. Mi-a luat o vreme să-mi vin în fire și abia atunci m-am rotit. Batracianul venise să-și ceară dreptul la replică. Probabil și bastonul, pe care-l pierdusem prin mulțime. Unele solicitări, pur și simplu, nu se cade să le refuzi. Nu-i voinicește.

Hera s-a scurs pe lângă mine, în tirul ei sistematic. I-am prins vorbele din aer:

— Contam pe tine să ții ceva mai mult la tăvăleală.

Am scuturat din cap. Of, femeile! Din oricare rasă ar fi ele, tot timpul găsesc câte ceva de obiectat.

Batracianul stătea dinaintea mea, cu un râs crispat desenat pe figură. De unde scosese cele două cuțite, pe care le vântura prin aer și care aduceau mai curând a săbii, a fost un mister total pentru mine. La o analiză mai rapidă, am presupus că încă îmi mai curgea prin vene suficient

verde cât să nu dau de belele, dar am apreciat că nu era locul și nici momentul să merg pe presupuneri. Am înhățat un elixir la repezeală, l-am golit și am aruncat flaconașul cât colo. Distracția putea să înceapă.

Și a început, numai că eu n-am mai apucat să gust din ea.

☆ ☆ ☆

Când mi-am venit în fire, lumina chioară a unei veioze cădea peste pătura sub a cărei țesătură tremuram din toate încheieturile, ca după un set de cincizeci de crize comițiale consecutive. Hainele mele erau așezate pe tăblia unui scaun, centura cu elixire atârnată de colțul spetezei. Am putut să observ limpede: lipsea verdele și, acolo unde în mod normal fusese roșul, mai era un loc liber. Mda! La repezeală, nimerisem roșul. Niciodată nu bei roșul. Faci asta numai dacă moartea îți trimite bezele. Inan, Hera și încă unul – pe care nu-l cunoșteam – vorbeau în șoaptă într-un colț al camerei. Când am încercat – fără succes – să mă ridic, au venit la marginea patului.

— Credeam că n-o să-ți mai vii în fire, a spus bivolul.

— Nu știu de unde îți procuri licorile, dar n-aș fi curios să încerc una ca asta nici dacă m-ai plăti cu o barcă de bani, a spus necunoscutul.

Era un țestosom. Și, judecând după talismanele care i se bălăngăneau de gât, atunci când și-a trecut mâinile căptușite cu piele bătrână și solzoasă pe deasupra trupului meu suferind, am presupus că era un tămăduitor. Nu vreți să știți ce-a însemnat să consum un roșu. Dacă voi

găsi timpul și dispoziția necesară, poate că am să vă fac un rezumat, cândva. Dar nu acum. În niciun caz acum.

— În săptămâna cât ai zăcut, a reluat Inan, am făcut câteva săpături. Dacă mi-ai fi spus de la început, măcar te-aș fi putut avertiza. Liban... Pfff!!! Prin zonă, numele individului este sinonim cu escrocheria. Nici nu-i de mirare c-a apelat la serviciile unui extern. Nu l-ar fi ascultat nimeni, nici dacă i-ar fi dat o barcă de bani.

Presupun că sistemul metric zonal era barca, altfel nu-mi puteam explica acele comparații repetitive. Oricum, nu era ca și cum detaliul era primordial. Am ridicat din umeri, în măsura în care am putut s-o fac. Dar mi-au înțeles gestul.

— Se mai întâmplă să calci și prin gropi, am spus.

— Nimic de zis. Numai că acum, într-o oarecare măsură, ești suspectul principal. Cel puțin asta a fost versiunea lui Liban în fața poterei, după plecarea ta.

Am vrut să-l întrerup pe Inan, dar și-a ridicat palma uriașă.

— Presupun că n-ar trebui să fiu surprins, m-am dat bătut.

M-au aprobat cu toții.

— Spre norocul tău, ofițerul Zanzibar nu-i chiar de ieri, de azi în poteră. Are o idee, două, despre năravurile lui Liban. Problema este că nu are probe în sensul ăsta. Singura probă constă în declarația mistrețului, conform căreia ai acționat într-un acces de gelozie.

— Mda! Iubiri tăinuite. Astea îmi mai lipseau acum.

Bivoomul a scuturat din palme a nepăsare.

— Îți lipseau sau nu, cert este că te-ai ales cu una.

Țestosul mi-a întins un flacon. Lichidul care juca înăuntrul lui era rubiniu și mirosea a pișat stătut de mâță.

— Bea! Bea! m-a îndemnat tămăduitorul. O să te pună pe picioare.

L-am privit neîncrezător o vreme, apoi am ingerat conținutul cu o mișcare de braț scurtă, violentă. Era la fel de gustos pe cât de bine mirosea. Au mai urmat două. Alte arome, alte miasme.

— Va trebui să găsesc o cale să-i pun pielea-n băț nenorocitului ăla, am spus.

Am dat să mă ridic din pat.

— Calmează-te! m-a mustrat Hera, care până atunci nu făcuse altceva decât să-și scuture mustățile. Toate la timpul lor. Acum ar trebui să te odihnești puțin.

Țestosul mi-a scuturat un alt flacon dinaintea ochilor.

— Mai ai multe?

— Nu. Ăsta-i ultimul, a zâmbit larg. Cel puțin pentru azi.

După nici cinci minute după ce l-am băut, am căzut într-un somn profund. N-am nici cea mai vagă idee cât am dormit.

☆ ☆ ☆

Am tresărit din somn și la trezire situația a părut că se schimbase radical. Eram numai bine. Nu mai tremuram, nu mai resimțeam niciun fel de durere. Ușa camerei s-a deschis și Inan a acoperit complet dreptunghiul gol cu silueta lui uriașă. Hera l-a urmat îndeaproape. M-am ridi-

cat la marginea patului, ei și-au luat câte un scaun. S-au așezat. Pe masa de lemn era un săculeț. La o analiză mai atentă, s-a dovedit că în el era avansul de la mistreț. Să-l descopăr acolo, a însemnat mult pentru părerea mea despre caracterele lor.

— Gata, jefe?

Bivolul avea un zâmbet cocoțat în colțul gurii. I-am răspuns cu un gest similar.

— Avem pe cineva care ar vrea să te vadă un minut sau două, a mai spus.

N-aveam cunoștință de vreunul care să-mi poarte grija. Instinctual, privirea mi-a căzut pe dreptunghiul liber al ușii. Ofițerul Zanzibar a trecut pragul. Din cauza staturii impresionante, a fost nevoit să facă o jumătate de reverență ca să nu-și lipească fruntea de toc. Și-a tras un scaun, aproape de marginea patului. Am presupus că avea să urmeze ceva foarte distractiv.

— Nu-i aici ca să te aresteze, m-a asigurat Inan.

— Atunci de ce-i aici?

— Pentru că l-am asigurat că nu ești vinovatul. Dar a ținut morțiș să audă asta din gura ta.

M-am uitat la fiecare dintre ei. Inan. Hera. Și mai apoi la ofițerul Zanzibar.

— N-am omorât-o eu, i-am spus, fixând ochii cercetători ai ursului.

S-a ridicat de pe scaun. Chiar era o prezență deloc neglijabilă. Se înălța înspre tavan ca un arbore secular.

— Mă bucur să aud asta.

S-a întors, a plecat și asta a fost tot ce mi-a spus. M-am uitat la Inan și la Hera.

— Ce dracului a vrut să mai însemne și asta?

— Asta înseamnă că tocmai am câștigat un răgaz de douăzeci și patru de ore.

Treaba era simplă, mi-au explicat. Mistrețul era un farsor cu renume, ca mulți alții din Orașul Nopților, de altfel. Problema era că asta nu-l făcea neapărat și idiot. Avusese habar despre una, alta și potera nu izbutise să-l salte niciodată. Și mai avea și ceva prieteni, care reușiseră să convingă pe toată lumea că cel mai sănătos este să-ți vezi de borșul din farfurie, nicidecum să judeci fripturile altora în calitate de martor. Ceea ce însemna că ofițerului Zanzibar i se cam luase de șmecheriile lui Liban, fapt pentru care apăruse și fereastra de douăzeci și patru de ore. O mână spală pe alta, dacă mă înțelegi unde vreau să bat.

— Și presupun că n-o să faceți acte de caritate? i-am spus lui Inan.

Amicul bivoom mi-a surâs.

— Nu, jefe. Nu facem. Avem, la rândul nostru, cheltuieli, ca orișicare. Și, că tot suntem la capitolul cheltuieli, tămăduitorul nu-i nici el filantrop. Serviciile lui au costat cincizeci de bănuți. Mi-am permis libertatea să-l plătesc – a arătat înspre săculețul cu avansul primit de la mistreț.

— Ai făcut ce trebuia făcut. Dacă aș fi crăpat, nu-mi mai foloseau la nimic.

— Așa m-am gândit și eu.

— Prea bine! Mai departe? am vrut să știu. Care-i tariful ca să mă ajutați să-l pun pe mistreț cu botul pe copite?

Inan și Hera au schimbat câteva priviri scurte. Pe fundal, tămăduitorul tocmai ce terminase cu strânsul catrafuselor și se pregătea să părăsească încăperea.

— Cred că o sută de bani pentru fiecare sunt suficienți. Însă va trebui să chemăm ceva întăriri. Nu-i îndeajuns să bușim în ușă numai noi trei.

— În regulă. Puteți să faceți invitațiile!

☆ ☆ ☆

Mi-am permis să ajung la concluzia că Liban era treabă serioasă, pentru că Inan chemase nu doar unul, ci trei mardeiași. Și toți, până la ultimul, viță de soi, nu glumă. O gorilă, un leu și un rinoom. Dumnezeule mare!, numai când te uitai la mutrele lor te apucau bâlbâielile. Arătau ca și cum trecuseră prin trei războaie. Numai cicatrice din cap până-n picioare. Dar, în ceea ce mă privea, detaliul nu putea să facă altceva decât să mă bucure. Însemna că cele trei sutare fuseseră investite cu folos.

Perdeaua de catifea neagră care învelea orașul, alături de cei trei noi amici pe bani, nu prevesteau deloc lucruri bune. Dar hei!, nu e ca și cum într-o astfel de meserie te poți aștepta să ai parte tot timpul de nopți liniștite.

Până la ușa hanului am mers în șir indian și n-am întâmpinat nicio problemă. Nici nu m-aș fi așteptat. Așa grăbiți și serioși cum tăiam noaptea, nu arătam tocmai ca o ceată de colindători. Nu s-a deranjat nimeni să ne ceară socoteală și, în mai puțin de jumătate de oră, eram pregătiți de serenade.

Deși probabil c-ar fi fost normal ca eu să fiu cel care să fi bătut în ușă, de asta s-a ocupat Inan, puțin mai târziu. Eu am stat mai retras și mi-am scotocit centura după un

flaconaş. Am luat unul şi m-am uitat bine la el – albastru – pentru că nu voiam să repet istoria cu roşul. L-am dat pe gât. M-am îngrijit să le explic că albastrul cerea ceva timp până să-şi intre în drepturi, iar ei s-au mulţumit să mă aştepte fără prea multe întrebări. M-am cufundat în noapte şi oasele şi muşchii şi carnea, în general, au început să-mi ardă de pe urma efectului licorii.

Când am fost gata, puteam să văd pe mutrele tuturor nerăbdarea. Dar a fost şi puţină surprindere. Reconfigurarea organică are năravul să se joace cu percepţiile celor din jur, care văd procesul pentru prima dată. Uneori chiar şi pentru a doua oară. Odată reconfigurat, arătam ca ultima piesă dintr-un puzzle de şase. Mă integram perfect. Solid, serios, deloc prietenos. Asta dacă făceam abstracţie de Hera, care era pe jumătatea tuturor. Totuşi, la fel de serioasă, dar poate ceva mai prietenoasă. Cel puţin la prima vedere.

Inan a izbit cu pumnul lui uriaş de vreo trei ori consecutiv în lemnul uşii. Faptul că n-a primit niciun răspuns n-a mirat pe nimeni. S-a uitat la mine ca un subaltern care aşteaptă o aprobare. I-am oferit-o dintr-o singură mişcare de cap. Bivoomul a făcut câţiva paşi îndărăt. S-a aplecat, cumva, într-o mixtură de poziţii. Un amestec între bloc-start şi o gardă de boxer. Capul plecat, coarnele înainte, privirea încordată. A bătut cu piciorul drept de vreo două ori în piatra macadamului – detaliul chiar m-a făcut să zâmbesc şi să ridic o sprânceană –, după care a demarat în trombă. M-aş fi aşteptat să izbească uşa în plin, pe centru, dar n-a fost întocmai. S-a înfipt cu ţeasta aproape de tocul uşii, cam la nivelul balamalei superioare. Sunetul

fierului înfrânt a umplut noaptea. Trebuie să admit, am fost impresionat. Restul trupei, prea puțin. Probabil că mai văzuseră asta de suficiente ori ca să mai fie impresionați în vreun fel.

Ușa mai stătea prinsă doar în balamaua inferioară – cea superioară cedase, de asta puteam să fiu sigur – și yala închisă. Rinoomul – adică Klank; așa-l chema, am aflat detaliul ceva mai târziu – din două mișcări rapide a fost lângă ușă. Și-a vârât ambele mâini sub colțul inferior, care căpătase oarece joc de pe urma avariilor pricinuite ușii de către Inan. A tras cât a putut de tare. La început a pârâit nițel, dar când i s-a alăturat gorila și s-au pus umăr la umăr, s-au umplut împrejurimile de așchii, balamale, mânere și toate cele. Pentru început, bifasem unul din obiective: eram în casa dușmanului.

Klank și gorila s-au dat îndărăt, oarecum defensiv. La început n-am putut să-mi dau seama din care motiv, pentru că, efectiv, nu puteam să văd de spinările lor late ca două funduri de basculantă. Pe urmă au făcut câte un pas în lateral și m-am lămurit. Hanul era plin de lupoameni. Nu excesiv de mulți, dar suficienți cât să te facă să strâmbi din nas.

Inan s-a apropiat de mine, s-a aplecat pe o parte și mi-a spus, mai în glumă, mai în serios:

— Jefe, mai are vreun rost să încercăm să purtăm oarece discuții?

Am ridicat din umeri. Cu coada ochiului am văzut-o pe Hera cum își pregătea arbaleta. Dacă am fi avut ceva timp la dispoziție, chiar aș fi fost curios să știu ce otrăvuri

intenționa să folosească. Numai că timpul pentru detalii de genul, lipsea cu desăvârșire.

— Crezi c-o s-o scoatem la capăt? am vrut să știu.

Inan a ridicat din umerii rotunzi ca doi pepeni.

— Putem, totuși, să încercăm, a spus zâmbitor.

I-am aruncat un rânjet în loc de răspuns, mi-am suflecat mâinile și am luat-o din loc. Ce a urmat n-a putut decât să mă ungă la suflet. Băieții ăia chiar aveau habar când venea vorba de mardeală. La cât erau de mari, au dansat printre adversari cu grația unor fluturi. Împrăștiau în jur efectul atingerilor unor cobre. Lupii au căzut secerați ca niște popice. Klank, care la viața lui probabil că fusese vreun soi de luptător de ring, boxa cu precizia și siguranța unui arcaș cocoțat într-un turn. Individul ăla reușea să citească intențiile lupilor chiar înainte ca ele să se închege. Fanda și imediat lovea. Lovitura și lupul. Cădeau unul după altul, inconștienți.

La jumătate de ceas după ce dădusem startul răfuielii, brigada noastră stătea cocoțată pe un morman de trupuri făcute knock-out. A fost un sentiment plăcut, care m-a făcut să mă gândesc la prăjitura mea preferată. Am căzut într-un soi de stare de mulțumire meditativă, ce mi-a purtat în gâtlej fantoma unui gust intens de vanilie.

— Hei, jefe! m-a scuturat Inan. O punem de vreun priveghi sau ce?

Bivolul avea dreptate. Pierdeam timp fără sens. M-am repezit pe scări și până la nivelul secund am numărat până la zece. Când am ajuns acolo, nici nu m-am așteptat să fie altfel: mistrețul era ghemuit în fundul holului, flan-

cat de doi lupoameni. În spatele lor era o fereastră. Puțin cam sus să te arunci în gol de la ultimul nivel, pentru că altfel ar fi sărit ei mai din timp. La câteva secunde după, amicii m-au ajuns din urmă.

— Băieți, le-am spus licanilor. Aveți două variante: cea bună și cea nebună. E alegerea voastră.

Lupii nu prea excelează din principiu la capitolul pricepere, dar ăia doi au dat dovadă de ceva mai multă minte. Și-a ridicat labele în sus, în semn de armistițiu, și s-au făcut una cu scările. Cât timp lupii au șters putina, Liban aproape c-a fost la un pas să-l bușească plânsul. Probabil o combinație amară între oftică, teamă și furie.

M-am apropiat de mistreț și l-am privit, vreme de o fracțiune de secundă, fără să-i spun nimic. Când a încercat să-și deschidă botul, l-am plesnit cu talpa drept în coșul pieptului. Părosul ăla nenorocit a răsuflat greoi, ca o minge de rugby plesnită cu furie. Lovitura l-a proiectat prin fereastră, drept în stradă. De fel sunt băiat bun, înțelegător. Numai că atunci n-a fost deloc cazul.

Klank s-a apropiat de mine.

— Jefe, am trăit cu senzația că ești genul ceva mai moale. Judecata ultimului act mi-a lăsat o impresie tovărășească despre tine.

M-a bătut amical cu palma lui uriașă pe un umăr.

I-am mulțumit pentru compliment și, dacă tot ne găseam prin zonă, m-am gândit că era un moment numai bun să contrabalansăm cumva deranjul. Nu doar al meu, ci al tuturor. Și cum puteam să facem asta altfel decât scotocind locanda după lucruri numai bune de săltat?

Am coborât în sala de mese, am scotocit cu toții fiecare ungher, până când Hera a dat peste o ușă dosită în spatele unui cuier damblagit. Situația n-a impus decât un zâmbet, două și câteva lovituri zdravene de bocanc. Biroul misterios al mistrețului, pe lângă o sumedenie de lucruri inutile, ascundea și o ladă, care ne-a făcut insistent cu ochiul, din moment ce semăna al dracului de mult cu zestrea unei bande de pirați.

Klank și Inan au ridicat-o în aer, i-au făcut vânt de vreo două ori. Atunci când au lăsat-o liberă și s-a izbit de pardoseală, clinchetul bănuților pur și simplu ne-a uns la suflet. S-a făcut țăndări și aura poleită ne-a furat priviri admirative minute bune. A fost acolo o felie grasă de tort pentru fiecare.

3. Sânge pentru eternitate

Trecuseră mai bine de două ore de când ajunsesem la birou, așteptam un client și începusem să mă plictisesc de moarte, când telefonul a țârâit și vocea lui Jox Roland a sunat tăinuitoare în receptor:

— Armand, amice, am dat peste ceva ciudat.

Am împins într-o parte dosarul nevestei hiperactive a mistrețului bijutier Ben Long și mi-am trântit picioarele peste tăblia lucitoare a biroului de import. M-am lăsat cu toată greutatea în scaunul nou de birou, până când acesta a protestat, scârțâind. Nu-l mai auzisem pe Roland de ceva vreme, m-am bucurat să-i aud vocea.

— Ce ai mai descoperit acum Jox? Conspirații intercitadine?

Cred că Jox Roland nu era simpatic sau folositor nimănui, nici măcar sieși, dar mie îmi plăcea de el. Mă ajutase în vreo câteva cazuri. Deschisese el niște uși, în modul în care numai cei de teapa lui pot să o facă și să treacă neobservați.

— Nu mă lua peste picior. Vorbesc despre lucruri serioase.

Mereu am fost de părere că se uita cam mult la filme polițiste vechi, alb-negru, genul acela care rulează în re-

luări interminabile, după miezul nopții, în care actorul principal, cu aerul său dur, dă mereu pe spate o gagică cu breton, batic și ochelari de soare.

— Trebuie să concluzionez un caz despre o nevastă plimbăreață și asta o să mă mai întârzie puțin, i-am spus. Dar despre ce-i vorba?

— Nu vreau să vorbesc despre asta prin telefon. Nu poți să vii până în Orașul Plăcerilor?

Mi-am frecat bărbia, încercând să aproximez cam de cât timp aș fi avut nevoie să-l lămuresc pe Ben Long.

— Cred c-o să mai dureze vreo trei ore, pe puțin!

— N-ar trebui să-ți irosești timpul și talentul cu divorțuri, Armi.

În afară de maică-mea, Jox era singura persoană din lume care-mi mai spusese așa.

— Faza este că și divorțurile îmi plătesc facturile, am spus. Ceea ce înseamnă că scandalurile de genul ăsta mă vor ține ocupat multă vreme de acum încolo.

Mi-au trebuit patru ore să-l lămuresc pe bijutier și să-mi încasez onorariul. După plecarea lui, m-am repezit înspre pachetul de țigări egiptene, dar m-am oprit la timp. Hotărâsem să le las. Am coborât și m-am urcat în mașină – pe care mi-am permis-o după isprava din Orașul Nopților, alături de datoriile achitate la zi și vreo două piese nounoute de mobilier – și am pornit înspre motelul Renaissance, din Orașul Plăcerilor.

Cerul era un pic cam tulbure și anunța precipitații.

Faza era că Jox avusese o casă a lui, cu mult timp înainte ca eu să-l cunosc, pe care o pierduse la cărți, în condiții veroase. Vagabondase o vreme, pe urmă dăduse peste

Lorda – proprietăreasa motelului. Matroana a prins o vorbă, două despre jumătățile de abilități ale detectivului amator Jox Roland și, în schimbul unui acoperiș deasupra capului – o cutie de conserve care, în opinia ei, trecea drept garsonieră confort I – l-a angajat cu normă întreagă. În afara motelului, Lorda mai avea și alte câteva afaceri cu perdea roșie, plus vreo două proprietăți băgate în chestii și mai nasoale. Treaba lui Jox era să fileze locațiile, s-o anunțe dacă cineva încerca să-și vâre nasul acolo unde nu trebuia.

Cam asta era, în linii mari, povestea lui Jox. Cum spuneam, îl cunoscusem întâmplător și ne ajutasem reciproc în niște chestii. O prietenie de ocazie, cum s-ar spune. Cât despre Lorda, patroana motelului, era o știoalfă bătrână, umflată și șleampătă, aflată undeva între patruzeci de ani și o sută zece kile. Era chioară de un ochi – stângul – pe care și-l acoperea cu un petec negru. Genul prost lucrat, dantelat, din catifea, pe care-l poartă pirații din filmele de categorie B. Jura că și-l pierduse ciufulind o mulatră, pe un vapor, la o mână de zaruri pe bani grei, imediat după ce o mirosise pe ciocolatia aia că se folosise de unele măsluite. Cică trișoarea o plesnise peste ochi cu un șuriu care avea o lamă lungă cât toate zilele din an. Am lăsat de înțeles că am crezut-o, mai demult, când mi-a explicat, dar nu știu cât adevăr s-o fi găsit în toată isprava aia. Povestea, totuși, destul de plăcut. Avea talent de oratoare, niciun dubiu în treaba asta.

Chiriașii ei obișnuiți erau ratații de prin suburbiile Orașului Plăcerilor și practica tariful cu ora – cam tot atât

cât te-ar fi costat o gogoașă glazurată la un restaurant de duzină. Avea porumbițele ei, acolo, dar puteai să vii și cu marfa ta. Întreținea genul „acela" de relație cu clienții, destul de ciudat – se înjurau, se scuipau, se iubeau reciproc și, uneori, treceau prin toate stările aproape în același timp. Important era că fiecare își știa limitele. În urmă cu un an – sau doi – un panglicar de gangster gorilă presupusese că o târfă grasă și bătrână avea să fie ușor de fraierit. Potera a găsit maimuța peste vreo două săptămâni cu o mână ruptă – smulsă, de-a dreptul –, plină de hematoame pe mutră și cu un cuțit înfipt în gâvana dreaptă.

Interogată de un ofițer, femeia a spus, rânjind, arătând înspre petecul de catifea care-i acoperea ochiul stâng:

— Vedeți? Să fi fost eu vinovatul, i-aș fi înfipt cuțitul în stângul, nicidecum în dreptul.

M-am încadrat pe prima ieșire de pe autostradă și cerul a început să fileze. Adunătura de nori cenușii, zdrențuroși, coalizase. Aluneca, condusă de rafale de vânt, cu viteză năucitoare, sub forma unui bloc compact și vinețiu, înspre suburbiile Orașului Plăcerilor. Am deschis radioul și disc-jockey-ul a anunțat ploaie. Ploaie pe naiba! Cerul comoționat aducea mai curând cu începutul unei furtuni.

Mi-am trecut ruginitura pe prima bandă și am redus viteza la limita de siguranță, cea pe care indicatoarele de pe carosabil trudeau, fără prea mare succes, s-o insufle traficului ocazional. Dar eu m-am conformat, pentru că nu mai condusesem de ani buni, în special pe o vreme ca aia. La scurt timp după, au început să cadă bobițele de apă. Bucăți mari de diamant fals, translucid, care cedau

la impact cu parbrizul și se rupeau în bucăți și mai mici, și mai numeroase.

Pe margine, urmărind linia trotuarului care delimita carosabilul de parapeții din tablă groasă, ondulată, am distins silueta unei femei ghemuită sub aura vaporoasă a ciupercii unei umbrele. Părea ca scoasă dintr-o reclamă și mi-a făcut cu mâna. Arăta bine, ca o tipă despre care nu aș fi vrut să-mi amintesc prea curând, ca una ce m-ar fi băgat ușor în belele. Iar eu chiar nu mai intrasem de ceva timp în unele. Am apăsat cu reținere pe frână, mi-am mijit ochii, ca să deslușesc mai bine decorul mânjit de activitatea febrilă a ștergătoarelor, și am oprit Chevroletul în dreptul ei. Prin perdeaua zdrențuroasă de stropi am văzut-o cum și-a strâns umbrela, cum s-a scuturat simbolic de apă și cum a deschis portiera cu repeziciune.

— Nicole! s-a prezentat, după ce s-a instalat și, în loc să-mi întindă mâna în semn de salut, mi-a întins o carte de vizită.

Am luat bucățica de carton laminat și am analizat-o. Pe una din fețe avea trecut numele, plus un număr de telefon. Și mai era acolo un fluturaș, în colțul din dreapta sus, desenat simbolic, în mai multe culori – roșu, galben, verde și o urmă fadă de portocaliu în dreptul antenelor. Pe fața opusă erau trecute serviciile oferite și tarifele.

— Tu vorbești serios? am întrebat-o.

Admit, am fost surprins și presupun că am arătat întocmai. Ea mi-a surâs.

— Desigur că vorbesc serios. Ce, n-ai mai văzut o femeie ieșită la stradă?

Am ridicat din umeri și i-am zâmbit. Mai văzusem, destule, dar niciuna la fel de... Cum s-o caracterizez într-un cuvânt? Ah, da! Niciuna la fel de emancipată.

Mi-a aruncat un alt surâs, unul mai limpede, de două ori mai viu decât primul.

— Vreau să ajung în Orașul Plăcerilor. Alege ceva din listă și suntem chit. Sau poate că mergi altundeva?

Afară a tunat răsunător, a urmat o rafală de fulgerături cu ritm epileptiform, ceea ce a determinat-o să strângă din umeri și, în lumina aceea pulsatorie, să arate ca un suflet speriat de un pericol invizibil, iminent. Totul numai pentru o fracțiune de secundă.

— Avem destinație comună, am asigurat-o.

Am aruncat cartea de vizită pe plasticul tocit al bordului, am băgat în viteză și roțile au patinat ușor atunci când am apăsat pedala accelerației. Departe de mine intenția de a o impresiona, n-a fost decât lupta cauciucului drept, care a mușcat dintr-o băltoacă generoasă.

Tot drumul n-am schimbat mai mult de trei, patru vorbe cu Nicole. A fost un soi de înțelegere tacită și ne-am rezumat, în mare, la ascultatul pieselor vechi de la radio și la efectul persistent al ecoului bubuiturilor tunetelor sporadice. Eu am fost atent la șofat și ea, probabil, măcinată de nevoi și gânduri, a fixat parbrizul, lucitor de la ploaia tot mai densă. Din părul bogat, strâns la spate în coadă de cal, vopsit într-un azur ce aducea izbitor cu apele din Caraibe, scăpaseră mai multe șuvițe rebele – afluenți care curgeau din mare înspre buzele ce sclipeau în roșul specific miezului rodiilor.

După jumătate de ceas de condus am trecut de granița primului cvartal din Orașul Plăcerilor și am tras pe dreapta, acolo unde Nicole mi-a cerut să o fac. S-a achitat de datorie într-o manieră în care m-a făcut să mă bucur că-mi lăsase cartea ei de vizită, după care ne-am tras pe noi, la loc, jumătatea de vestimentație abandonată cu zece minute mai înainte. Ne-am salutat și ea plecat. Am urmărit-o câteva secunde cum a fugit prin ploaie, până ce a dispărut după linia morocănoasă a unei clădiri din apropiere. Pe urmă ploaia a început să arate ceva mai multă milă față de lumea care băltea sub imperiul ei.

În următoarea oră am dat câteva ture cvartalului. Cândva, avusesem motive destul de serioase să bat străzile alea destul de des – de fapt, era doar unul și avea o pereche de sâni trăznet, duri precum piatra de râu. Pe urmă, lucrurile au mers într-o direcție mai puțin parfumată și am căutat să-mi văd de drumul meu. Probabil că și ea a făcut la fel. Ciudat, dacă stai bine să te gândești, dar există o ea în aproape toate poveștile complicate de viață.

Deși trei sferturi dispărută, ploaia tot necăjea trecătorii ocazionali. Apa proaspăt căzută din cer mai spălase întrucâtva din mirosul de mahala și am putut să merg cu geamul portierei coborât până la jumătate. La finalul promenadei am parcat mașina în fața motelului și, atunci când am intrat, Lorda mi-a zâmbit cu un zâmbet larg, obscen, și ochiul cel bun i-a scânteiat:

— Salutare, gagiule! Azi am prețuri speciale și o bucățică ce ți s-ar potrivi de minune.

Am salutat-o, lăsându-i de înțeles că poate aveam să-i analizez oferta, dar într-o altă zi, nicidecum atunci. Din

motive evidente, pe care presupun că nici nu trebuie să le mai înşir.

— Jox? am mai spus.

Lorda a strâns din umeri.

— Acu vreo câteva ore bune bântuia pe aici. Încearcă şi tu în cameră. Dacă nu – a ridicat din nou din umeri, imparţială – va trebui să-l aştepţi.

Am urcat scările până la ultimul nivel şi am bătut în uşă. La început discret, pe urmă din ce în ce mai tare. Nu mi-a răspuns nimeni. Am simţit o mâncărime în palmă. Desigur, defect profesional. Mi-am dat silinţa şi din trei, patru mişcări elaborate, asistate de un model ceva mai special de clamă, uşa s-a deschis. Era spaţiul de locuit specific unui burlac şi dezordinea de la tot pasul n-ar fi trebuit să mire pe nimeni, în special pe mine, care nu eram prea departe de celibatarul lui Jox.

În dormitor, patul făcut vraişte, aşternuturi schimbate cel mai probabil cu cel puţin două luni în urmă. Cei doi metri pătraţi care s-ar fi vrut un fel de bucătărie erau burduşiţi cu abalaje mototolite, câteva teancuri generoase de farfurii, plus o jumate de duzină de oale, puse una lângă alta, majoritatea nespălate de săptămâni bune, cu urme uscate de la resturile de mâncare împestriţându-le emailul. Mirosea a acru, un damf asemănător cu drojdia trecută, dar presupun că era de la mizerie, în niciun caz Jox nu pusese la dospit pentru plăcinte. Am trecut cu repeziciune înspre baie şi l-am găsit, ghemuit, după paravanul din plexiglas translucid al duşului. Prin buza ramei dispozitivului de culisare scăpase un firicel stacojiu, care

lunecase pe gresia maronie, până aproape de perete. Instinctiv, mâna mi-a fugit înspre centura cu elixire – care lipsea. O uitasem acasă. Am pus neglijența pe anxietatea provocată de lipsa de tutun și mi-am scos iute pistolul, deși n-am fost niciodată adeptul armelor de foc. Atrag prea mulți curioși și fac mizerie. De regulă, prefer să-mi folosesc pumnii.

Am tras paravanul și l-am desoperit pe Jox îndesat în cădița joasă a dușului, într-o poziție similară cu cea a unui foetus. Complet dezbrăcat, încărcat de tăieturi adânci pe tot corpul – cineva îșI dăduse silința să mânuiască un cuțit al naibii de bine.

M-am întors în bucătărie, apoi în dormitor, cu intenția clară de a descoperi urme de luptă. Dar, la naiba!, peste tot trona o dezordine care chiar arăta ca dezordinea specifică unui celibatar. Nimic suspect. Am analizat la fel de atent și ușa de la intrare și n-am găsit semne că ar fi fost forțată, deși nici agrafa mea specială nu lăsase nicio urmă atunci când intrasem. Geamul de la dormitor era deschis în lături. Am aruncat o privire superficială afară. Fereastra dădea într-un hug adumbrit. Nu exista scară de incendiu și dacă unul o ștersese pe acolo, cu siguranță ar fi trebuit să fi fost un magician. Clădirea avea șase niveluri, adică vreo cincisprezece metri înălțime – mai mult sau mai puțin –, iar Jox îșI odihnea oasele la ultimul. Eu unul n-aș fi sărit, dar ceva îmi spunea că, dacă situația ar fi impus-o, un soi de metis om-panteră ar fi izbutit un salt de genul.

M-am întors în baie și am analizat cadavrul. Jox, prietene, în ce mama naibii ți-ai băgat nasul?

Am coborât în grabă scările. Lorda era tot la recepție, mi-a văzut figura gravă și buzele i-au trecut urgent de la nepăsare la îngrijorare.

— Armand, ce-i cu tine? Ce s-a întâmplat?

— Jox! I-a făcut careva felul. Cheamă sticleții imediat.

S-a holbat la mine fără să mai scoată vreo vorbă, cu figura prăbușită într-o resemnare prea evidentă ca să nu-i determine o lacrimă să-i scape rebelă de-a lungul obrazului drept, cel cu ochiul sănătos. S-a întors cu spatele și a ridicat receptorul telefonului fix.

Pentru că potera avea habar în ce fel de cercuri se învârtea Jox Roland, patrulei i-au fost necesare mai bine de patruzeci și cinci de minute ca să ajungă la hotel. În tot timpul ăsta, i-am povestit Lordei despre ce descoperisem în cameră și despre convorbirea telefonică. Matroana și-a sprijinit bustul generos de blatul recepției și bărbia în podul palmei. Deja părea ceva mai relaxată și, la drept vorbind, cine ar fi putut s-o acuze? Prin natura meseriei, probabil că pierduse, la viața ei, destule cunoștințe ca să mai conteze una în plus.

— Cine mama dracului să fi vrut să-l mierlească pe unul ca Jox? mi-a zis cu glas afectat. Era un tip cumsecade.

— Genul ăsta de afaceri, pe care-l conduci, trebuie s-o recunoști, era puțin cam mult pentru unul de teapa lui.

M-a privit cu sprâncenele adunate în două curbe absurde, unite la rădăcina nasului.

— Eu am vrut să-i ofer un acoperiș deasupra capului și o masă caldă, în cazul în care n-ai priceput asta.

— N-am spus că e mort din vina ta, am mințit-o.

— Mda? Mie mi s-a părut altfel.

Am mai vrut să-i spun una sau două, dar ușa motelului s-a deschis și cei doi sticleți însărcinați cu cercetarea cazului au trecut nepăsători, deloc grăbiți, prin rama ei.

— S-a sunat pentru o crimă?

☆ ☆ ☆

După ce potera și-a terminat rondul, m-am mai învârtit prin motel o vreme, în căutare de indicii, care s-au încăpățânat să apară. Înainte să plec, Lorda s-a uitat la mine chiorâș. Eu am făcut la fel.

— Ce-i? m-a repezit.

— Nimic! Doar mă gândeam. I-ai dat vreo sarcină ceva mai specială în ultimul timp?

A scotocit un registru, apoi mi-a răspuns cu vocea unui diesel pe moarte:

— Nu.

— Avea probleme cu grozama?

— Ce mama dracului mai e și asta?

— Serios? Lorda a continuat să mă privească cu o fixație aiurea. Dacă trăgea prafuri! i-am spus. Te miri de parcă ai conduce o duzină de patiserii.

— Ah, droguri! La început așa am crezut și eu. De vreo câteva zile arăta cam palid, dar l-am analizat mai bine și m-am liniștit. Am văzut destui drogați și nu era deloc aceeași chestie.

— Atunci, ceva probleme de sănătate?

Deși starea lui de sănătate generală și crestăturile alea nasoale de cuțit nu cred să fi coroborat în favoarea finalului dat, întrebarea a fost mai mult o chestiune de reflex.

— Nu, din câte știu eu. L-am întrebat în câteva rânduri dacă se simte bine, dacă are nevoie de vreun doctor sau ceva în sensul ăsta. Mi-a spus că-i numai de la oboseala acumulată și c-o să-și revină el. Chiar i-am cerut s-o lase mai moale cu treburile și am rugat pe cineva să-i mai acopere din orele de filaj.

Pentru că lucrurile nu mergeau în nicio direcție, în noaptea aceea am părăsit Orașul Plăcerilor. Odată ajuns la birou, am stat treaz toată noaptea, până în zori, încercând să leg piesele. Problema era că aveam numai două și alea nu se legau deloc una cu cealaltă: convorbirea și modul în care fusese tăiat. Erau prea multe tăieturi ca să fi fost întâmplătoare. Probabil că ucigașului îi făcuse o plăcere enormă să-l felieze în halul ăla.

De afară, prin sticla geamului, trecea lumina dimineții, ocolind literele proaspăt lipite acolo:

ARMAND CĂLINESCU
detectiv particular

Detaliul era un capriciu pe care mi-l permisesem tot după isprava din Orașul Nopților. M-am lăsat moale în speteaza scaunului și m-am gândit că pentru o dimineață de toamnă târzie era cam multă lumină. Asta m-a făcut să cred – sau mai curând, să sper – că urma să avem parte de o iarnă blândă. Și atunci, ca de nicăieri, detaliul m-a lovit ca o palmă peste ceafă. Am sărit din scaun, mi-am

înhățat centura cu elixire și am coborât scările aproape fugind. Indiciul fusese tot timpul în ochii mei și eu îl conștientizasem abia dimineața – probabil, oboseala își spusese cuvântul. Și mai era și lipsa nenorocitului ăla de tutun.

Până la motel nu cred să fi condus mai mult de treizeci de minute. Am trecut prin ușă întocmai ca un ofițer cu spatele asigurat de un mandat de percheziție. Lorda m-a privit încordată de după recepție, cu ambele mâini ascunse după tejgheaua din lemn negeluit.

— Să nu-mi spui că te-am speriat? i-am aruncat cuvintele din mers.

— Data viitoare, vezi să nu ai parte de vreo surpriză.

În urma mea a răsunat un sunet pe care orice detectiv l-ar recunoaște dintr-o mie: greutatea unui revolver pocnind raftul ascuns al tejghelei. Am urcat scările la fel de rapid cum am condus și m-am bucurat să constat că momentul vizitei a fost unul mai mult decât inspirat. Femeia de serviciu, o focă-femeie la vreo-sută și ceva de kile, își pregătise arsenalul complet și complex pentru curățarea garsonierei.

— Numai câteva minute, doamnă! i-am spus. Sunt un bun prieten al răposatului și aș dori să mai arunc o ultimă privire.

Foca m-a fixat mirată, cu o expresie ce s-ar fi tradus, în linii mari, drept „Hai sictir!" Probabil că avea destule pe cap, iar eu aveam să-i încurc programul cu vizita mea neprevăzută.

— Acordă-i un răgaz de jumătate de ceas, Dora! a murmurat un glas ca un boiler în sarcină.

M-am răsucit pe călcâie și Lorda a continuat să mă privească cu o expresie simplă, la limita dintre resemnare și plictis, cu umărul drept proptit în balustrada de lemn.

— Crezi c-o să mai descoperi ceva senzațional dacă n-ai făcut-o deja?

Am ridicat din umeri și m-am întors înspre ușa întredeschisă.

— Cine știe? Poate că da. Poate că nu.

Am intrat și, în urma mea, am auzit pașii grăsanei, care m-a urmat îndeaproape.

— N-am știut că sunteți chiar atât de apropiați, tu și Jox. În tot cazul, chiar ar fi o surpriză să constat că sunteți rude. Verișori sau poate a cincea roată de la căruță?

Am trecut prin dormitor, ignorând complet dezordinea și pe Lorda, și m-am oprit în ușa de la baie. Paravanul din plexiglas fusese înlăturat de sticleți și, peste luciul trecut al căzii, se întrezăreau urmele încălțărilor legiștilor care transportaseră cadavrul.

— Nu, n-am fost niciun fel de rude, i-am spus într-un târziu. Doar un soi de prieteni mai îndepărtați. Mi-a făcut câteva favoruri cu ceva timp în urmă și am păstrat o oarecare legătură. Nimic din ce să nu fi aflat și tu deja de la el.

M-am aplecat pe vine și am analizat urma discretă de sânge închegat, cea care se scursese pe gresia maronie. Mi-a revenit în ochii minții imaginea cadavrului lui Jox. Asta era! Probabil că atunci când m-am întors, s-a văzut limpede schimbarea de pe chipul meu.

— Ai descoperit ceva interesant?

— Cred că da.

Lorda s-a holbat la mine un timp și, văzând că nu intenționam să continuu, a continuat ea:

— Și... Care-i faza cu secretomania asta?

Nu era niciun secret, mai văzusem indiciul cu altă ocazie. Necazul era că-l văzusem într-un caz ceva mai special și chiar nu eram în dispoziția necesară să îndur ironiile matroanei.

— Defect profesional, m-am eschivat.

— Dacă spui tu!

Am coborât scările împreună și în urma noastră am auzit-o pe Dora hodorogind găleți, mopuri și alte accesorii din aceeași gamă. Plus câteva înjurături înfundate. Pentru o fracțiune de secundă am avut tendința să fac cale-ntoarsă, să mai arunc o privire, să mă asigur că nu-mi scăpase nimic. Oricum, nu cred să mai fi fost ceva de găsit acolo, dar a fost o chestiune de reflex. Apucături involuntare care se încăpățânează în draci să te lase în pace, oricât de mult te-ai strădui să te lepezi de ele. Lorda a fost prea ocupată ca să-și echilibreze toate cele o sută zece kile pe scările puțin cam abrupte, ca să-mi mai observe frământarea interioară.

M-am așezat la una din mese, matroana a spălat două pahare și m-a cinstit cu un Jack dublu – și-a pus, la rându-i, o măsură identică cu a mea. Evident, am închinat în memoria amicului feliat.

— Dacă moartea lui Jox merită tot deranjul ăsta din partea ta, aș putea să te pun în legătură cu un medium.

Am apucat paharul pe jumătate plin cu vârfurile degetelor și am început să-l învârt pe tăblia mesei. Am întins

cu o palmă umezeala în formă de cerc incomplet formată la baza paharului, clătit în mod ostentativ de Lorda, după care am aruncat băutura pe gât dintr-o suflare.

— Nu, mulţumesc!

Grăsanca a luat sticla de pe bar şi a turnat din nou în pahare.

— Armand, amice, eu vorbesc despre indivizi de primă mână, nu cine ştie ce farsori.

Problema era că un mediu cu adevărat bun nu-ţi cerea bani drept plată, ci zile. Cunoşteam, la rândul meu, vreo doi al naibii de pricepuţi, care-şi prelungiseră traiul de muritori de rând cu zeci de ani de viaţă, câştigaţi din plata serviciilor oculte. Faza era că peste toată treaba cu misterul morţii lui Jox plutea mai curând o datorie morală, nu o nevoie primordială. Fapt ce nu mă lăsa să-mi vând zilele pentru o întâlnire cu sufletul lui. Nu spun că n-aş fi făcut asta pentru nimeni, niciodată, dar în ceea ce ne privea, eu şi Jox nu fusesem chiar atât de apropiaţi.

— Mă tem că de data asta sunt nevoit să spun pas ofertei.

Lorda a săltat din umeri, nepăsătoare, după care a dat licoarea pe gât dintr-o singură mişcare precis calculată. Mi-a întins cartea ei de vizită – în caz că te răzgândeşti, mi-a spus. I-am mulţumit pentru cinste şi am părăsit motelul cu imaginea cadavrului lui Jox jucându-mi prin minte cu determinarea unui tânţar care se încăpăţânează să-ţi facă o noapte de vară un calvar.

Poate că lucrul cel mai simplu ar fi fost să las potera să-şi facă treaba, dar chiar puteam să cred una ca asta? Oricare dintre ofiţeri ar fi preluat cazul, inevitabil s-ar fi

ajuns într-un punct în care trecutul lui Jox ar fi înclinat balanța într-o manieră nefavorabilă anchetei. Amicul meu poate că nu avusese tot ceea ce i-ar fi fost necesar să devină un detectiv sclipitor – sau chiar un sticlete –, dar jumătățile lui de măsură îl făcuseră un gangster numai bun pentru filaj. Deși, dacă stau să mă gândesc de două ori, Jox n-a fost niciodată un gangster în adevăratul sens al cuvântului. În disperarea lui după recunoaștere, n-a făcut altceva decât să caute un loc în care să fie acceptat și prețuit pentru ceea ce era de fapt: Jox Roland, detectivul cu jumătate de insignă. Strada și cercurile dubioase au un farmec aparte, care atrag curioși cu duiumul. Și nu o spun de la mine știință, o spun statisticile. El fusese încă unul care îngroșa lista celor mulți.

Am urcat în susul bulevardului, rulându-mi Chevroletul damblagit cu viteză de croazieră și am văzut-o din nou pe Nicole stând acolo, înfrigurată, la marginea străzii, făcând trotuarul. Ploaia și hainele groase de toamnă, atunci când se urcase în mașină, o ascunseseră pe femeia care era de fapt. Ieșită la stradă, purta o rochie din catifea, de culoarea sângelui închegat, care i se mula pe corpul frumos desenat într-un fel în care ar fi trebuit să se muleze toate rochiile pe toate femeile din lume. Din linia îndrăzneață a catifelei se scurgeau două picioare lungi, bronzate, iar pantofii cu toc înalt o făceau să arate de-a dreptul trăznet. La cât de elegant își etala frumusețea ei naturală, ar fi putut la fel de bine să îmbrace un sac din celofan și să poarte pe cap un castron din plastic și tot ar fi atras priviri.

Am oprit maşina în dreptul ei, am deschis geamul. Nicole s-a aplecat agale, cu mişcări legănate, minuţios calculate, rezemându-şi coatele de rama portierei. În cele câteva secunde care i-au fost necesare memoriei de scurtă durată să o pună la curent, atitudinea seducătoare i s-a transformat într-un zâmbet lipsit de originalitate.

— Hei! Tu... Autostopistule.

— N-ai nevoie de o pauză de masă?

Mi-a zâmbit, de data aia cu un aer ceva mai interesant:

— Pentru un argint pe oră merg unde vrei tu, iubire!

Am zâmbit şi i-am făcut un semn cu mâna.

— Bine. Hai, urcă! i-am spus şi ea a urcat.

☆ ☆ ☆

După toate normele din lume, restaurantul de noapte în care intrasem să mâncăm era o bombă. În trecut mâncasem acolo atât de des încât aproape că devenise un reflex să-i trec pragul de fiecare dată când eram prin zonă. Pe vremea aia lucra acolo un bucătar de origine italiană, care gătea al naibii de bine şi, pe deasupra, mai era şi un tip cumsecade. Îl chema Mario, la fel ca pe instalatorul din jocul ăla şi, culmea, purta mereu o şapcă roşie pe cap. Dar nu avea niciun văr sau vreun amic cu numele de Luigi.

Cina lui Nicole a fost compusă dintr-un meniu complet – burger de pui, cartofi prăjiţi şi o Coca-Cola –, iar eu m-am mulţumit cu două felii încinse de pizza şi răcite de o halbă congelată plină ochi cu bere.

— De ce îţi pierzi vremea prin cocina asta? m-a întrebat.

Femeia m-a privit cu ochii ei mari, expresivi și, din nou, am avut un sentiment de dèja-vu. Un fel de „Am mai fost în situația asta" ori, mai curând, „Femeia asta îmi amintește de cineva". Și, cum am mai spus-o, chiar îmi amintea.

De bună seamă, aș fi fost cu mult mai îndreptățit s-o întreb de ce își consuma viața în cocina aia, dar era treaba și, mai ales, decizia ei. Mai încercasem o dată, mai demult, să pun cuiva întrebări de genul ăla, și rezultatul n-a fost întocmai cel sperat. Chiar nu-mi doream să mai ajung acolo. Numele ei fusese Clara și, la fel ca Nicole, îți părea rău să vezi cum o femeie ca ea își câștiga pâinea făcând strada. Te-ai fi așteptat ca viața să-i rezerve lucruri mult mai plăcute, să-și găsească un bărbat care s-o iubească pentru femeia frumoasă care era și mama iubitoare ce avea să devină. Numai că viața, uneori, servește porții nasoale de realitate.

La început, Clara făcuse trotuarul pentru că nu avusese alternativă. Se întâmplase cu cinci ani înainte s-o întâlnesc – la douăzeci de ani. Apoi o făcuse pentru droguri. M-a cunoscut pe mine și, pentru o vreme, a stat departe de tot ce însemna stradă. La jumătate de an după, a căzut din nou și n-a mai reușit să scape, indiferent cât de mult m-am străduit s-o ajut.

— Realitatea este o adunătură uriașă de suflete care nu știu sau nu vor să accepte heroina, obișnuia să se încăpățâneze să îmi explice. Oameni care-i absurdizează efectele pe termen lung. E doar o chestiune de control. Atât!

Pe care ea, evident, nu l-a avut niciodată. Deși a susținut mereu, sus și tare, contrariul. Necazul a fost că nu s-a autodisculpat privindu-se în oglindă. Poate că dacă ar fi făcut-o, ar fi înțeles, măcar într-o mică măsură, cât de aproape ajunsese de marginea prăpastiei.

Am mușcat din felia aburindă de pizza și am stins dumicatul cu o gură generoasă de bere rece. Privind-o pe Nicole, mai curând analizând-o pe furiș, prezența fizică dar și tonusul psihic, m-au făcut să cred că nu avusese (încă) nicio întâlnire cu prafuri magice sau licori intravenoase. Or, dacă se întâmplase asta vreodată, fie ascundea urmele cu pricepere, fie fusese o luptă destul de urâtă încât să îngroape amintirea adânc în suflet. Problema abstinenței este că atunci când lupți să te oprești, arunci în beci un pui de balaur. Dacă se întâmplă să scotocești cămăruța aia întunecată și răcoroasă peste o perioadă de timp, la întoarcere, dincolo de ușa zăvorâtă zace un drac cu puteri înzecite. Și, crede-mă pe cuvânt când îți spun, am văzut suficiente lupte de genul ăsta ca să pricep că una-i să apuci vițelul de coarne și alta-i să ai de-a face cu taică-su.

— Sunt aici pentru o chestiune – am făcut o pauză scurtă, cât să mai beau o gură din bere – oarecum personală.

Nicole a mușcat din burger și a cules, într-un mod aproape extravagant de elegant, doi cartofi bine rumeniți, pe care i-a rontăit așa cum ar rontăi un iepure o frunză de salată. Au urmat câteva secunde de tăcere reciprocă, în care am continuat să ne mestecăm mâncarea și ne-am băut băuturile, apoi m-a fixat cu perechea ei de ochi castanii, curați, mari.

— Ești cumva un soi de detectiv sau ceva în sensul ăsta? A făcut o pauză mult prea evidentă ca să fie trecută cu vederea. Sper că nu ești un...

— Nu, nu sunt un sticlete, am asigurat-o.

— Nu-i ca și cum m-aș teme de ei – a strâmbat vizibil din nas. Dar, în baza poziției lor, au prostul obicei să nu plătească. Și, culmea, reclamațiile în sensul ăsta au năravul de-a nu se lăsa soluționate de potera locală.

— Poate că ar trebui să-ți iei pe cineva care să te protejeze, i-am spus.

— Și să primesc zece procente din munca mea? Nu, mulțumesc. Sunt bine așa cum sunt.

— Pare destul de riscant de una singură.

— Este, dar nici dacă ai un pește n-o duci pe roze. Crede-mă, știu una-două despre subiect.

Și-a întors privirea pe o parte, ca și cum s-ar fi apucat să analizeze siluetele rare, grăbite, care se scurgeau de-a lungul bulevardului adumbrit de pucioasa vălului nocturn. Cine aș fi fost eu s-o contrazic și cu ce autoritate? Chiar dacă trăisem drama fetelor ieșite la stradă, o făcusem din poziția de observator – oarecum implicat, cândva, din interes afectiv. Dar asta nu mă făcea îndreptățit să trag concluzii. Cel puțin, nu în cazul ei.

După Clara mai încercasem și cu altele, unele mai tinere și altele nu, dar pur și simplu nu mersese. Fie nu aveam nimic în comun, fie nu aveau nimic în cap. Ambele categorii mă făceau să dau bir cu fugiții, de fiecare dată când le întâlneam.

Am analizat-o din nou pe Nicole, descoperind aerul cuiva care-şi amintise despre un eveniment cu adevărat important din trecut, cu implicaţii predominant negative.

— Investighez un caz, am zis. Un fel de favoare pentru un amic. Jox Roland, dacă-ţi spune ceva numele ăsta.

S-a oprit din mâncat şi mâna dreaptă i-a îngheţat la jumătatea cursei farfurie-gură. Un gest imposibil de ratat.

— Ah! sunetul i-a scăpat aproape involuntar, n-a părut deloc surprinsă, a avut un aer degajat. Tipul de cursă lungă al Lordei.

Nu m-a surprins reacţia ei, dar dacă stau să mă gândesc mai bine, nici n-ar fi avut de ce. Nicole şi Lorda jucau în aceeaşi ligă. E adevărat, din poziţii total diferite. Însă cu puţină imaginaţie puteai să descoperi ceva legături acolo – cel mai probabil, relaţia jucător-antrenor.

— Să înţeleg că-l ştii?

— Oarecum.

S-a uitat la mine lung un timp, după care mi-a surâs. Genul „acela" de surâs, dacă pricepi unde vreau să ajung. A reluat:

— Am colaborat în câteva rânduri.

Şi-a menţinut zâmbetul pe buze.

— Înţeleg, am spus.

— E un tip în regulă, dacă poţi să treci peste pasiunea pe care o dezvoltă fulgerător peste noapte pentru oricare dintre noi, fetele.

A subliniat cuvântul, inutil din punctul meu de vedere, pentru că am înţeles din prima că fusese un fel de analogie profesională.

— Se întâmplă să cunoști pe cineva care să vrea să-l fi mierlit?

Obișnuita tactică: întrebarea șoc. De pe urma ei răsare genul de răspuns care lasă de înțeles dacă cel dinaintea ta știe sau nu ceva despre subiect. Și nici nu trebuie să faci prea multe, trebuie doar să fii atent la ochi. Nicole n-a știut, am citit destul de lejer surprinderea din privirea ei tulburată.

— Jox e mort?

— Destul de, am întărit. Când a fost ultima dată când l-ai văzut? Și nu neapărat în sensul acela.

I-au trebuit câteva momente să revină cu picioarele pe pământ și să-și amintească, timp în care eu am mușcat din felia de pizza. Nu mai era la fel de fierbinte și am putut s-o savurez din plin, fără să mai fiu nevoit să mestec repezit, mecanic.

— Săptămâna trecută, vreo două sau trei nopți la rând. Dezvoltase obișnuita afecțiune față de una din fetele noi. Îmi tot spunea că tipa era de-a dreptul specială în ceea ce făcea.

— Poți să-mi spui numele ei?

M-a fixat cu o privire prelungă, încordată, care aducea destul de mult cu indignarea.

— Sună mai mult a interogatoriu, decât a discuție amicală.

— Te rog să mă scuzi, Nicole. Nu-i vorba despre asta. Am fost sincer, simțeam mai curând un amestec de nerăbdare și regret. A murit într-un mod destul de urât, am mai adăugat.

I-am descris scena din duș cu lux de amănunte, felul în care trupul chinuit fusese feliat, abandonat ghemuit în poziție de foetus. M-a ascultat cu maximum de interes – prea evident, dacă mă întrebi pe mine. Însă presupun că atunci când faci ceea ce fac fetele de teapa ei, poveștile conexe te fac să ciulești urechile bine. Nu-i cea mai plăcută meserie din lume – și, da, nu vreau să intru în polemici când vine vorba despre asta, prefer atitudinea de observator neutru –, și nici cea mai sigură.

— Venena, a spus într-un târziu.

— Un fel de nume de scenă, presupun.

Nicole a înălțat din umeri.

— Probabil că da.

— Spune-mi, te rog, era genul violent?

Nu-l văzusem niciodată pe Jox în poziția de dur, însă nu poți să fii niciodată sigur. E totuși bine să te asiguri. Poți să eviți pistele false și să scutești o mulțime de timp, altfel irosit aiurea.

— Cine, Jox?

Am încuviințat din cap.

— Aaa, nu! Nici vorbă de asta la el. Poate puțin sâcâitor, dar în cele din urmă o scoteai mereu la liman cu pasiunile lui instante, icandescente.

Am mai luat o gură din berea rece.

— Mă gândesc că poate a supărat pe una sau mai multe din fetele noi, am spus. Care s-ar fi plâns mai departe. Dacă sunt noi în branșă, presupun că au escortă și mă gândesc că lucrurile ar fi putut degenera.

— Nu am văzut nimic în sensul ăsta. Și dacă individele alea chiar se întâmplă să aibă escortă, probabil că lucrează al naibii de discret.

☆ ☆ ☆

După ce am terminat cina, ne-am retras în cel mai apropiat motel. Prețul camerei, atunci când l-am achitat, m-a făcut să ridic o sprânceană. Cu toate astea, serviciile au fost pe măsură. Dacă aș fi mers să mă cazez în motelul Lordei, mai mult ca sigur aș fi primit o cameră gratis. Însă, din motive evidente, pe care presupun că nu mai are rost să le expun, am evitat să fac asta. Noaptea a fost mai mult decât mulțumitoare. Mai precis, felul în care a decurs întâlnirea dintre noi. Mi-am amintit multă vreme focul care mocnea în trupul Nicolei și voința mea crescută de a-l potoli.

În dimineața care a urmat, m-am ridicat din pat odată cu soarele pe firmament. Când am plecat, Nicole încă nu se trezise. I-am lăsat onorariul pe colțul noptierei – nu mi l-a cerut, însă și l-a meritat cu vârf și-ndesat – și m-am uitat la ea de la o distanță seacă de doi metri, înainte să ies din cameră. Dormea întinsă pe burtă, pe mai bine de jumătate din patul uriaș. Părul, borangic de prima mână, îi acoperea fața și aproape toată perna cu faldurile lui franjurate. Cearșaful arăta ca o bucată de pânză ruptă dintr-un nor, căzută întâmplător pe trupul ei gol, frumos, adormit. Avea o piele curată, sănătoasă, aurie ca razele soarelui și plăcută la atingere.

Știam că tot ce se întâmplase între noi în seara aceea nu avusese nicio legătură cu dragostea. Totuși, amintirea buzelor ei plutea prin mintea mea ca o fantomă printr-un cimitir bântuit. M-am gândit la tabloul acela tot timpul cât am condus afară din Orașul Plăcerilor. Am mâncat o excelentă salată Caesar la un restaurant de duzină, două străzi mai sus de locul unde aveam biroul, și abia după-amiaza târziu am decis să-mi îndrept atenția spre ceea ce eram de fapt. Să încetez cu aerul acela boem, după ce hoinărisem de ici-colo, fără o destinație precisă, timp în care aproape că uitasem complet de Jox Roland. Asta până când m-am făcut comod în scaun și am citit ziarul. Un oarecare Millar Jara sărise noaptea trecută printr-un geam. Am analizat cu atenție poza. Potera spunea că fusese un accident – unul chiar foarte stupid. Asemănarea între cazurile Jox Roland și Millar Jara consta în faptul că amândoi fuseseră descoperiți goi pușcă și feliați. În cazul lui Millar, în ziar, tăieturile erau puse pe seama faptului că rinoomul trecuse prin zecile de cioburi, care-l scrijeliseră – desigur, detaliul m-a frapat. Era nevoie de un anume tip de criminal care să poată să facă treaba asta. Unul care să poată să arunce jumătate de tonă de oase, mușchi și tendoane printr-un geam. Evident, conexiunile nu fuseseră specificate în gazetă și poate că nu fuseseră descoperite nici de poteră. Dar existau în mintea mea și zburdau ca niște căprioare. Mi-am notat adresa motelului și m-am suit rapid la volan.

Grand Star Hotel era o clădire cu cinci niveluri, un patrulater cu aspect monolitic, nici veche și nici nouă, cu o

arhitectură cel puțin interesantă, dacă nu ciudată, tapetată cu niște ferestre de-a dreptul uriașe. Una din ele avea geamul lipsă și câteva panglici lungi, galbene, fluturau în mod ostentativ în rafalele de vânt, la ultimul nivel, și atrăgeau privirile trecătorilor ocazionali cu mesajul lor repetitiv: NU TRECEȚI – POTERA.

Am intrat în holul recepției și un bărbat la vreo treizeci de ani, împăturit într-un costum de haine care nu-l avantaja în mod deosebit, a venit spre mine într-un suflet.

— Îmi pare rău, domnule, hotelul este închis. Deschidem abia mâine la prânz.

În capătul holului recepției, în locul în care urcai scările înspre etaje, aștepta un polițist. Stătea rezemat cu un umăr de capul scării și mă privea nepăsător. O gorilă mare cât toate zilele. Am plecat cu intenția nesigură dacă să mai revin conform indicației – n-ar mai fi fost prea multe de văzut la locul faptei în ziua următoare. M-am urcat în mașină și am dat câteva ture în lungul bulevardului principal.

Orașul Plăcerilor fusese ridicat cu mult timp în urmă, sub forma unui oraș târg, într-o vreme în care nici măcar bunicul străbunicului meu nu sufla. Un soi de centru comercial, un cumul de clădiri convergând în jurul unei piețe. După care timpul a lucrat și locul s-a transformat în ciorchini de locuințe de familii de condiție medie, înghesuite de pacostea suburbiilor cu moravuri josnice. Centrul vechi, deși își pierduse demult destinația de centru comercial, rămăsese un fel de club rustic. Cartierele mărginașe s-au umplut treptat de moteluri și camere in-

dividuale de închiriat. Imediat lor, au răsărit sălile de jocuri, barurile de orice fel și tot mai multe porumbițe cu prețuri rezonabile. Ce anume a acționat întocmai ca un magnet, transformând locul într-o zonă a plăcerilor, nimeni n-a putut s-o spună vreodată, deși mulți au pus detaliul pe seama destinației inițiale. Fiind bunăoară un loc în care se învârtiseră mărfuri și bani, mirosul ademenise întrucâtva doritorii și doritoarele de profituri ușoare, imediate.

Am hotărât că era necesar să grăbesc cumva lucrurile. Trebuia să soluționez moartea lui Jox cât mai curând, pentru că plimbările începuseră să consume bani și, mai ales, timp. Și deși nu duceam lipsă de bani, cel puțin în momentul acela, asta nu însemna că rezervele mele erau un sac fără fund. Trebuia să încep să-mi reiau programul obișnuit, contra cost. După isprava din Orașul Nopților îmi propusesem o vacanță și, după toate aparențele, în locul ei mă pricopsisem cu un caz cu titlu de gratuitate.

Am decis că era prielnic să aștept noaptea, să se deschidă programul plăcerilor, și să încerc să schimb o vorbă, două cu Venena, fata despre care-mi povestise Nicole. Poate că aveam să descopăr ceva, însă nu eram atât de credul să sper că discuția avea să-mi garanteze succesul cazului. Avea să fie, totuși, un punct de plecare.

La ora aceea n-am putut găsi cine știe ce localuri deschise – era puțin trecut peste șase seara –, pentru că exista o pauză între orele patru și opt, care permitea patronilor prelungirea programului de lucru până după miezul nopții. Acelea fiind, de fapt, adevăratele ore de vârf, da-

torită specificului locului. Motiv pentru care niciun proprietar sau proprietăreasă nu și-ar fi permis să rateze șansa unor vânzări acceptabile.

Cu tot inconvenientul acela, am izbutit să găsesc un bar modest care să fie deschis. Era mobilat cu mese și scaune din plastic ieftin, decolorat. Sute de perechi de ochi printați pe hârtie de calitate îndoielnică m-au fixat cu insistență atunci când am intrat. Pozele erau copiile unor tablouri consacrate și se întindeau pe pereți precum frunzele de iederă. Pe lângă cafea, răcoritoare și spirtoase, acolo mai vindeau și un soi de sandviciuri înfoliate, care arătau ca și cum prospețimea le bântuise ultima dată cu vreo săptămână în urmă.

Proprietăreasa era o femeie mistreț, o individă cu niște ochi mici și roșii de la oboseală. Canini lungi, tăioși, curați, însă puțin cam îngălbeniți. Trunchiul său părea puternic, îndesat, turtit lateral, mai rotunjit la umeri și mai lat la șale. Purta un șorț cu model Morris, ce mătura pardoseala, care pentru mine nu prezenta nicio utilitate estetică. Probabil avea utilitate practică: un soi de prosop uriaș la purtător. Râtul lung se termina cu un disc lucios, cu două nări generoase prin care trecea un inel încrustat cu pietre – argint și ceva semiprețioase.

— Ce servește domnul?

— O cafea și o măsură moderată de spirtoasă. Ceva mai de soi.

Mi-a recomandat o marcă și eu am dat din cap, aprobator. Când s-a întors cu băuturile, am plătit prețul consumației, plus încă jumătate pentru deranj. I-am arătat legi-

timația și m-a privit din cap până-n picioare. În mod normal, când o femelă obișnuiește să mă măsoare de sus până jos, mă simt flatat. Dar atunci, gestul mi-a dat un fior straniu, de parcă aș fi fost măsurat de un vânzător de sicrie. Fără efectul elixirelor, posibil că i-am părut un suflet rătăcit într-o lume a fiarelor. Am întrebat-o dacă puteam să discutăm una, alta despre activitatea din zonă, asigurând-o în același timp că la mijloc nu erau implicații oficiale, ci doar o necesitate personală și morală de a rezolva un caz.

— Desigur. S-a așezat pe un scaun. Eu sunt Joma Rinn.

M-am prezentat și, după modul relaxat în care a continuat să mă privească, mi-am dat seama că detectivii, particulari sau nu, care veneau și o chestionau despre activitatea din zonă, nu erau deloc specii rare.

— Despre ce anume dorește domnul să discute?

A surâs și nările i s-au închis. Colții i s-au înălțat, de-o parte și de cealaltă a buzelor vinetii.

— Despre Jox Roland, i-am spus și ea m-a privit inexpresivă. Și despre una din fetele nou-venite.

Nările i s-au închis încet, după care s-au redeschis, cu un sforăit ușor. În ochi am descoperit o licărire care atunci când intrasem lipsea.

— Ah, desigur! Numele individului nu-mi spune nimic, dar despre fetele noi am auzit câte ceva.

A început să-mi explice cum stăteau lucrurile prin zonă, – esența, nu detaliile – apoi mi-a mai spus că o parte din fetele vechi se plângeau de faptul că nou-venitele acaparau aproape toți clienții. Aveau tarife revoltător de mici,

care orbitau în jurul prețului unei cafele și, în curând, falimentul avea să le îngroape pe toate celelalte. Detaliul era limpede. Prețul scăzut nu era neapărat o chestiune de afront din partea nou-venitelor, ci un semnal că piața ajunsese la saturație. Un semn clasic, valabil în toate domeniile, dar mai ales în stradă, acolo unde nevoia de a supraviețui este unicul principiu care guvernează variațiunile preț-produs-calitate.

Mi-a mai explicat că unele din cele vechi încercaseră să afle câte ceva despre nou-venite, dar nu se aleseseră decât cu piste moarte. La fel, nici în asta nu era nimic anormal. Ar fi trebuit s-o priceapă până și ele, de capul lor. Nouăzeci și nouă la sută din fetele care ajung în stradă fac munca asta forțate de nevoi primare și îndeosebi târâte acolo de un trecut al dracului de incomod. Multe nu vor să și-l amintească nici măcar pentru ele, darămite să-l facă cunoscut altora. Mascarea unui trecut tumultuos mi-a părut un act defensiv firesc.

Mi-am băut cafeaua, care se răcise între timp, am dat măsura de tărie pe gât și i-am mulțumit Jomei pentru informații și băuturi. M-a salutat cu un zâmbet identic cu cel afișat unui prieten rar, genul pe care-l vezi o dată pe an, și a continuat să-și caute de lucru prin bar.

Afară, crepusculul ardea cerul cu linii portocalii de foc și forme neregulate, sângerii. Câteva fete erau deja la datorie, pesemne din cele vechi, într-o încercare disperată de a-și redobândi piața. Sau poate că se mulțumeau să-și câștige pâinea pentru ziua următoare, înainte de oferta imbatabilă a concurenței proaspete.

M-am apropiat de o vulpogagică şi, văzându-mi intenţia clară de a o aborda, individa aproape că m-a luat cu asalt, de teamă ca nu cumva să apară vreo contraofertă.

— Bună, gagiule! Primul ia întotdeauna caimacul, dacă pricepi unde vreau să bat, mi-a spus şi mi-a făcut cu ochiul.

— Aş vrea să vorbesc cu Venena. Ai idee unde o pot găsi?

Vulpoaica a scuturat din urechile ascuţite şi şi-a încreţit botul îngust. Bănuţul pe care i l-am întins a mai topit puţin din indignarea care i se cuibărise în privire.

— Toţi vreţi cu Venena. Ieftin nu înseamnă neapărat şi bun, pricepi?

Dacă n-aş fi priceput lucruri de genul ăla, alături de multe altele, probabil că aş fi murit de foame. Am dat din cap.

— Individa şi gaşca ei apare, de regulă, după ora opt, mi-a zis. Uite, acolo-i locul lor, vezi?

Am urmărit direcţia în care lăbuţa tapetată cu blană roşcată a lunecat înspre aleea dintre două moteluri lăsate în paragină. I-am mulţumit.

— Mulţumesc şi eu!

A făcut o piruetă pe tocurile cui, a scuturat din lăbuţă a nemulţumire şi din coada stufoasă a despărţire. Mi-am ridicat pălăria în semn de salut şi am plecat să aştept. Nu mai aveam mult de stat, în jumătate de ceas se împlinea termenul.

☆ ☆ ☆

Au apărut toate, conturate pe neaşteptate din materialul nopţii, dintr-un colţ îndepărtat al aleii. M-au observat

de la prima mișcare și nu m-au pierdut o clipă din priviri. Trei și-au luat locurile obișnuite la stradă, a patra a continuat să se îndrepte înspre hugul în care așteptam. O femeie brunetă, cu aspect uman, înaltă, puțin cam ciolănoasă pentru gustul meu. Nu grasă. În niciun caz grasă, ci bine legată. O femeie cam la vreo treizeci de ani și șaptezeci de kile.

— Domnul dorește un serviciu de calitate?

A etalat toate semnalele clare că era capabilă de un desfrâu ca la carte, iar eu n-am făcut alceva decât s-o privesc o vreme, pentru că, deși nu se plia pe preferințele mele, asta nu însemna că acolo nu era nimic de admirat. Apoi i-am răspuns, oarecum detașat, deși trebuie să admit c-am găsit cu greutate resursele să par în felul ăla. Și mai era ceva, acolo. O prezență ascunsă prin faldurile întunericului, care îmi dădea târcoale. O amenințare incognito sau, destul de probabil, paranoia izvorâtă din lipsa nenorocitului ăla de tutun.

— Oarecum. Aș putea să schimb o vorbă – am subliniat cuvântul – cu Venena?

Individa n-a părut deloc surprinsă. A întors privirea pe o parte, înspre colegele de trotuar. Au privit-o, la rândul lor, și, la o fracțiune de secundă distanță, una din ele a început să pășească înspre noi. Asta da sincronizare, mi-am spus, aproape emoționat. Absorbit de numărul impresionant de forme rotunde pe metru pătrat, probabil îmi scăpase schimbul de semnale discrete care se consumase între cele două.

— Domnul dorește cu tine, i-a spus tipa, când Venena a ajuns lângă noi.

Într-un fel oarecum comic, am trăit senzația că se purtase ca și cum tocmai predase ștafeta.

Venena era o femeie cu ten alb intens – aproape cadaveric – și purta pe chip frumusețea obișnuită care se regăsește pe fața femeilor cu vârste între douăzeci și cinci și treizeci de ani. Avea părul vopsit în culoarea cuprului și vedea lumea printr-o pereche de pietre de acvamarin albastru-deschis, ascunși într-un fel de mască neagră gen Kato, marca Rimmel, care se încăpățânau să clipească atunci când m-au fixat. S-a apropiat suficient de mult cât să-și treacă vârfurile unghiilor tari, lăcuite, peste linia bărbii mele proaspăt rase. Se mișca mult mai bine decât arăta. Nu pot să spun că arăta rău, doar că frumusețea ei părea puțin forțată. Genul starletă, pe care succesul o ocolise cu vreo zece ani în urmă, fără pic de bun simț, însă ea continua să spere.

— Sunt numai a ta, dragule. La mine sau la tine?

În spatele buzelor îmbrăcate de rujul roșu-mașină-de-pompieri a răsărit un surâs. Exact în acel moment am știut că dincolo de el se ascundea ceva. Pur și simplu, am știut. Ceva care nu-mi plăcea, fără un motiv anume pe care să pot să-l invoc spontan. La foc automat, mi-au venit în minte vorbele magului meu:

— În viață totul se rezumă la principii autodidacte, conform cărora procesul acțiunii și însușirii experiențelor câștigate în timp de pe urma lor trebuie să pornească de la reflectarea senzorială nemijlocită a fenomenelor trăite.

Iar eu strâmbam din nas la auzul vorbelor, de fiecare dată când îmi ținea prelegeri folosind genul acela de cu-

vinte fandosite. Cultivarea instinctelor cere timp, cum bine spunea amicul meu, însă m-am bucurat de avantajul că am fost dintotdeauna un bun autodidact. Lucru care de foarte multe ori m-a scos din necazuri. Și uneori m-a afundat chiar mai rău în ele. S-a întâmplat destul de rar, ce-i drept, să-mi sap groapa de unul singur. Deși, niciodată nu poți să spui că-i târziu.

Privind-o insistent, am mai descoperit înlăuntrul meu un sâmbure de anxietate, deloc specific mie. Un început de teamă, provocat destul de probabil de un atac la nivel mental. Tipa era treabă serioasă, nu glumă. Am ridicat discret din mână.

— Numai o secundă. Cred, mai mult ca sigur, că o să fie nevoie de arginți. Întâmplarea a făcut să-mi uit portofelul în mașină.

M-am întors și primii pași i-am simțit de parcă aș fi umblat pe o alee tapetată cu aracet. Abia după ce am izbutit să mă eliberez de magnetismul acela straniu, am putut să grăbesc pasul până la mașină. Am deschis portiera în grabă, am scotocit printre lucrurile îndesate în torpedo. Am găsit centura cu elixire, am scos un galben și l-am dat pe gât. Privindu-mă, de acolo de unde era, Venena probabil c-a presupus că-mi lipsea curajul și simțisem necesitatea unui întăritor. De unde avea să știe ea? Întăritorul meu nu avea nici în clin, nici în mânecă cu votca la care se gândise. Am mai scos un flaconaș, în cazul în care s-ar fi ivit vreo nevoie urgentă, pe care l-am ascuns în buzunar. Dacă la început avusesem dubii serioase c-o să descopăr ceva, aroma necazului tocmai ce

mi se fixase în gât. De-a curmezișul, ca o nucă înghițită cu tot cu coajă.

M-am întors pe călcâie, m-am scuturat – fizic și psihic – după care am pornit cu pași grăbiți, dar nu chiar atât de siguri, înspre femeia cu ochi de culoarea apei mărilor învolburate.

Ea m-a așteptat, neclintită, exact în același locul în care o lăsasem.

Galbenul este un scut împotriva atacurilor psihice. Următoarea ei tentativă de a-mi sonda mintea a fost la fel de folositoare ca lovitura unui pumn într-un perete din beton armat. A ridicat din sprânceană – probabil că nu se așteptase la un așa recul. Mi-a zâmbit și m-a invitat s-o urmez. A pornit cu pași legănați înspre una din clădirile dezafectate. Ea a trecut pragul, eu am urmat-o, restul prietenelor ei au continuat să măsoare pulsul străzii.

Ne-am oprit la primul etaj, într-o încăpere destul de spațioasă, aproape lipsită de mobilier. Era acolo numai un fotoliu jumulit, stingher, cu tapiseria jegoasă, într-unul dintre colțurile îndepărtate, opus intrării. Am mai văzut și câteva bucăți din foste piese de mobilier, predominant scaune – rupte, împrăștiate prin decor. Venena m-a invitat să mă așez. Pe fundalul clarobscurului mârâia de zor un generator, care alimenta un bec aproape la fel de folositor ca o lumânare. Becul atârna deasupra fotoliului, la o înălțime de aproximativ un metru. Era fixat de tavan cu ajutorul unui lanț, prin ale cărui zale zigzaga cablul electric. Cândva, lumina intrase acolo prin mai multe ferestre, dar cineva le blocase cu scânduri bătute în cuie sau bucăți de tablă sudată. Făcuse o treabă al naibii de bună

și ajunsese genul de cameră aranjată să intri, nicidecum să mai poți să ieși.

Jur-împrejurul fotoliului erau mucuri și țigări fumate pe jumătate, chibrituri și brichete lăsate pe jos, la întâmplare. Vreo două mormane de cioburi de sticlă, de mai toate mărimile, puțin mai încolo. Mă mir cum nu fuseseră abandonate și prezervative folosite. Totuși, ceva m-a făcut să cred că existau și ele pe undeva prin preajmă, dar cel mai probabil fuseseră aruncate într-un colț adumbrit. Detaliul ar fi fost justificarea mirosului acru care încărca aerul.

Lumina ștearsă a becului cădea peste cimentul pardoselii sub forma unui ban de aur uriaș, emaciat. În granița clarobscurului acela, trupul Venenei a început să lunece prin aer. Coborâșuri și urcușuri, pe notele muzicale ale unei tăceri reci. Mi-au sărit doi sau trei nasturi de la cămașă, atunci când a tras cu putere. Sânii înghesuiți în sutienul dantelat mi-au părut plini, rotunzi, bogați. O priveliște deosebită pentru oricare, probabil un deliciu să-i fi măsurat cu palma.

În tot timpul acela am simțit bătăile ei eșuate, încercările repetate de a-mi forța bariera minții. Și, pentru numai o fracțiune de secundă, m-am gândit că sărmanul Jox nu avusese nicio șansă în fața ei. Cred că atunci s-a produs scăparea. Fața Venenei a trecut instant de la desfrâu la furie. S-a dat un pas în lături, ca și cum s-ar fi dezechilibrat întâmplător pe tocurile înalte, în timpul dansului lasciv. Cufundat în semiîntuneric, corpul ei s-a transformat într-o hartă a umbrelor. Ochii au căpătat o licărire puter-

nică, care ar fi putut să fie de la lumina slabă, dar mi-am jurat că era de la cu totul altceva.

— Așadar, îl cunoșteai? mi-a spus.

— Da!

— Prieten sau ce?

Pumnii i-au jucat prin aer, discret, totuși destul de evident. Corpul zvelt, frumos modelat, era puțin arcuit, aplecat în față, în poziție de atac. Din momentul acela aș fi putut prea bine să încep să-mi număr secundele. Dar n-am făcut-o. Am dus mâna la buzunarul de la piept și, pentru o fracțiune de secundă, am crezut c-o să se năpustească asupra mea. N-a făcut-o, dar nici n-a fost prea departe de asta.

— Acum, că lucrurile sunt mai mult decât evidente, i-am spus cu o nepăsare prefăcută, te rog să-mi permiți un ultim răsfăț.

Am scos flaconașul la vedere și am toastat în gol, prin aer, ca și cum ar fi fost o măsură modestă de wiskey. Venena a ridicat din sprânceană, apoi mi-a zâmbit. A părut ceva mai relaxată, probabil c-a interpretat gestul meu drept un semn de resemnare. Un accept evident a ceea ce avea să urmeze. Am încercat marea cu degetul – i-am arătat legitimația –, deși n-aveam dubii în faptul că gestul meu nu avea să schimbe nimic, ba dimpotrivă. Ai să rămâi surprins, însă banalități de genul micilor detalii neprogramate au uneori darul să te tragă afară din groapa cu rahat.

— Credeam că detectivii particulari există numai în filme, mi-a spus ea, cu un zâmbet absurd de arcuit, forțat.

Avea o dantură curată, impecabil desenată de natură. Poate că dacă n-ar fi fost lungimea neobișnuită a caninilor ar fi trecut drept o târfă de duzină.

— Nu-i așa că sunt posesoarea unui zâmbet ucigător? a mai adăugat.

Mda! Ce pot să spun? Vampirii și originalitatea, baba și mitraliera. Mă rog! Probabil că trebuie să fii destul de plictisit din fire, clișeic și toate cele la un loc, ca să poți să reziști psihic vreme de sute, uneori chiar mii de ani. Altfel, aluneci la vale, o iei pe arătură. Pentru că, deși vampirii sunt ființe nemuritoare – excluzând atacurile gen crucifixuri, usturoi, țepe și restul –, trăiesc într-o lume a muritorilor, care nu oferă oportunități existențiale infinit de variabile. În două, trei sute de ani, presupun că poți să faci cam tot ce se poate face pe fața pământului. Ceea ce mă determină să cred că latura predominant animalică din psihismul colțoșilor are justificarea ei naturală.

— Șmecheria cu feliatul a fost interesantă, i-am spus. Poate chiar de efect, dacă nu ți-ar fi trecut prin minte că după o așa lucrătură serioasă, scena crimei ar fi trebuit să fie spoită cu sânge, nu să arate ca și cum o femeie de serviciu tocmai a ieșit din tură. Numai că, pentru una de teapa ta, ar fi fost un sacrilegiu să irosești atât de multă hrană doar de dragul aparențelor.

Într-un fel, detaliul m-a liniștit. Jox fusese sedus de Venena și apoi stors de sânge, cel mai probabil în timpul unei partide incendiare de tăvăleală. Nu suferise niciun fel de durere. În cazul în care nu știați detaliul, aflați de la mine: saliva vampirilor conține de două ori mai multă

bufotoxină decât cantitatea secretată în venin de anumite specii de broaște râioase. Imediat ce ești mușcat, începi să cânți la armonică. Tăieturile au fost făcute după moartea victimei, pentru a distrage atenția investigatorilor de la cauza principală a decesului. Și, oricum, alegerile fuseseră făcute cu cap. În viziunea poterei, Jox era un nenorocit care-și meritase soarta. La fel și individul care zburase prin geamul Grand Star Hotel. În incubatorul de caralii nu se predă psihologia sufletului decăzut. Și chiar dacă s-ar preda, se pare că teoria se uită destul de rapid. Statistic vorbind, un procent de zece la sută din totalul răufăcătorilor ajung în postura de bandit din pricina circumstanțelor nefavorabile. Pentru sticleți nu contează din ce rațiuni ajungi să jefuiești, să vinzi droguri sau să omori. Tot ce contează pentru ei este că faci parte din echipa adversă. Nimeni nu dă doi bani pe copilăria sau pe adolescența ta traumatizantă. Odată am cunoscut un ofițer, un tip interesant, o gorilă care avea stofă de caraliu-șef, deși era limpede că n-avea să ajungă în poziția aia vreodată. În cazul lui, o simplă chestiune de principii personale.

— Deși au fost câteva povești de viață care m-au impresionat, mi-a spus gorila, într-un schimb ocazional de impresii, mandatele în baza cărora fac arestări nu sunt emise de Sfântul Duh, să știi. Eu judec acțiuni, nu suflete condamnate de destin. Acțiunile mele se nasc după o judecată de rând, nicidecum după decizii cu valențe transcedentale.

Cum poți să-l contrazici pe individ?

Când Venena a decis că afișarea impresiilor personale nu-și mai avea rostul, că era o pierdere serioasă de timp, fața i s-a schimonosit cumplit, din pricina unui rânjet animalic dus până la absurd. Aș fi putut să jur că vârfurile colțurilor acelui rictus n-ar fi avut nevoie de mai mult de un centimetru sau doi ca să se unească cu lobul urechilor. Dacă până atunci găsisem pe chipul Venenei o oarecare frumusețe, din acel punct orice urmă a ei dispăruse complet. Ochii bălteau într-un roșu sângeriu, nările încreștite inhalau și exalau rotocoale de furie.

Și-a arcuit degetele, terminate cu unghii ascuțite ca niște cuie, pregătită mai mult ca oricând să se năpustească asupra mea. Numai că lucrurile nu erau atât de simple pe cât își imaginase ea. Ei bine, am anticipat cantitatea colosală de risc în care băltea investigația, exact în clipa în care am simțit magnetismul acela straniu, specific relației prădător-pradă. Eram într-o situație destul de nasoală. Avantajul este că roșul este conceput întocmai pentru asta: să te târască afară din rahat. Viu sau măcar pe undeva pe-aproape de asta. Dacă în Orașul Nopților ingerasem o măsură de roșu accidental, la întâlnirea cu femeia vampir l-am luat cu mine cu bună știință. Deși, la drept vorbind, nu era tocmai momentul indicat să-l folosesc. După ce ai consumat un roșu, recomandarea oricărui mag alchimist este să stai departe de următoarea doză cel puțin jumătate de an. În cazul meu, abia trecuseră două luni. Dacă trecuseră și alea. Dar, hei!, nu-i ca și cum pericolul vine cu tasta „Pauză" din fabrică.

Colțoșii sunt rapizi, al naibii de rapizi, dar multă lume pune capacitatea asta pe seama celor câtorva modificări

organice care au loc după transformare. Faza e că aproximativ nouăzeci la sută din mușchii vampirilor sunt mușchi striați – comparativ cu patruzeci la sută pentru media umană. Acest tip de musculatură permite rafale scurte de forță maximă, ideală pentru atacuri fulminante. Spre deosebire de arhitectura mușchilor umani, mușchii vampirici sunt foarte rezistenți la oboseală, datorită unei creșteri drastice a mioglobinei și mitocondriilor. Ligamentele și tendoanele groase vin ca răspuns la volumul de muncă impus asupra lor de către mușchi.

Numai că secretul abilității lor de a se mișca super rapid nu stă doar în detaliile organice. Printr-un artificiu – pentru care unii și-ar vinde până și sufletul să-l afle – colțoșii sunt înzestrați cu un mecanism natural care le oferă posibilitatea de a modifica axa timpului. Nu te gândi la genul de transformări drastice, dar pot îngheța timpul vreme de câteva fracțiuni de secundă. Uzufructul abilităților supranaturale consumă resurse serioase, motiv pentru care nu se fac abuzuri. Acum poți să pricepi de ce contele Dracula a avut nevoie de vapor și un coșciug ca să treacă marea?

Cum axa spațio-temporală este angajată într-un continuum de expansiune, nicio problemă în sensul unui dezechilibru – o pauză de jumătate de secundă nu poate da naștere unui paradox. Nu cad guverne într-o secundă și nici nu-ți poți omorî bunicul, accidental sau voit. Dacă-mi permiți comparația, este ca și cum Dumnezeu și-ar ține răsuflarea pentru o fracțiune de secundă. Ar fi ceva acolo de văzut, de simțit, de trăit, dar în niciun caz Apocalipsa.

A fost surprinsă – și încă cum! – în clipa în care i-am blocat lovitura predestinată să mă arunce în inconștiență. Probabil că n-a întâlnit la viața ei prea mulți – alții în afara celor de teapa ei – care să-i poată contracara loviturile. Cu un set precis de mișcări de luptă, meticulos calculat și exersat de zeci de ori, i-am fixat beregata și brațul drept. Palma ei stângă, cu degete lungi și noduroase, mi s-a încolăcit peste încheietură ca un gest reflex. Am strâns și mai puternic, simțindu-i traheea cum cedează moale la presiune.

Nu-mi cere detalii, n-am nici cea mai vagă idee cum se face că magul meu a dat peste secretul rețetei elixirului roșu. Eu nu pun întrebări, arunc doar suma corectă pe masă și mă mulțumesc să-l am în centură. Și chiar de-aș pune, slabe șanse să mi se destăinuie.

I-am văzut ochii cum i s-au transformat în doi bani uriași de aramă și am putut să aud strigătul telepatic de ajutor. Cuvintele repezite, disperate, ale Venenei, trecând dincolo de tencuiala pereților, măturând materialul beznei în căutarea unui sprijin.

Care n-a întârziat să apară.

Restul de trei târfe vampir au rupt efectiv ușa sălii. Am știut din prima clipă. Dacă speram la cea mai mică șansă de izbândă, era în discuție o chestiune de timp, decizii și manevre de luptă calculate rapid, meticulos – or, mai curând, chirurgical.

Cu stânga am apucat-o de păr și am tras cu putere. I-am eliberat gâtul din prinsoare și am făcut o piruetă. În clipa următoare am fost în spatele ei. Ceafa femeii, fixată bine pe umărul meu drept. O mișcare tip șurub, revoltător de

violentă. A fost suficientă ca să aud vertebrele cum plesnesc în zona cervicală, după manevra de tipul pârghie.

Sistemul nervos al unui vampir este similar cu cel al unui om și s-a dovedit a fi călcâiul lui Ahile: leziuni la nivelul măduvei spinarii și creierului pot fi devastatoare pentru ei. Rupe-i o mână și o să ai surpriza să vezi că se regenerează aproape instant. Fracturează-i coloana, lasă-l într-un loc, abandonat. După două, trei ore o să fii surprins să-l descoperi în același loc. Nu mort, totuși neajutorat, zvârcolindu-se ca un pește pe uscat.

Tipa ciolănoasă, cea care mă abordase inițial, tremura literalmente de furie. Nu era ca și cum celelalte două s-ar fi pregătit să mă invite la o cafea, însă durerea individei părea ceva mai profundă. M-am gândit c-ar fi putut să fie rude – verișoare sau ceva în sensul ăsta. Deși nu găsisem în ele asemănarea dintre surori, nu poți să știi niciodată. În tot cazul, un lucru era cert: fiecare clipă lipsită de acțiune era clar în defavoarea mea. N-am așteptat invitația lor, m-am năpustit din proprie inițiativă.

Am tăiat efectiv aerul, agățând din mers un picior dintr-un scaun rupt, și au fost la fel de surprinse să-mi descopere viteza de reacție ca și surata lor. I-am plantat ciolănoasei bucata de lemn fix în spațiul dintre sâni, evidențiat de decolteul adânc. Dă-mi voie să te contrazic, inima n-o găsești în stânga, ci în centrul cutiei toracice. Nu la oameni, cu atât mai mult la vampiri. Nu mă crezi? Dă fuga la un manual de anatomie. Cinstea mi-o poți oferi mai târziu.

A căzut, cu genunchii înfipți în pardoseală, cu ambii pumni încleștați pe bucata de lemn, care trecea dintr-o

parte în alta a cutiei toracice. A mai putut să scuipe un mârâit prelung, agonizant, ca al unui vârcolac captiv într-o temniță cu bare de argint, într-o noapte cu lună plină.

Deși am barat, loviturile celorlalte două, aruncate simultan, m-au proiectat un metru – poate chiar doi – îndărăt. Au fost lovituri administrate cu suficientă furie cât să simt o durere pulsatorie în antebrațe, care a alunecat cu repeziciune înspre coate, unde s-a proptit cu eficiența și încăpățânarea unei dureri reumatice. Vampiroaicele au fost imediat peste mine. Din nou, a urmat o ploaie de lovituri aruncate la întâmplare. Unele dominate de-o ineficiență copilărească, altele – norocoase sau nu – chinuitor de dureroase. Unghiile ascuțite, care-mi crestau pielea în formațiuni multiple de linii prelungi, roșietice, aveau și ele aportul lor de eficiență. Dureroase, nimic de zis, totuși suportabile.

Complicația cerea soluții urgente, iar soluțiile urgente, în genere, cer sacrificii. Dar nu era ca și cum aveam prea multe variante la îndemână.

M-am încordat până în punctul în care mi-am simțit mușchii aidoma unor fibre din oțel, și am ieșit de sub tirul de lovituri cu viteza unui avion de vânătoare. Le-am văzut pe vampiroaice cum s-au mișcat, efectiv, cu încetinitorul. Am simțit cum timpul începe să picure. A fost ca o exersare a prezentului în viitor, înainte să mă întorc în trecut. Am apucat în grabă o bucată de geam. Nu mi-au fost necesare mai mult de trei lovituri violente, administrate cu o pedanță ieșită din banal, ca actul final să-și aștepte cortina. Capetele desprinse de trupurile năpădite

de convulsii s-au rostogolit mânjite de sânge și de expresia spaimei.

N-am mai avut resursele necesare să mențin bula tempoizolatoare și liniaritatea normalității s-a năpustit asupra mea întocmai unui taur nebun. Șocul m-a proiectat la un metru depărtare, în mijlocul unuia dintre mormanele de cioburi din vecinătate. Cu spatele zdrelit, cu sângele șiroind în zeci de linii rubinii, zigzagând, m-am ridicat. Nu trebuie să fii un geniu în anatomie sau biochimie ca să pricepi când ești la capătul puterilor. Durere pulsatorie în mușchi, vedere încețoșată și articulații tremurânde. Ritmul cardiac, o herghelie de mustangi. Sunt dovezi suficiente care să te facă să-ți conturezi o idee clară despre groapa plină cu rahat în care te scalzi. Cu mare dificultate am izbutit să ajung până în dreptul fotoliului și m-am trântit în el. M-am uitat în jur. Clarobscurul și vederea împăienjenită făceau o echipă a dracului de bună. Abia dacă mai puteam să deslușesc lumea la un metru sau doi depărtare. Mi-a fost îndeajuns. M-am aplecat, am apucat un muc de țigară și o brichetă. La naiba cu toate! mi-am spus atunci, ca pentru mine. Știu, declarasem război tabacului, dar dacă tot urma să crăp, nu era ca și cum o regină a nopții mai conta în vreun fel pentru sănătatea mea. Am aprins-o și m-am lăsat pierdut în speteaza fotoliului damblagit.

Fumul de tutun a urcat lin, într-o multitudine de firișoare fine, șerpuinde, înspre tavan. Puterea roșului a început să mi se scurgă din carne, deodată cu viața, într-un continuum lent, efervescent, de esență tare. Muream, fără doar și poate.

Peste suferința organică s-a evidențiat o durere neclară, care a fost, cumva, altfel. Ca o lovitură de cuțit în suflet. Concluzia, în linii mari, printre rotocoale de mahoarcă și ecouri existențiale, a fost că avusesem parte de o viață interesantă.

Toți visăm la morți eroice, dar în cele din urmă ne mulțumim cu ce primim. În ceea ce mă privea, puteam să plec liniștit. Nu era ca și cum aveam să mor înecat cu propria-mi vomă. Muream, totuși, după ce făcusem felul a patru strigoaice. Tot era ceva!

☆ ☆ ☆

Când m-am dezmeticit pe de-a-ntregul, am început să regret cu vârf și-ndesat că nu crăpasem. Presupun că pricepi în linii mari efectul nevralgiei dentare asupra minții. Ei bine, triplează-i puterea, după care localizeaz-o într-o sută de alte puncte fierbinți, în tot corpul. Cam la asta se rezuma suferința mea organică.

Eram într-o cameră de hotel – cel mai probabil Renaissance –, întins în pat, cu Nicole și Lorda holbându-se. Plus încă un individ. Un țestos cu pielea scorțoasă ca a unui stejar secular și cam de aceeași vârstă cu dânsul. S-a aplecat asupra mea și setul de amulete atârnat de gâtul lung și gros a jucat dinaintea ochilor mei cu precizia unui pendul izbit de perete. Mi-a făcut o injecție și durerea s-a transformat în fierbințeală, ca mai apoi să dispară ca printr-un miracol.

M-am uitat la cele două, ele s-au uitat la mine, la fel de lung și imprecis.

— Am găsit cartea de vizită a Lordei și am sunat, a rupt Nicole pojghița de tăcere care izolase atmosfera din cameră.

Pe urmă mi-a povestit cu lux de amănunte. Ieșise pentru o raită prin zonă – știa că la ora aia existau șanse suficient de mari ca nou-venitele să acapareze toți clienții, dar își spusese că merita o încercare. Trotuarul era curat când ajunsese ea. Doar câțiva amatori de servicii, rulând în susul și-n josul străzii, agitați, nemulțumiți de lipsa opțiunilor. Destul de ciudat, se gândise, respectând situația din ultimele luni. Dar nu era ca și cum mai conta, a tocmit pe primul venit – un preț chiar bun. La urma urmei, cu trotuarul gol, chiar nu se-ndoia că bărbatul n-avea să-i accepte oferta.

A intrat cu el într-una dintre clădirile dezafectate, la braț, chiar în clipa în care cele trei femei vampir se consumau în eter. Vârtejuri mici, de cenușă măcinată. Individul a luat-o la sănătoasa, speriat, unde a văzut cu ochii, iar Nicole a rămas țintuită în pardoseală, privindu-mă cum stăteam rășchirat în fotoliu.

Țestosul a așteptat ca Nicole să-și termine discursul, după care mi-a întins corpul sferoidal, din sticlă translucidă, în miezul căruia existau tot soiul de reacții luminiscente. Carevasăzică, tămăduitor și, pe deasupra, medium. Omul își făcuse treaba, acum își cerea plata.

— Domnule detectiv, mi-a spus broasca, cu o voce hârâită. Șase luni!

Ar fi putut, la fel de bine, să mă taxeze cu un an sau poate chiar doi din viață, pentru că, oricum, fără inter-

venția lui eram totuna. Dar n-a făcut-o. Nu pot să spun cu precizie dacă la mijloc a fost prezența Lordei sau chiar mai există mediumuri oneste prin orașe. Oricum ar fi fost, m-am bucurat c-a fost așa.

Am privit înspre Lorda, apoi înspre Nicole, iar la sfârșit mi-am proptit privirea ostenită în ochii cafenii ai tămăduitorului.

— Or, după ce vă refaceți complet, domnule detectiv, am putea să schimbăm o vorbă, două, mi-a spus țestosul. În vocea lui am putut să citesc o încordare discretă. În schimbul celor șase luni de viață poate că mi-ați putea face un mic favor?

Mi-am întors privirea, capul lăsat pe o parte. Nicole era cu gura pe jumătate deschisă, înțepenită din cauza surprinderii. Lorda își încolăcise brațele jugoase dinaintea bustului enorm. Avea un zâmbet strengăresc agățat în colțul gurii. Mi-a făcut un semn, cuantificabil printr-o măsură infirmă de discreție, folosindu-se de ochiul sănătos.

Am scuturat din cap. Aș fi putut să-l refuz pe țestos? Poate că da. Sau poate că nu. Totul, întotdeauna, nu-i altceva decât o chestiune de perspectivă.

4. Uneori nu poți să spui nu

Ca de obicei, îmi pierdeam timpul la birou, când două ciocănituri abia audibile mi-au perturbat concentrarea. M-am uitat la ceas: ora opt dimineața. M-am uitat în calendar: Octombrie, 7, Duminică. Asta era chiar culmea.

— Intră! am spus morocănos.

Sufletul din spatele ușii a acceptat invitația.

O doamnă a trecut sfioasă prin ramă. A închis ușa cu o meticulozitate ieșită din normal. Am invitat-o să se așeze. A făcut întocmai și am trecut-o cu vederea, într-o fugă, un set de uitături atent calculate. Era o doamnă bine, plăcută, pe care ai fi îndrăznit s-o inviți la un ceai și care te-ar fi forțat să ceri socoteală destinului. De n-ar fi întârziat cu zece ani, aș fi cunoscut-o în culmea gloriei sale trupești.

Purta o pălărie cu boruri largi – dacă nu chiar uriașe, după standardele mele – și nu pot să spun că-i venea neapărat rău, dar se foia întruna pe scaun, într-un mod ciudat, ca și cum ultima dată când mai purtase pălăria aia o făcuse ca să se ferească de ceva. Sau de cineva.

Avea cu ea o geantă de umăr, din piele neagră, lucioasă, care mi-a părut până și mie elegantă, cu un preț de raft destul de pretențios. Și-a așezat-o pe genunchi și

a fixat terminațiile cromate ale deschizăturii cu ambele mâini, de o parte și de cealalta a mânerului din material dur.

— Bună ziua, domnule detectiv! mi-a spus.

O octavă mai jos și probabil c-aș fi fost nevoit să-i cer să repete cuvintele.

— Cu ce vă pot fi de folos, doamnă..., am lăsat vorbele în aer, în mod intenționat.

— Raluca. Raluca Dobrescu.

— Doamna Dobrescu, am insistat. Cu ce vă pot fi de folos?

Și-a aplecat privirea înspre geantă, borul larg al pălăriei închizându-se ca o cortină peste verdele aprins, deosebit de interesant, care-i spăla privirea timidă. A scotocit prin geantă și mi-a întins un plic. Era alb, curat, sigilat, impecabil.

L-am desfăcut și am scos poza unui bărbat.

— Vreau să-mi găsiți soțul, domnule detectiv.

Am lăsat poza deoparte, pe birou.

— Când l-ați văzut ultima dată?

— Acum o săptămână.

— Și în tot timpul ăsta nu v-ați întrebat pe unde e?

Și-a întors privirea într-o parte, ca și cum s-ar fi simțit stânjenită de ce urma să-mi spună.

— Obișnuia să facă asta destul de des. Numai că n-a întârziat niciodată mai mult de trei, patru zile.

O femeie care accepta cu așa seninătate faptul că-i o obișnuință să lipsești nopți la rând de acasă, fără să intre la bănuieli, chiar era o nevastă dată dracului.

Am ridicat o sprânceană.

— Unde dispărea, așa, cu zilele? Am făcut pauză timp de o secundă, două. Vreau să spun, scoateți din calcul ideea că ar fi putut lipsi din cauza unui motiv blond, cu fustă?

S-a uitat la mine lung, de parcă detaliul ar fi luat-o prin surprindere.

— Ah, nu! Nu-i vorba despre asta.

— Sunteți sigură?

Cunoscusem cel puțin două duzini de clienți care fuseseră la fel de siguri, dacă nu chiar mai mult de atât. A continuat să mă privească. La fel de fix, la fel de uimită.

— Da!

— În regulă. Atunci, aveți vreo idee unde-și pierdea tot timpul ăsta?

Și-a strâns palmele peste marginea cromată a genții. Pielea lucitoare a căpătat cute discrete.

— Avem o cabană, un soi de casă de vacanță.

A scotocit prin geantă, din nou. Mi-a întins o bucată de carton. Era trecută adresa locului cu pricina – folosise pix cu pastă albastră, avea un scris de mână plăcut, deosebit de caligrafic. A continuat:

— Era începător în ale magiei. Mergea acolo și exersa din cele câteva manuale cumpărate pe sub mână. Ajunsese să priceapă câteva lucruri interesante.

— L-ați căutat, doamnă Dobrescu?

— Dacă am mers la casa de vacanță?

— Da! Ați mers la casa de vacanță?

— Nu.

— De ce? Vă este teamă?

— Nu neapărat, a spus. Dar, înainte să plece, m-a sfătuit să nu vin singură, în cazul în care nu mai apare.

Treburile începuseră să devină interesante.

— Știați de ce făcea asta?

— Era o pasiune, domnule detectiv.

M-am uitat la ea și am putut s-o simt cum suferă. Oamenii cu pasiuni uită să-și dozeze timpul. Familiile lor sunt soldați în prima linie. Suferă cel mai mult din pricina lipsei de atenție. Și mai era și faptul că pasiunile, de regulă, te duc în locuri interesante, care stârnesc curiozități. În cazul în care nu știați, statistic, curiozitatea ne-o trage tuturor. Pe la spate.

S-a scuturat și privirea doamnei Dobrescu a trecut, într-o secundă, de la tristețe la resemnare. A scotocit pentru a treia oară prin geantă și de data asta a scos la iveală un săculeț. L-a aruncat pe masă. S-a lipit de tăblie ca și cum înăuntrul lui se afla ceva foarte greu. Aveam eu o idee cam ce se putea ascunde acolo. Sau, mai exact, ce sumă.

— Mă puteți ajuta, domnule detectiv?

Aș fi putut să-i spun nu?

☆ ☆ ☆

În dimineața următoare mi-am luat centura cu elixire, m-am suit în Chevy-ul meu damblagit și am pornit înspre Orașul Luminilor, cu poza domnului Dobrescu aruncată pe scaunul din dreapta. A fost vreme prielnică pentru

condus – soare și o cunună de nori curați, ușori ca vata de zahăr – și în doar câteva ore am fost în centrul orașului. Când nu știi zona – și p-aia chiar n-o știam – cel mai simplu este să-ți începi cercetările din centru.

Am intrat într-o cafenea, unde servea o tipă durdulie, cu fața deosebit de lucioasă, probabil de la crema hidratantă folosită în exces. Totuși, destul de simpatică, în felul ei. Tot timpul cât am stat acolo, a flirtat cu mine. Chiar dacă nu era pe gustul meu, tot m-am bucurat să constat detaliul. Ador să le văd cum flirtează. Încercarea le aruncă într-o stare euforică și-mi sunt extrem de simpatice, indiferent de felul în care arată – urâte sau frumoase, slabe sau grase, scunde sau înalte. Pur și simplu, sunt adorabile. În ziua în care femeile din toată lumea vor înceta să mai facă asta, mi-am jurat c-am să joc ruleta rusească folosindu-mă de un revolver cu șase gloanțe în butoiaș.

I-am arătat grăsunei cartonașul cu adresa și ea a strâmbat din nasul cărnos.

— Știu unde vine locul ăsta, dar chiar nu vrei să ajungi acolo. E în partea de vest a suburbiilor și aia nu-i deloc partea bună a orașului, dacă pricepi ce vreau să zic – a părut destul de afectată. Dacă tot cauți un loc peste noapte, de ce nu-ți iei o cameră într-un motel din apropiere? – mi-a aruncat un zâmbet tapetat cu dantelă albă.

I-am răspuns, în măsura în care m-am priceput, cu unul similar.

Am așteptat să-mi etaleze câteva motive suplimentare pentru care nu ar fi trebuit să ajung în vest, după care i-am

achitat nota, plus un bacșiș „gras" – iertați-mi ironia – și am întins-o de acolo mulțumindu-i ostentativ. M-a durut s-o văd cum își lungește gâtul după mine, dar n-am avut alternativă. A trebuit să-mi iau tălpășița. M-am simțit ca un nemernic, ca unul care tocmai frânsese aripile a doi îngerași, dacă pricepi în ce direcție vreau să bat. Dacă nu, stai fără grijă, nici n-ai s-o faci până la final.

Eram grăbit din pricina misiunii mele, dar peste asta mai atârna și dulceața emanată excesiv de dolofană. M-am temut serios ca nu cumva să mă prăbușesc din pricina unei crize hiperglicemice.

Partea de oraș unde se afla cabana lui Dobrescu era pe atât de neplăcută pe cât mi-o descrisese grăsanca. Peste tot numai gunoaie și indivizi dubioși, care pierdeau vremea bând alcool și mesecând tutun. Am intrat pe o străduță îngustă, unde cineva, cu cel puțin vreo zece ani în urmă, încercase să îmbrace spațiile dinapoia trotuarului cu gazon. Tot ce mai puteai să vezi erau doar niște smocuri izolate de iarbă ciufulită, crescută atât de sălbatic încât n-ai fi zis că la mijloc fusese cândva o mână de om.

Adresa pe care o căutam era, de fapt, un campus. Un loc care se voia un fel de zonă rezidențială, dar tot ce izbutise patronul să amenajeze acolo nu fusese altceva decât fantoma unui lagăr de concentrare. O puzderie de căsuțe din lemn vechi, uscat și înnegrit de toanele vremii, înconjurate de un gard înalt din plasă de sârmă, garnisit cu trei linii din sârmă ghimpată. Pe poarta de acces era încolăcit un lanț ruginit, închis cu un lacăt de dimensiunea unei cărămizi. Intrarea se făcea printr-o parte dosită,

ceva mai retrasă, prin dreptul unei gherete, în vecinătatea căreia se afla o barieră, pe care găseai de două ori mai multă rugină decât vopsea albă.

Mi-am tras mașina pe dreapta și m-am dus înspre gheretă. Dincolo de geamul împestrițat de la rahatul de insecte stătea un om-broască. Era cocoțat pe un scaun din lemn și privea fix înspre un televizor prins într-un colț al cașcaravetei. Am bătut în geam și broscoiul s-a întors înspre mine cu o privire atât de plictisită încât ai fi putut să juri că urma să adoarmă dintr-o clipă în alta. Pe sticla clapetei s-a așezat o muscă și limba broscoiului a plesnit-o în exact aceeași clipă în care gângania a încercat o manevră de evadare. A plescăit prada cu fălcile-i grase, lucioase, apoi a tras clapeta. O undă de duhoare s-a năpustit asupra mea, aidoma unui lup înfometat. În linii mari, putoarea aia aducea destul de mult cu miasma apei clocite dintr-un acvariu abandonat, în care cândva existaseră ceva specii de peștișori exotici, ornamentali, dar care fuseseră lăsați de izbeliște și tot ce mai rămăsese din ei nu erau decât vreo câteva linii deșirate întruchipând șirele spatelui.

Mi-am înfrânat pornirea de a vomita cu un icnet scurt, ca și cum o femeie sau un copil mi-ar fi tras un pumn în stomac. Am făcut un pas în spate și i-am spus:

— Caut pe cineva.

— Pe aici nu ținem curve. Dacă vrei una, va trebui să mergi cinci străzi mai sus.

— Ah! Nu asta caut. Caut un tip. Unul, Dobrescu. Mi s-a spus că deține o cabană în parcul ăsta.

A căscat ochii la mine.

— Eu nu știu pe niciunul cu numele ăsta care să dețină o cabană aici.

M-am gândit că broscoiul putea să nu fie rău intenționat. Dobrescu ar fi putut să cumpere cabana sub alt nume. Să-ți faci o carte de identitate falsă nu costă tocmai echivalentul unei mine de aur. Am scos poza și i-am arătat-o.

— Îl caut pe tipul ăsta.

S-a holbat la poză vreme de câteva secunde, după care a scuturat din căpățâna lui umflată. A adulmecat aerul cu limba, în gol.

— Ar putea să aducă cu cineva pe care l-am văzut, dar n-aș putea să fiu prea sigur de asta.

Am ascuns poza în buzunar și din celălalt am scos un bănuț. I l-am pus broscoiului pe tejghea. El m-a fixat cu perechea de ochi mărunți, negri și oarecum concentrați, după care gușa i s-a umplut cu aer, ca un balon forțat. A urmat un sunet atât de specific și de enervant, încât părul de pe ceafă mi s-a zburlit instant.

— Rabap! Numai atât? Pentru o așa informație de preț?

Am simțit un fior rece pe șira spatelui. De când mă știu am detestat sforarii. Am trecut pe o parte și am încercat ușa gheretei. Era încuiată și pot să spun că n-am fost deloc surprins. Am făcut un pas îndărăt și i-am aplicat o lovitură de picior. Atât de violentă încât am simțit șocul impactului până în dinți. Ușa s-a izbit de perete cu o bușitură care a imitat sunetul unui pistol folosit într-un film de calitate îndoielnică. M-am repezit înspre nenorocit și am dat să-l înhaț de căpățână. Un bastard umed, împuțit

și lucios, asta era. Palmele mi-au lunecat de parcă aș fi încercat să apuc o bucată de săpun uitată sub duș. Probabil că pe mutra mea nu înflorea fericirea, pentru că umflatul și-a încordat mușchii pulpelor și a sărit. Un gest de spaimă, stupid și involuntar, în urma căruia și-a teșit bostanul. A ricoșat din tavan ca un sac plin cu nisip. Strict din motive teatrale, pentru a da o notă mult mai gravă momentului, i-am administrat un șut în cap, după care am fluturat legitimația prin aer. S-a tras pe o parte și a scos din nou sunetul acela iritant:

— Rabap! Rabap! Rabap!

— Sac de bășini, bine ar fi să-ți împrospătezi memoria vizuală, pentru că îmi ies destul de repede din pepeni.

— La dracu', pot să văd și eu asta. Rabap!

— Și termină cu sunetele astea tâmpite.

— Bine. Rabap! Scuze. Rabap!

Am apucat scaunul, pe care odinioară stătuse cocoțat și care zăcea răsturnat, l-am ridicat deasupra capului, mai mult în scop demonstrativ. Și-a frecat căpățâna și a rămas cu o mână în aer, întruchipând un gest menit să-l apere de posibila lovitură.

— Doare ca dracu'. Rabap! Omule, ajunge.

— Deci? l-am repezit. Ce-mi spui despre individul din poză? Ți s-a reîmprospătat cumva memoria?

— Da! Sigur că da. Numai nu mă pocni cu nenorocitul ăsta de scaun. Stă la numărul zece. Uite, cheia e acolo – a dat din cap într-o parte, înspre perete, și acolo era un rastel cu o grămadă de chei, așezate pe mai multe rânduri. Fiecare era prinsă în câte un cui, avea un inel și un breloc

din plastic pe care era trecut numărul cabanelor. Am căutat numărul zece. L-am găsit imediat.

— Ai face bine să nu mă fentezi.

— Nu mint. Îți jur. Rabap!

Am ieșit și am plecat printre cabane, în căutarea numărului zece. Nu mi-a trebuit prea mult să-l găsesc. Ușa era zăvorâtă. Ar fi trebuit să par surprins? I-am dat un ocol și m-am chinuit să arunc o privire înăuntru, prin sticla unei ferestre, dar avea perdeaua trasă. Ceva îmi spunea că aveam să bat în ușă mult și bine. Totuși, am bătut.

Poc, poc! O dată. Poc, poc! De două ori. Și, în mod evident, niciun răspuns.

Mi-am scos agrafa specială. Nu-s tocmai Houdini, dar știu să fac niște trucuri interesante, care lasă ușile căscate în mai puțin de două, trei secunde.

Am intrat și mirosul m-a pocnit drept în figură. Un miros de carne stricată, care aducea cu rasol din picioare de porc fierte și abandonate în oală, în soare, vreo câteva zile bune. Cabană pe dracu'! Interiorul construcției era sărăcăcios și strâmtorat, dus la extrem. Un vestibul, față de care biroul meu părea un fel de salon de nunți, cu un cuier fixat lângă intrare, în ale cărui cârlige îți puteai scoate un ochi dacă nu erai atent când intrai repezit, o bucătărie ceva mai mare decât ambalajul unui frigider și o cameră de dormit. Acolo era el, Dobrescu. Întins, lângă o canapea mică, jerpelită. O arătare scheletică, stafidită, căzută la baza unei măsuțe de cafea cu sertăraș. Prin preajmă erau o sumedenie de obiecte specifice artei magiei: amulete, pietre frumos colorate, un pumnal cu lama

scurtă, tocită, câteva pene de pasăre, un inel din metal ornat cu mai multe cranii, de diferite dimensiuni, şi o carte – deschisă la pagina optzeci şi patru, respectiv optzeci şi cinci, pe măsuţă. Mai era şi o cutie de vopsea roşie pe jos, cu o pensulă înfiptă în ea. M-am aplecat asupra cărţii. Simbolurile care erau în carte erau mânjite şi pe pereţi – cercuri, stele, cruci şi oameni din beţigaşe. Afară, de undeva din stradă, s-au auzit nişte anvelope târşâind pe asfalt – probabil vreun cască-gură distrat. N-am fost sigur ce anume încercase să pună la cale Dobrescu, aveam totuşi o idee vagă. Pe pagina optzeci şi cinci era „o" – sau „un" – chestie ce nu aducea cu nimic din lumea pe care o cunoşteam eu.

Am rupt foaia, am împăturit-o şi am pus-o bine în buzunar.

M-am mai uitat o dată la domnul Dobrescu. Avea ochii închişi şi faţa lui era ca un craniu, atât de tare i se topise carnea de pe oase, pe sub piele. Nu prea mai erau multe de făcut pentru el. Gândindu-mă, am presupus că la vremea lui, când încă mişca, fusese un tip arătos, dar acum nu mai era nimic altceva decât o arătare deformată de moarte. O adunătură de oase fixate încă de cartilaje şi piele semiputrezită. Cu toate astea bacteriile mai aveau destulă compoziţie pentru un ospăţ pantagruelic. După toate aparenţele, fusese un tip care se îmbrăca la patru ace, dar atunci purta numai o cămaşă albă, mototolită, jegoasă, cu mânecile suflecate până la coate. Sacoul zăcea aruncat într-un colţ al camerei. Încă purta pantofi, fără şosete, şi i se vedeau gleznele noduroase. M-am mirat să nu găsesc prin zonă şi un palium.

Un timp imprecis m-am holbat la mâzgălelile de pe pereți, căutând înțelesuri ascunse. N-am găsit nimic care să-mi facă rotițele să zbârnâie.

M-am gândit la doamna Dobrescu – inevitabil, la cheltuiala ei, aproape zadarnică – și m-am simțit copleșit de un oarecare sentiment de milă. Cu toate astea, am fost ferm convins – și încă sunt – că-mi meritam banii. Fusesem tocmit să-i găsesc soțul. Trebuia găsit și cerința era o certitudine, dar asta nu însemna neapărat că era musai să fie și viu.

Am ieșit afară pe ușa cabanei și mi-am primit surpriza cu o detașare prefăcută, exersată în anii neîntrerupți de activitate.

— Ia te uită, dacă nu avem dinaintea noastră brigada panglicarilor, le-am spus.

Erau trei și prezența lor s-a vrut o apariție insidioasă. Le-a ieșit în proporție de cincizeci la sută.

Primul, dacă nu ar fi avut penajul în coloritul norilor de furtună și ciocul maro întunecat, aș fi putut să jur că era făcut ca o barză. Dar nu era, era alceva. Un metis ompasăre pe care-l vedeam pentru întâia oară. Flutura în mână un cuțit cu o lamă lucitoare, mare, și care, prin comparație, cântărea probabil jumătate din greutatea lui corporală. Cu toate astea, a trebuit să admit, îl flutura destul de artistic. Nu știu ce anume îl determinase să aleagă meseria de bătaci – în niciun caz greutatea –, dar am presupus că mizase destul de mult pe individul din dreapta lui: un om-hipopotam. Mă rog!, cum obișnuia să spună o veche cunoștință, un hipoom. Și, pe toți dracii, tipul ăla

era al naibii de mare. Avea o spinare cât un Mercedes-Benz 500 SEL, varianta prezidențială. Uriașul a zâmbit sarcastic, în timp ce tot strângea din pumni. Asta m-a făcut să pricep că nu avea nimic ascuns prin buzunare sau, pur și simplu, îi plăcea să-și folosească pumnii. Eu, unul, cel puțin, știu că-mi place treaba asta.

Era și broscoiul acolo, dar la vreo doi metri mai în spate. S-a hlizit la mine ca un copil care tocmai primise cadou jucăria preferată. A tot continuat să mă fixeze cu genul acela de rânjet care te face să simți nevoia să-i tragi unuia vreo două peste bot.

— Căcănar tâmpit, mi-a aruncat-o păsăroiul. Nu dăm doi bani pe „insicna" ta!

Și deși n-am fost deloc în toane să-i explic treaba cu gramatica, sunt sigur că dacă aș fi încercat, ar fi avut la purtător cel puțin o duzină de replici despre cum greșisem eu, atunci când hotărâsem să urmez colegiul, și despre cum punctase el la capitolul eficiență cerebrală brută, pentru că decisese să urmeze „școala vieți".

Ei erau trei, eu unul, dar marele necaz era că-mi uitasem centura în mașină. Mare greșeală, dar una chiar foarte mare, să-ți lași apucăturile de paranoic să ruginească. Și nu era musai prezența broscoiului sau a păsării adevărata problemă, ci mormanul de jumătate de tonă de oase și mușchi. Am făcut un pas în spate, am bâjbâit cu mâna după muchia ușii cabanei, m-am întors și i-am trecut pragul dintr-o suflare. În urma mea am deslușit câteva vorbe tamponate cu dulceață și o sumedenie de îndemnuri reciproce de a duce la bun sfârșit un proces lent

și lung de torturare. Evident, în viziunea lor, vedeta spectacolului nu putea să fie alta decât Armand Călinescu.

Am izbit ușa de toc, am tras zăvorul interior și am răsturnat cuierul, care s-a proptit de-a curmezișul ușii. Asta avea să le dea ceva de furcă, după ce doborau ușa, acțiune ce nu le-a luat prea mult timp.

În forfota aceea infernală de bușituri și suduieli, am început să scotocesc prin camera de dormit după ceva care să-mi servească drept mijloc de apărare. Vreme de câteva minute m-am gândit că singura armă disponibilă era cuțitul lui Dobrescu. Și poate mirosul acela greu de mortăciune, care ar fi făcut pe oricine să-și piardă din puterea de concentrare. Problema era că niciunul nu scuipa gloanțe. Am luat cuțitul și, pentru o fracțiune de secundă, m-am panicat, fiindcă panarama aia de lamă n-ar fi fost bună nici măcar la tăiat o felie de pepene. M-am uitat prin cameră – nici pe geam nu puteam să sar, la cât era de îngust. Apoi am observat sertărașul măsuței de cafea, pe care l-am smuls, la propriu, dintr-o singură mișcare. Slăvit fii tu, Doamne!, salvarea mea a fost acolo. Un Glock 17, model auriu, cu încărcător translucid. N-am priceput niciodată la ce folosesc fandoselile astea unei arme de foc, dar, mă rog, chiar nu era locul și mai ales momentul filosofiilor de viață și stil. Am încărcat, am armat și am așteptat – vreo zece secunde – ca nenorociții ăia să dea buzna în cutia de chibrituri care trecea drept dormitor.

Dacă cineva ar fi putut să-i vadă cum și-au înfrânat avansul și cum mutrele le-au trecut imediat de la ambiție la uimire, s-ar fi distrat destul de copios.

— Nu fi tâmpit, a încercat uriașul una la sentiment cu mine. Noi suntem trei și tu doar unul.

— Ai senzația că frumusețea asta aurie are de gând să plece la plimbare sau ce? i-am aruncat-o în sictir.

— Nu tragi tu chiar atât de rapid.

— Pe cât pui rămășag că dacă îți fac o gaură între ochi, amicii tăi nu mai sunt așa de viteji?

Hipoomul n-a mai spus nimic, dar am putut să citesc în privirea lui că s-a temut că existau șanse destul de mari să am dreptate.

— Bine, mi-a spus. Prima rundă e a ta. Ai grijă să fii pe față când sună gongul.

S-a retras și i-a sfătuit pe ceilalți doi să facă întocmai. Am așteptat și m-am amuzat să-i aud bombănind și să-i văd cum dau în marșarier. La scurtă vreme, i-am urmat și tot timpul cât mi-a luat să ajung până la mașină m-au urmărit cu priviri amare, de la o distanță care ajunsese suficient de sigură chiar și dacă cineva mi-ar fi șutit pistolul.

Afară era o liniște profundă și noaptea stătea și privea lumea ca o babă curioasă, iar lumina roșietică a crepusculului arunca reflexii rozalii peste toate formele din decor, până și peste cele care aveau un luciu cât de mic, artificial sau nu. În felul ăla ai fi putut spune că mașina mea arăta bine, dacă ai fi avut un ochi scos și unul mâncat de cataractă. În schimb, autovehicolul bătacilor arăta ceva mai bine. Un seria șapte, fabricat cu vreo două generații în urmă, dar bine întreținut, cu aerul sobru al unui gangster.

Am îndreptat țeava Glockului înspre un cauciuc, am apăsat pe trăgaci și s-a auzit un pocnet sec. Norocos ne-

norocit ce ești! L-am aruncat și mi-am scotocit buzunarele după cuțitul ăla bont. După vreo patru, cinci încercări ratate, vârful a reușit să roadă puțin din carnea pneului, care a scos un sunet lin, un fâsâit prelung, ca un șarpe anemic. Brigada panglicarilor prinsese mișcarea și pornise deja înspre mine, cu mâinile jucând amenințător prin aer și cu toate vorbele drăguțe din lume la purtător. M-am aruncat în mașina mea și am călcat accelerația până ce talpa mi s-a lipit de podul pedalier. Am lăsat în urmă o dâră lungă de praf, ca un cearșaf nespălat și neapretat de mai bine de zece ani. Nu m-am oprit din condus până nu am ajuns în Orașul Cețurilor, ca să-l văd pe Voltaire, magul meu.

Deși era ocupat până peste cap, a făcut o excepție pentru mine – ceea ce nu se întâmplă prea des cu magii ăștia –, a rupt două minute din timpul lui. I-am arătat pagina recuperată din cartea răposatului. Voltaire și-a ridicat ochelarii lăsați pe vârful nasului folosindu-se de un deget. A analizat poza tot atâta timp cât mi-a trebuit mie să trag un fum de mahoarcă. Mi-a dat-o înapoi și m-a sfătuit să nu-mi mai pierd timpul aiurea, pentru că acolo nu mai era nimic de recuperat. Sufletul lui Dobrescu era fript. Punct.

— Bassel, demonul ăsta, a arătat V spre hârtia din mâna mea, nu obișnuiește să primească lumea în audiențe. Fapt pentru care singura dată când poți să schimbi o vorbă cu el e atunci când îl chemi tu – așa cum a făcut individul ăsta, Dobrescu – sau dacă te hotărăști să tragi o fugă până pe Strada Infernului, numărul 666 bis, și-i scoți ușa din țâțâni.

Văduva lui Dobrescu nu mă plătise chiar atât de bine. I-am mai cerut lui V o baterie completă de elixire – dacă tot ajunsesem până acolo –, i-am mulțumit și am pornit agale înspre biroul meu. Mi-am rulat ruginitura cu viteză de croazieră, pentru că pe străzile din Orașul Cețurilor e ca și cum ai privi lumea printr-o lentilă uriașă, deformatoare. Și mai ales pentru că în tot timpul ăla a trebuit să vin cu un discurs bine lucrat, care s-o lămurească în mod semi-academic pe doamna Dobrescu.

În cele din urmă am reușit să găsesc un punct de plecare pentru discursul meu.

După ce am intrat în birou, mi-au mai trebuit două ore bune ca să pun la punct expunerea, după care am pus mâna pe receptor și am format numărul femeii. Ei i-au fost necesare treizeci și trei de minute – în cap! – să ajungă. A intrat la fel de sfioasă ca și prima dată, de parcă ar fi intuit deznodământul întâlnirii. Aceeași pălărie, aceeași geantă. Alte haine, în tonuri sobre de cenușiu. A luat loc și am început să-i explic. În tot timpul ăsta a stat nemișcată, ca o statuie într-o galerie de artă. Mi-am permis totuși să schimb câteva detalii.

De cele mai multe ori, clienții primesc vestea mai bine dacă le spui că individul sau individa a pierit într-un mod fulgerător, lipsit de posibilitatea conștientizării durerii. Punctezi destul de eficient și dacă adaugi faptul că victima arbora o figură demnă. Ceea ce, de fapt, de cele mai multe ori e tocmai pe dos: afișează mutre pietrificate de groază pură.

— Ar fi trebuit să sufere cu vârf și-ndesat, nenorocitul! m-a surprins femeia cu intervenția ei neașteptată.

Am avut nevoie de o clipă, două să-mi reconfigurez strategia. Probabil că expresia întipărită pe chipul meu a fost destul de evidentă, pentru că explicațiile au început să curgă în secunda premergătoare șocului:

— Știți, răposatul iubea jocurile de cărți și clinchetul paralelor pe masa de joc. Nu pot să spun c-am dus-o neapărat rău din pricina asta. Se întâmpla să mai și piardă, în mod evident, însă dățile când ieșea câștigător la masă însemnau traiste întregi de bani. Faza era că bună parte din câștig ajungea înapoi pe masa de joc. Dar era un ciclu repetitiv care ne asigura, mie și copiilor, un trai decent – abia atunci femeia a făcut o pauză, acompaniată de un oftat prelung și sclipirea sublimă a unor lacrimi inopinate, șterse numaidecât cu o mișcare mecanică, de pe-o parte pe cealaltă a feței. În drumul ei, mâneca sacoului a lăsat o dâră tip Mascara Mega Volume Miss Black Manga L'Oréal Paris, Limited Edition. Nu mai are rost s-o lungesc, a reluat femeia cu voce ceva mai stinsă. Dar ideea, în mare, este că, într-o noapte, a ajuns într-o companie „selectă". A pierdut totul în fața unei individe, Alice – sau cam așa ceva. Și, dacă ar fi fost doar banii – a suspinat pentru a doua oară, dar lacrimile au lipsit –, n-ar fi fost o tragedie. Numai că nenorocita aia de vrăjitoare a spus că primește orice drept miză de joc, iar el a aruncat pe masă sufletele copiilor. S-a întâmplat cu mai bine de un an în urmă și chestia asta, cu magia, a fost încercarea lui de a aduce sufletele copiilor înapoi.

M-am lăsat pe speteaza scaunului și nu pot să spun c-am fost impresionat până la lacrimi – mai auzisem eu unele

și mai rele –, dar pentru a nu știu câta oară m-am convins că trăim cu toții într-o lume dată peste cap. Mi-am aprins o egipteancă și m-am scuzat că sunt nevoit s-o fac. Doamna Dobrescu m-a asigurat că nu era o problemă viciul meu, avea ea destule la care să se gândească. Am crezut-o, poți să fii sigur de asta.

— Copiii erau minori, presupun, i-am spus.

— Da. Unul șapte, celălalt zece.

Mai avusesem eu un caz în felul ăsta, care implicase pariuri și suflete de copii puse la bătaie. Aveam o idee cam ce era de făcut. Numai că treburile nu erau chiar atât de simple, pentru că implicau două virtuți: răbdare și smerenie. Cu toate astea, cumva, privind-o, am avut tăria să cred că femeia aia le avea pe amândouă, cu vârf și-ndesat. De fapt, dacă stau să mă gândesc de două ori, dacă fiecare preot din lumea asta ar da dovadă de tot atâta smerenie și devotament cât dă o mamă, cu certitudine că Dumnezeu ar coborî din ceruri – dacă nu săptămânal, atunci cel puțin lunar – să cineze cu lumea.

— Tot ce pot să vă spun este că în cazul sufletelor minore ajunse în posesia unor indivizi dubioși, sub forme veroase, „custodia" va fi dezbătută numai în prezența ambilor părinți.

Îmi explicase V, mai demult, în timpul unei investigații. Ceea ce însemna, în linii mari, că femeia n-ar fi trebuit să-și facă sufletul pelin gândindu-se că odraslele ei sufereau în chinuri groaznice. La finalul vieții avea un cuvânt de spus. Asta dacă putea să îndure gândul că era relativ tânără și revederea avea să se consume peste mai bine de patruzeci de ani. Bineînțeles, în cazul în care nu

avea alte planuri, pe care, cu sinceritate, nu le recomand nimănui.

— Nu vă faceți griji, i-am mai explicat. La momentul corect o să aveți un cuvânt de spus, acolo, sus. Am ridicat mâna înspre lustra aproape oarbă fixată în tavan. Unul care va atârna destul de greu.

Femeia m-a privit puțin neîncrezătoare, totuși, am putut să descopăr ceva în privirea ei, ceva care m-a făcut să cred că toată vorbăria mea nu fusese praf în vânt. Am mizat pe faptul că domnul Dobrescu îi explicase câteva lucruri despre magie. Și poate că-i și arătase niște trucuri. Ceea ce, în linii mari, ar fi trebuit să mă scutească de etichetări de genul „smintitul secolului".

Totuși, a simțit nevoia să se convingă.

— Sunteți sigur de asta, domnule detectiv?

— Mai mult ca sigur, doamnă Dobrescu, am liniștit-o – și chiar eram, nu îndrugam vrute și nevrute. În plus, dacă vă mai ajută cu ceva, individa aceea, Alice, a primit ce a meritat. S-a îngrijit cineva de treaba asta, nu demult.

Am mai tras un fum din țigară, moment în care femeia s-a ridicat, și-a luat la revedere și a părăsit biroul în tăcere. Pe chipul ei trist am putut să descopăr acel gram de liniște interioară, genul de speranță specifică oamenilor – viitorul aduce întotdeauna ceva mai bun. În cazul ei sunt sigur că nu m-am înșelat gândind asta. Era vorba despre o mamă care făcuse tot ce-i stătuse în putere. Nu știu să-ți spun precis de ce, dar am vaga impresie că Șefu' cel mare îi are la suflet pe oamenii ăștia.

Aș vrea să vă spun că a fost ultimul meu caz de felul ăla și că după asta lumea a fost mai bună. Dar, pur și simplu, n-a fost așa. M-am suit în mașină și am condus înspre Orașul Plăcerilor, pentru că lăsasem unele lucruri nepuse la punct. În plus, la întoarcerea din Orașul Cețurilor, dădusem peste cartea de vizită a lui Nicole.

5. Sânge, metal și speranță

M-am uitat peste birou, la noul meu, client întrebându-mă cum ar fi fost dacă aș fi săltat sticla de rom de pe unde zăcea și i-aș fi oferit ceva de băut. Poate că ar fi văzut în asta un gest deplasat, poate că ar fi spus că era prea dimineață sau poate s-ar fi gândit, pur și simplu, că eram o gazdă bună.

— Domnule Armand, despre domnișoara aceasta vă vorbeam.

Mi-a îndesat o poză în nas. Poziția fetei din imagine copia, într-o manieră destul de slăbuță, un instantaneu, jumătate față, jumătate profil. Genul hollywood. Per ansamblu, n-avea nicio conexiune cu strălucirea unei starlete de cinema. Cu toate astea, arăta bine. Exista acolo un chip cu trăsături proaspete. Buze ca două felii de grapefruit. Ochi ce nu impresionau prin căpruiul standard pe care-l regăsești la cel puțin jumătate din populația planetei, însă furau trei sferturi din luminozitatea reflectoarelor. Limpezi și luminoși, o apă curată de munte. Părul părea ca și cum fusese mânjit cu păcură cu o zi sau două înainte de ședința fotografică.

Cât despre individ, trăda o ușoară neliniștite, după felul în care își mototolea degetele. Arăta tânăr, la o primă

impresie. Dar dacă te uitai mai atent, observai că, de fapt, se străduia mult să arate tânăr. Piele surprinzător de elastică și curată. Un maximum de treizeci de ani. Totuși, argintul din tâmple plusa vreo cinci sau șase anișori. Probabil principalul motiv pentru care era tuns scurt, într-o manieră plastică – aproape clasic, înspre militărește – ignorând ultimele tendințe în moda frizurilor fistichii. Hainele îi erau modeste, dar elegante, îngrijite. Sacou, pantalon, pantof. Piese din materiale diferite, nuanțe plăcute ce îți aminteau de matul prafului de ciment. Ai fi zis că se pregătea de o întâlnire ceva mai specială, imediat ce ar fi părăsit biroul meu. Dar probabil că specialul îl constituise întâlnirea cu subsemnatul. Ceea ce nu mă flata în mod deosebit.

— Detaliați, vă rog! am spus, în timp ce m-am întins după sticla de rom.

A părut surprins, nu contrariat. I-am întins un pahar, el a scuturat viguros din cap.

— Nu. Mulțumesc. Nu obișnuiesc să servesc spirtoase. Doar vin. Ocazional.

Nu m-a deranjat în mod excesiv remarca lui. Am trecut paharul în dreptul meu și l-am umplut cu o cantitate satisfăcătoare pentru alter ego-ul infatuat.

— Vin n-am, m-am confesat sec și destul de indiferent.

A roșit. Evident, rapid, vizibil stânjenit. Am surâs, închis în mine, în spatele măștii profesionale.

— Ah! Nu. Nici vorbă. N-am...

Am ridicat paharul, l-am închinat simbolic destinului și am luat o gură zdravănă de băutură, detaliu care l-a înfrânat.

— Detaliați, vă rog, am repetat.

A dat un reset intenției ratate de a se scuza și imediat a revenit la lucruri mai puțin plicticoase.

— Este o cunoștință mai veche.

— Dacă îmi permiteți luxul, l-am întrerupt, nu cred în definiția expresiei.

Arăta de parcă s-ar fi izbit de un zid apărut ca din senin dinaintea ochilor.

— Păi... asta suntem, s-a fâstâcit. Mă rog!, eram. Nu mai suntem.

— V-ați certat?

— Nu.

A vrut să continue să-mi vorbească, am ridicat o mână. Nu așa cum o fac agenții de circulație, ceva mai discret.

— Permiteți-mi să ghicesc: a dispărut?

— Exact!

— Și de ce nu vă adresați poterei?

Am început să scotocesc printr-unul din sertare, în căutarea pachetului rătăcit de țigarete egiptene. După un sfert de minut, am îndeplinit misiunea cu succes. Am raportat la bază și am primit instant indicativul brichetă. M-am lansat din nou în misiune.

— M-am adresat poterei. Niciun rezultat.

— Atât de slăbuți? i-am spus.

— De fapt, a reluat pe un ton monoton. Au spus că a părăsit orașul. Un soi de punct și de la capăt.

A scotocit prin toate buzunarele, până a descoperit ce căuta. Buzunarul interior al sacoului. A continuat să vorbească în timp ce mi-a întins o hârtie împăturită, pe care

eu am luat-o, imediat după ce am găsit bricheta și mi-am aprins o țigaretă.

— În baza descoperirilor astea au închis cazul. Un extras de cont și un bilet de tren, mi-a explicat.

Am despăturit hârtiile, pentru că erau două – fotocopii. Suma retrasă avea câteva zerouri interesante în coadă, care pe mine m-ar fi adus aproape de extaz. Genul de sumă care sumariza totul la expresii gen „agoniseala de-o viață". Biletul era pentru Orașul Nopților, cu o lună în urmă. Interesant caz, frumoasă execuție, plăcută destinație.

— Poate că au ei unele hibe, ăștia de la poteră, i-am spus. Dar unele din cazuri le mai nimeresc, să știți. Al dumneavoastră pare unul din alea nimerite.

M-a fixat cu o expresie dură, numai bună de spart alune de pădure.

— Domnule Armand, Ivora nu-i tipul de femeie care să procedeze în felul acesta.

Culmea e că până la un punct toate nu sunt în stare să procedeze în felul ăla. M-am lăsat pe spate, afundat în speteaza scaunului, și i-am ascultat povestea, pufăind prozaic din țigară. Clasic. El și ea, ceva lipsuri în logica lui – explicată, în mod evident, de ceața unei iubiri arzătoare într-o singură direcție – și apoi dispariția ei subită.

L-am lăsat să-și termine pledoaria și mă pregăteam să-l întrerup, când de data asta a ridicat el o mână. Evident, nu ca un polițist de la circulație. Ceva mai delicat. Imediat mâna i-a plecat înspre buzunarul de pe interiorul sacoului și a scos un plic. Moment în care i-am zâmbit cât am putut de amabil.

☆ ☆ ☆

În Orașul Nopților întunecimea alunecă pe străzi, printre clădiri, peste tot, sub forma unui fluviu învolburat. Toate creaturile care viețuiesc acolo s-au adaptat unei existențe adumbrite. Deși bună parte din ele încă așteaptă lumina, așteptarea stâncoasă s-a mitificat într-o percepție insolită, indescifrabilă. O statuetă fără cap. Majoritatea stăruie, nimeni nu cunoaște precis pentru ce anume. Știu doar că ceva va trebui să se întâmple, ceva care să le schimbe existența cocoloșită în faldurile întunericului.

Am golit un flacon – negrul, cel mai potrivit costum pentru valsul cu umbrele. Tencuielile caselor pe lângă care m-am scurs repezit sunt împestrițate cu petice lungi, tuciurii și strâmbe, având, peste marginile colțuroase, mănunchiuri de flori de mucegai închistate adânc în ciment. Între mine și ochii care mă urmăreau, ascunși după colțuri, s-a creat o conexiune țesută din ițe de suspiciune. Casele, monotone, multe din ele cu ferestre ce semănau cu niște priviri pierdute în goliciune. Îngrămădite unele în altele, separate de alei înguste ca niște fire lungi de sfoară, într-adins aflate acolo pentru încolțirea facilă a proximei victime. O conexiune tacită, parșivă, între prădătorii locului și Oraș. Plătită – destul de probabil – cu sângele scurs proaspăt în fire dantelate, stacojii, printre dale. Nimic nu se pierde, totul se consumă. O lege a chimiei muribunzilor cu vânătorii. Carne pentru prădători, sânge pentru Oraș.

M-am oprit în dreptul unui felinar care nu mai avea habar de ani buni ce-i lumina sau cu ce scop fusese prop-

tit acolo. La fel ca restul, aștepta. O bucată de metal inutilă, oarbă, rece. Am scos un ban lustruit cu o așa finețe de puteai să juri că-i nou. Fețe limpezi și curate, liniaritatea unui lac în a cărui oglindă scapără soarele verii. Mi-am aprins o egipteancă și am lăsat limba lucitoare a brichetei într-adins de mult să se joace cu bezna. Mult mai mult timp irosit decât aș fi avut nevoie să-mi aprind țigara. Ochi ghemuiți, pitici, filau și măsurau tot ce făceam. De printre rotocoalele de lână neagră de demon, pupilele luceau la fel de îmbietoare ca fața curată a monedei. Pe care am ascuns-o. A ajuns tot în locul de unde a fost scoasă. Am tras, meticulos, poza afară. Am plimbat-o prin aer, demonstrativ, apoi am trecut-o prin fața brichetei ce ardea cu flacără tremurândă.

— Cineva? Vreo idee?

Un târșâit prelung. Un șarpe nevăzut, umed, adulmecându-și prada. Fără vorbe, fără șușoteli ce ar distruge aroma veninului. Nu puteam să-l văd, dar i-am agățat izul de apă stătută și de mâl cleios. Pielea solzoasă, rece, freacă dalele până aproape – periculos de aproape – și ochi neclintiți, cu pupile ca două vârfuri de cuțite, s-au arătat după un ciot strâmb de umbră.

— Umblă vorba că eșșști issscoditor șșși băgăreț, detectivule, mi-a zis pe un ton constant, cu un glas profund și batjocoritor. Mai ceva decât un șșșoricel.

O limbă lungă, umedă, un vârf despicat, tapetând aerul. Ochi țepeni cramponați în noapte perpetuă, jocul dulce și unduitor al unui trup de cobră. Se așteptase să-i răspund, dar eu n-am spus nimic. Am lăsat liniștea să gâdile timpanele și curiozitatea. Am îndreptat poza înspre șarpe

și am aprins din nou bricheta. Privirea i s-a îngustat, două fire de sfoară roase de timp.

— Precum multe alte bucăți de carne dulce șșșși inutilă, probabil că zace devorată mulțumind un ssstomac. Sssau poate chiar două.

A râs, inconfundabil, o lamă de cuțit trecută peste tocilă. I-am răspuns întocmai, neafectat de teatralitatea stearpă. M-am sprijinit de linia prea puțin interesată de perfecțiune a felinarului și mi-am pufăit persuasiv tutunul de calitate.

— Ca și cum banii mei n-ar fi buni pentru tine, l-am șicanat. Asta-i duhoarea care umple aerul dimprejur, pricepi?

— Joci dur, amice, șșșși nu eșșșți decât un sssfert de poteră. Tăblia aia a ta de detectiv particular nu sssclipește nici cât un pui de licurici în matul nopții grele din Oraș șș.

Bag seamă, numai pierdere de timp. L-am salutat ireverențios – pălăria ridicată discret, în gol, un sfert de reverență indiferentă – și am lăsat șarpele să se întrețină cu cel mai credincios și mai vechi dușman care a existat vreodată în lume: spatele pardesiului. Am apucat un verde cu o mișcare scurtă din încheietura mâinii. Drept răspuns acțiunii mele, un flacon gol s-a rostogolit pe caldarâmul păcuriu. Un tremor prin carne. Cobra a zvâcnit, săgeată organică despicând bezna. M-am întors și am agățat saurianul în ultima secundă pe care mi-ar fi permis-o viața. Și am strâns, cu nesimțirea unui salahor cu fruntea plină de sudoare. Limba i-a părut o elice, a zvâcnit dintr-o parte în alta. Trupul i s-a încolăcit rapid, o lipsă crasă de finețe, de-a lungul brațului meu de fier. Colți lungi, lucitori, as-

cuțiți, au fost dezmierdați de firișoare de venin. O răzbunare care se încăpățâna să mai câștige, un suflet de cobră putrezit în oftică. Am continuat să o sugrum. Licoarea îmi ardea cu văpăi străvezii prin vene. Sângele meu, verde incandescent, putere în cea mai pură formă, aproape mecanică. Carnea cobrei a lins pielea brațului cu răceala solzilor lunecoși. Muza inconștienței, o oportunistă parșivă cu o inimă exacerbată într-un febril sadism, a început să danseze în acorduri fine scurse din harpa-i aurie. Presiunea șarpelui peste braț s-a estompat gradual, până ce trupul a atins stadiul unei funii letargice. Am aruncat ofidianul leșinat la voia întâmplării. De regulă, atunci când se impune, pot să dau dovadă de o indiferență calculată până la a patra zecimală, care ține balanța în favoarea împricinatului, când vine vorba despre șansa unei recidive. Sau a unui proxim atac. Ambele scenarii au fost nule, dar privirile vrăjmașe erau acolo, ascunse. Voci suduind pe limbi vechi și uitate. Probabil că le lipsea curajul. Ce bine!, vitejia nu-i un acaret care poate fi arvunit la tejghelele magazinelor de colț de urbe.

— Nu-i sănătos să joci dur într-un oraș cu temelia bătută din piatră de obsidian, detectivule.

Vocea m-a disturbat și a părut acordul unei armonici dintr-o lume atemporală. Și totuși, imposibil de confundat. M-am întors și i-am aruncat o privire directă, privată de expresii complementare inutile. Am dus mâna înspre buzunarul de la piept și ea m-a oprit prematur. Mișcări și clarobscur, o duritate elegantă, corpul ei din titan diamantat pășind simfonic.

— Nu-i necesar, mi-a spus. Prestigiul te precede, domnule Armand.

— Mult prea amabilă, doamnă ofițer. Nu știam că potera își irosește tehnicii prin mocirla asta.

Ignorându-mi remarca, a spus:

— Onoarea poate să fie variabilă, domule detectiv particular.

A pus accent pe ultimele cuvinte. Și nu puteam să spun că variabilitatea nu mușca hulpavă din realitatea orașelor. Era ceva aproape magic în realitatea înconjurătoare. Aș fi vrut să-i explic sentimentul, dar, uneori, nu poți să spui toate oricui. Așa că i-am arătat poza și am spus doar:

— Vreo idee?

A ridicat din umerii subțiri, aproape tăioși, a neștiință, uzitând de un gest aproape uman. Indubitabil, expresia vie a exercițiului îndelung.

— Pentru o doamnă ofițer cu o bază de date la discreție, bag seamă c-aș putea să traduc gestul drept răutate voluntară.

Ca să nu dau vorbelor o duritate inutilă, am atașat un zâmbet insipid. A făcut la fel. Un surâs cu valențe platonice a alunecat pe chipul de fier. Pentru o pereche de buze care nu puteau și nu aveau cum să cunoască vreodată rujul, a părut destul de real. Ai fi spus că era un blestem să nu poată nimic mai mult de luciul inexorabil al metalului din care-i era tăiată și asamblată fața. Iar asta era tot ce ar fi trebuit să-și dorească. Sau să-și permită. Vreodată.

— Nu sunt aici în calitate oficială.

— Interes personal? i-am zis, mirat, involuntar, sincer.

— Ad litteram, s-ar spune.

Pentru un robot, am gândit, nimic nu-i lăsat la voia întâmplării. Un crâmpei de idee jucăușă, prin mintea mea alertă: cu ce scop adulmeca ea împrejurimile? O vulpe mecanică prin Orașul Nopților. Un nou mister, cu nimb personal, peste mai marele și atotștiutorul mister al existenței de metal? De unde-i cumpăra Potera orașelor, habar n-avea nimeni. Dar ei existau, còpii aproape perfecte ale oamenilor legii, foind prin cotloanele cele mai puturoase.

Un rămas bun formal a părut mai mult decât potrivit pentru ca interesele separate să ne pecetluiască gurile și să ne lase să ne vedem de drum. Am plecat, tot gustând clarobscurul cu un colț de pleoapă. Am văzut-o cum a stat împietrită și m-a privit înaintând, așa cum privește melancolicul siajul vaporului pornit din port înspre largul oceanului. Poate, până la urmă, afacerea ei declarată personală să fi fost nimic altceva decât o mască de calitate îndoielnică? Urbea aia, căzută pradă nopții, ascundea întâmplări și ființe mișelești. Se prea poate ca nenumăratele dispariții care au dus și îngropat cazuri prin cotloane șerpuinde și coclite, să fi strigat necesitatea unei patrule de tehnici. Sunt vigilenți, puternici și aplică legea mânați de o judecată mecanică. Receptorii lor electronici nu lucrează în registre care să cunoască haloul aurului. Împrăștie groază și suc de fiere printre borfașii din noapte. Sunt niște adversari redutabili. N-ai vrea să știi că ai unul pe urmele tale. N-au fost programați să ierte.

☆ ☆ ☆

Mațe încâlcite, goale, și zgomot sâcâitor de foame. Cu greu mi-am reprimat pornirea și am judecat la o masă de un sfert de argint. Am bătut în prima ușă de han văruită dinaintea ochilor de întâmplarea momentului. Lemn dur, zăbrele și o închizătoare din fier greu, durabil – poate chiar descântat. Trasă în lături, am fost primit cu o uitătură piezișă de un om caiman. Solzi verzi, tociți, alunecau pe șira spatelui înspre o coadă absurd de lungă. O arătare solidă și puternică aidoma unui munte și, probabil, la fel de isteață.

— *Bonsoir, monsieur!* mi-a zis pe un ton galant, care a dărâmat prejudecăți ca o combină spicele de grâu.

— Bună seara, i-am spus, surprins până în măduva oaselor.

Prizonier al sincerității, n-am trudit să par neintrigat. Hanul abunda în urâți. Marea lor majoritate erau bandiți de noapte, care savurau cununa unor prăzi proaspete sau plănuiau pe următoarele. Vreo două duzini de cefe rigide au trudit să pară discrete atunci când s-au întors și ochi iscoditori au alunecat socotitori. Mi-am văzut de drum înspre cea mai apropiată masă liberă. Decoruri atât de cunoscute. Jocuri de cărți, mormane de bani, zaruri, lame înfipte în blaturi, dinți încleștați și mușchi sub presiune nevrotică. Bucuria și veselia zăceau aruncate pe dușumea, legate fedeleș, în colțul cel mai întunecat. Furia și vicleșugul cinsteau șampanie în pahare de cristal.

— Cu ce vă pot servi, *monseniour*?

Caimanul nu purta bluză, doar o pereche răpciugoasă de jeanși. Coada musculoasă trecea printr-o gaură lucrată

la spate, la repezeală, cu un cuțit. Umeri lați, gât subtil precum o salvă de artilerie. Privirea lui blândă mi-a amintit de ciocolata albă. Și de o mai veche amică – Lorda. Avea un ochi mutilat. Stângul. Cred că ți-am mai spus despre ea. Sau nu?

Am comandat la foc automat:

— Specialitatea casei și o măsură dublă din cel mai bun rom, dacă ești drăguț.

Pe cât de mult m-am priceput să înțeleg, jocul ciudat de colți s-ar fi vrut un zâmbet primitor. Slabă încercarea, am apreciat strădania. A plecat cu un mers legănat, domol, printre mese înțesate cu indivizi agasați de capriciile șansei la jocurile de cărți sau zaruri. Unul dintre urâți a urlat și a izbit cu pumnii încleștați în blatul unei mese. Bani zornăitori au curs peste tot pe jos, au alunecat pe sub mese. O mână de cărți a fost aruncată în silă în figura unui alt urât. Caimanul s-a oprit în coasta istericului și l-a apucat de un umăr. Urâtul s-a dezumflat ca un balon în fața acului cu vârf scânteietor.

— Am să vă rog să vă purtați sfada dincolo de ușa hanului, le-a spus hangiul pe un ton enervant de calculat.

— Bine, Francezule, așa o să facem. Dar jigodia asta trișează – un deget acuzativ a arătat înspre presupusul măsluitor. O altă bușitură în blatul mesei, după care a reluat: nu știu cum dracului face asta, dar am să-l aflu și am să-i scurtez ciocul cu vreo doi centimetri.

Francezul, înspre acuzat:

— Brizz, cunoști regulile casei.

Pelicanul a scuturat ascultător din pliscul exagerat.

— Cum să nu le știu, Francezule! Fără cafteală, fără mișmașuri.

Le-a cerut din nou să-și calce pe nervi dincolo de ușa hanului. Au ieșit, repeziți, urmați de și mai mulți urâți.

Caimanul s-a întors cu mâncarea. Primul fel, o ciorbă răcoroasă și proaspătă, servită cu o lingură care ar fi putut la fel de bine să țină locul unui polonic. Felul secund, o porție generoasă de friptură grasă. Pâinea a fost fragedă, rumenită potrivit la vatră și umflată ca un burete. Am stins untura fripturii cu un pahar de rom, așa-zisul vârf de lance din barul Francezului, care, în mod normal, era bun la spălatul dușumelelor. Când a revenit după vesela murdară, am pus un argint pe masă și l-am rugat să se așeze.

— Presupun că-i locanda ta, am adăugat.

Francezul a scuturat din cap, atent ca să nu scape lingura și vesela. Cu degetele-i fine ce aduceau izbitor a cârnați polonezi, nici nu era de mirare că trudea cu mișcări calculate. S-a scotocit prin buzunare după rest. Am intuit intenția și l-am oprit din timp.

— Păstrează-l, i-am zis. Nu știu cum și ce faci de reușești să ții mesele cu picioarele pe dușumea în hanul tău, dar faci o treabă a dracului de pricepută.

Din nou, zâmbetul acela compus din colți rari și lucitori. Tatuajele care-i acopereau brațele musculoase vorbeau despre un trecut interesant. Din păcate, făceau uz de o limbă care necesita interpret. N-aveam timp de povești.

— Dacă nu cer prea mult, aș vrea o favoare.

Francezul m-a fixat cu o privire fermă, care nu avea nimic în comun cu indiferența. I-am întins poza și toracele lui a părut ca și cum ar fi scăpat de greutatea unui bolovan. Probabil că tot soiul de indivizi solicită tot soiul de favoruri. Unul mai interesant decât altul. Al meu nu cerea un pumn în creștetul capului și asta a fost bine. A luat poza și a examinat-o lung, cu interes. După un efort apreciabil de scotocit amintiri, mi-a spus gânditor:

— Este o prezență oarecum comună. Se perindă destui prin hanul ăsta. Aș putea să-ți spun c-am văzut-o la una din mese, însă n-aș garanta pentru treaba asta.

A mai stat o clipă pe gânduri, apoi a reluat:

— Aș putea să-ți fac cunoștință cu cineva. Are o memorie mult mai bună decât a subsemnatului. *Biensur!*, dacă nu ai nimic împotriva intenției.

— Firește că n-am, l-am asigurat sincer.

A plecat hodorogind vesela așezată pe tavă. În tot timpul necesar așteptării am urmărit paletele ventilatoarelor învârtindu-se hipnotic. Scuturau plapuma compusă din aburi de fum scămoșat. Voci multe socoteau bani sau explicau cu un limbaj noroios refuzul dreptului la revanșă. Pentru o clipă, am crezut că aud o melodie în surdină. Nimic mai mult decât o părere. Francezul a reapărut de printre mese, urmat de linia indistinctă a unui pardesiu ascuns în spatele trupului masiv și musculos. Cortina de fum magnetiza priviri. La fel de atractivă, linia curbă a domnișoarei tehnic. Poate că dacă n-ar fi fost atât de evident că e robot, mi-ar fi scăpat un oftat. Francezul i-a făcut semn să se așeze și s-a scuzat, dispărând printre mese.

— Din nou, dumneata, domnișoară inspector!

Oare era cazualitatea la mijloc sau individa chiar mă urmărea?

— Destinul lucrează în favoarea noastră, domnule detectiv – a întins un braț robotizat în semn de salut. R4-35T-667. Dar dumneata îmi poți spune simplu, „R".

Dacă aș fi fost cu cincisprezece ani mai tânăr, replica asta chiar m-ar fi dat pe spate.

— Hai să fim concișI, i-am spus sec. Timpul costă bani. Al meu și al tău. Să trecem la lucruri serioase – i-am întins poza și i-am făcut un rezumat.

A luat-o și ochii au început să-i sclipească aidoma unor licurici prin beznă. Când a terminat cu răsfoitul bazei de date, mi-a dat poza.

— Ultima înregistrare cu ea e din Hiperion, o locandă din partea vestică a Orașului Nopții.

— Evident, doar biletul a fost pentru Orașul Nopților. R s-a uitat la mine ca și cum privea un joc de puzzle din care lipseau prea multe piese. Mă rog!, zi-mi ce vrei în schimbul ajutorului, ca s-o găsesc pe individă?

Să știți că mila și spiritul civic sunt la fel de frecvente prin Orașe ca elefanții roz. Nimeni nu face lucruri moca. Sau, dacă se oferă să le facă, atunci trebuie să-ți pui un mare semn de întrebare.

Nu prea pricepeam eu ce ajutor puteam să-i ofer la schimb unui robot, dar m-am gândit că merita o încercare. Cu mișcări destul de cursive pentru un tehnic, inspectoarea a scos din buzunarul interior al pardesiului o cărțulie, pe care mi-a întins-o. Am întors-o – mi-o dăduse

cu coperta de-a-ndoaselea – și am citit titlul. Nu mi-a venit să cred ochilor ce-mi cerea. În afară de faptul că era ilegal să posezi o copie, după atât de mult timp și câteva duzini bune de eșecuri ale confraților ei, tehnicii tot nu încetau să creadă în povești.

Am zâmbit, i-am întins cartea. Îmi dădeam eu seama cam despre ce fel de ajutor era vorba.

— Ești sigură de târg? Vreau să spun, știi prea bine cum stau lucrurile, nu?

— Da, mi-a spus.

Scurt și la obiect.

Ne-am ridicat de la masă, l-am salutat pe caiman, care mi s-a părut că ne urmărea cu interes dintr-un colț al hanului, și ne-am făcut nevăzuți.

☆ ☆ ☆

Hiperion nu făcea rabat de la ordinea de zi a restului de specule din Orașul Nopților. Zaruri, băutură, înjurături și tot tacâmul. Toți cei de acolo aveau mutre de ocnași și le sclipeau ochii după luciul aurului ca lanternele cu baterii noi prin noapte. Admirativ sau convulsiv, câștig sau pierdere. Câte unul se mai ridica în capul oaselor, gesticula tăios și nevrotic, tăia pătura densă de fum de tabac, aproape lipită de tavan, cu gesturi golănești. Deja îmi imaginam ce avea să urmeze. Noi, întrebând despre fata dispărută încolo și încoace, nervi întinși ca o bucată de cauciuc rugos. Imediat gestului imprudent, o chelfăneală cum nu s-a mai văzut. În schimb, spre surprinderea mea, totul a fost un joc de copilași.

Proaspăta mea colaboratoare a vorbit cu unul dintre ospătari. A primit câteva informații, și-au strâns mâinile și ne-am făcut una cu bezna de afară. Floare la ureche, cum s-ar zice.

— Fata ta a fost în treacăt pe aici. Am primit și un nume: Radar.

— Pare mai curând o poreclă, i-am spus lui R. Cine-i ăsta?

— Da. Mai curând o poreclă. Un borfaș ce știe aproape tot ce mișcă prin zonă.

I-am zâmbit strengărește.

— Ce vrei să zici cu aproape tot ce mișcă?

S-a uitat la mine lung.

— Nimeni nu poate să le știe pe toate.

— Da, pricep. Nu asta voiam să spun – adică nu făceam pe deșteptul cu ea, ar fi fost traducerea. Există o șansă, fie ea cât de modestă, ca domnul Radar să profite de procentul ăsta de neștiință universal valabil?

— Vrei să spui, dacă e un escroc?

— Bingo!

— De obicei, nu. Alteori, da.

— Aha! De obicei... Alteori... M-am liniștit.

A încercat să mai spună ceva, dar am oprit-o la timp și am completat:

— Nu poți să știi niciodată!

A zâmbit și am continuat să ne vedem de drum prin masa densă de întuneric. După vreo jumătate de oră de mers repezit, am ajuns în fața unei clădiri simple. Doi borfași ca la carte stăteau lipiți de o parte și de cealaltă a ușii. Erau scăldați de lumina chioară a unui stâlp de ilu-

minat public. Un rinocer și un urs brun, ambii cu niște șale cam cât o remorcă de camion. Ne-au analizat cu priviri inteligente și nu au scos o vorbă până nu am scos noi una. R nu a avut încotro și s-a văzut forțată să rupă tăcerea:

— Vrem să schimbăm o vorbă cu Radar.

Unul din ei – ursul – a scuturat din cap și ne-a făcut semn să așteptăm. A intrat, iar celălalt s-a uitat la noi indiferent. I-am plătit indolența cu aceeași monedă. După un timp enervant și plicticos de așteptare, tipul care a intrat – adică ursul – a deschis ușa, ne-a făcut semn să-l urmăm. Am trecut printr-un hol îngust, care m-a făcut să mă întreb: cum mama dracului se descurcau indivizii de teapa ăstora prin galeriile alea de șobolani? Umerii ursului aproape că se frecau de pereți. Atât de mare era. Am urcat niște scări inundate de o lumină roșie, sâcâitoare, de genul ălora folosite la alarmele de incendiu. Am ajuns la o ușă, am intrat și cei patruzeci de metri pătrați de încăpere împărțiți cu cele patru matahale mi-au creat un puternic sentiment de claustrofobie. Dumnezeule mare!, mi-am spus. Ce mama naibii mâncau indivizii ăia?

Pereții erau lambrisați până-n tavan. Nuc sau ceva asemănător. Complet nedecorați, în afară de unul, pe care era fixat un evantai mare, din acela cu motive japoneze. După toate aparențele, muntele Fuji lipsește destul de rar de pe vreunul.

În cameră era ursul care ne-a condus, două gorile, de o parte și de alta a unui birou din lemn masiv. Și mai era un hipoom, așezat pe un scaun, dinapoia biroului. Era suficientă o privire ca să pricepi care era Radar. Întrega

sa înfățișare purta eticheta „gangsterul anului". O sută de metri pătrați de stofă fină trasă la mașină, pe comandă, sub forma unui sacou spătos. Cămașă cu pătrățele, descheiată la ultimii doi nasturi. Avea un aer superior, plin de sine. În mâini flutura un obiect mic. La încheietura stângă lucea un ceas din aur masiv. Probabil Rolex. Ai fi trăit lejer o jumătate de an cu banii de pe urma vânzării lui.

— Salut, R! a spus gangsterul anului.

— Salut, Radar.

— Cărui fapt datorăm prezența ta?

R mi-a făcut un semn. Am scos și am întins imaginea fetei. Hipoomul m-a analizat, în timp ce a luat poza, cu o privire care s-ar fi vrut un soi de uimire. Bag seamă, fusesem inexistent. Cantitate neglijabilă. Privirea i-a căzut încet – foarte încet – peste poză și s-a uitat atent la ea un timp. După care mi-a restituit-o.

— Ce-i cu ea?

— Ce-mi poți spune?

Gangsterul s-a uitat la R, la mine și din nou la R.

— Știi prea bine, sunt un om cu principii. Când colaboratorii își țin partea de învoială, nu pun o întrebare în plus. Fata a fost pe la mine și am bătut palma într-o chestiune. Fiecare și-a ținut partea de înțelegere și de atunci n-am mai auzit de ea.

Un moment scurt s-a lăsat o liniște grea ca un pietroi. Apoi Radar a început să pocnească cu regularitate obiectul ăla mic de artizanat de suprafața dură a biroului. Hipoomul avea o expresie impenetrabilă. Pentru o secundă,

m-am gândit că o să iasă o ciufuleală dată dracului între noi, dar n-a fost așa. Și bine că n-a fost, matahalele alea nu erau de ici, de colo, iar eu îmi lăsasem flacoanele pe bancheta din spate.

— Okay, Radar, i-a spus R. Îți mulțumim pentru amabilitate.

Am ieșit din clădire la fel de iute cum am intrat.

— Asta-i tot? am spus.

Eram deja la metri buni de clădirea lui Radar și gangsterii ăia doi care-i păzeau ușa ajunseseră de dimensiunea unor soldăței de plumb, priviți de la distanța care ne separa. Și mai era și noaptea veșnică. Lampadarele din Orașul Nopților nu-s departe de performanța unor opaițuri. Abia dacă puteam să-i mai zăresc pe ăia doi. Deci, vorbele noastre erau în siguranță.

— Minte de îngheață apele, mi-a zis.

— Da?

— Da – s-a uitat la mine cu o privire imponderabilă. Nu vrei să bem un ceai?

— Nu în mod deosebit.

— Bine. Vino!

Aproape că m-am împiedicat în clipa în care m-a prins de încheietura mâinii drepte și m-a tras după ea înspre cea mai apropiată ușă. A avut o priză demnă de luat în seamă. Am intrat, ne-am așezat la prima masă liberă care ne-a ieșit în cale. Era un fel de bar de duzină. Avea o văruială nesănătoasă ce spoia pereții cu brazde neregulate și cenușii. Foarte puțini clienți. Vreo doi oameni câini și un păsăroi cu mutră ciudată, cu pene zburlite, maro cu alb.

Păreau că se tocmesc pentru ceva aflat într-o traistă din cârpă. La intervale neregulate, traista aia lăsa impresia că se mișcă. Sau chiar se mișca. N-am insistat să aflu. Chelnerița a apărut ca din senin. Ne-a lăsat un exemplar din gazeta locală – m-a surprins, nu știam că exista una – și a dispărut, tot la fel rapid cum apăruse. O goană nebună pentru onorarea comenzii noastre barosane: două ceaiuri de mentă.

Am deschis ziarul la pagina cinci. Administrația locală era îngrijorată de siguranța tot mai șubredă de pe străzile Orașului Nopții. Ca să vezi minune! Și eu care aș fi jurat că nu mai interesa pe nimeni ce se întâmpla în bezna aia. Primarul spunea că existau planuri serioase pentru modernizarea sistemului public de iluminat și sporirea forțelor de ordine. Puteai să tragi cu pușca și nu găseai o patrulă pe străzi. Deci, teoretic, planul edilului era o imposibilitate fizică. N-ai cum să sporești ceea ce nu există. Sau era o chestiune de ordin politic, pe care eu nu mă pricepeam să o interpretez. Am mintea în colțuri atunci când vine vorba despre chestii care implică politica. Desigur că R era proprietatea administrației locale, dar plimbarea ei era în interes personal. Și-n plus, ea făcea parte din categoria celor din stradă. Nenișorii ăia buni care sunt tot timpul printre hoți și criminali. Timpul petrecut printre scursuri îi rodează și, de-a lungul anilor, devin tari ca niște pietre. Pe ăștia n-ai cum să-i vezi niciodată ajunși la conducere, pentru simplul fapt că nu sunt chemați acolo. Se pricep de minune să miroasă un șarlatan și un politician n-ar rezista o secundă cu unul din ăsta în coastă. Sunt al

dracului de incomozi, ca niște ghimpi de salcâm. Nici roboții, cu tot cu aplatizarea lor emoțională, nu-i halesc pe ăia care-și croiesc drumul înspre putere ronțăind hârtie și pupând dosuri. Chestie de electronică pură, presupun.

— De ce crezi c-a mințit? i-am spus.

R și-a ridicat indexul înspre tâmplă.

— Am aici niște chestii care nu dau greș.

Dacă eu aveam nevoie de gesturi ca să pot depista un mincinos, ea n-avea nevoie. Senzorii termici nu mint niciodată. Am trecut la pagina șase. Era plină ochi cu anunțuri. În mare măsură, cereri și oferte de servicii. Detectivi particulari care scot adevărul chiar și dintr-o gaură de șarpe – dacă mă întrebi pe mine, o meserie de toată sila. Mai erau unii care ofereau parale sub forma unor împrumuturi cu dobânzi rezonabile și un număr impresionant de indivizi cu experiență în cafteală și scandaluri, numai buni pentru gărzi de corp.

— Crezi c-ar trebui să așteptăm până când remușcările îl vor face să vină în genunchi să-și ceară iertare că ne-a mințit?

S-a uitat la mine ca și cum n-ar fi priceput tonul ironic. Dar dacă un robot era în stare să bea un ceai, m-am gândit că, probabil, se pricepea cât de cât și la glume.

— Mi-ai dat peste cap senzorii sociali cu afirmația asta.

Oho! Se pricepea la glume. Și încă destul de bine. I-am arătat un zâmbet larg și cald ca o după-amiază de vară. M-am uitat la ea fără să-i mai spun nimic, pe urmă mi-am înecat ochii iarăși în marea de anunțuri. Evident, am citit

printre rânduri, în timp ce am așteptat un răspuns concret. Care n-a întârziat să apară.

— O să ne bem ceaiul și o să așteptăm cuminți.

— Ce? am întrebat-o.

— Un moment prielnic.

Am trecut la pagina șapte. Tot anunțuri. Parcă citeam pagini aurii, versiunea cotidiană. Am împăturit ziarul și l-am lăsat pe masă. Ce bine ar fi fost dacă lucrurile în viață s-ar fi rezolvat la fel de ușor ca împăturitul ziarului.

— Serios acum, i-am spus. Care-i planul?

— Serios. Așteptăm până o să treacă suficient timp ca ei să creadă că ne-am cărat de prin zonă și că am mușcat momeala. Pe urmă o să trebuiască să găsim o soluție să ajungem la Radar. Alta decât să aruncăm în aer un bloc întreg, cu tot cu locatari.

Au venit ceaiurile, pe care le-am plătit. R a vrut să contribuie, dar m-am oferit să fac cinste. A încuviințat cu o mișcare simplă din cap.

— Cât o să trebuiască să așteptăm? am spus.

— Puțin peste o oră ar trebui să fie suficient.

Am îndulcit ceaiul fierbinte golind conținutul unui pliculeț cu miere. Am ridicat din nou ziarul de pe masă. La pagina opt continuau să publice anunțuri. Halal gazetă.

☆ ☆ ☆

Părțile neiluminate ale străzilor zăceau într-un întuneric identic cu miezul unui butoi sigilat. Am ieșit din ceainăria aia ruginită și am făcut un ocol cam de vreo două

străzi. Mașina era la locul ei, acolo unde o lăsasem, moțăind cuminte în noaptea profundă. Mi-am luat centura cu elixire. Am pornit grăbiți în direcția stabilită. La capătul manevrei am ajuns în spatele clădirii lui Radar. Am cercetat cu atenție intrarea. Ușa era blocată cu un lanț greu, încolăcit ca un șarpe lucitor în jurul a două mânere din fier striat. Ne-am uitat prin jur. Nimic cu adevărat folositor. Un tomberon mare, pe care nu puteai să te urci. Capacul fusese rupt cu mult timp în urmă. Vreo câteva cutii de carton și gunoaie aruncate neglijent. Toate ferestrele de la parter erau blocate cu serande. Ne-am uitat unul la celălalt.

— Ce facem? i-am spus.

R mi-a arătat înspre ferestrele de la primul nivel. La fel ca și cele de la parter, aveau serande. Numai că alea erau deschise în lături. Toate.

— O să intru pe una din ele. Tu o să aștepți semnalul meu.

Intenția era bună, numai că nu vedeam nicio scară de incendiu prin preajmă sau măcar ceva de care să te agăți. Am ridicat din umeri. R mi-a zâmbit. Un zâmbet larg și indiferent, ca al unui robot. S-a apropiat de perete și a început să pipăie spațiile dintre cărămizi. Și-a înfipt buricele degetelor în una din fantele înguste și a început să urce. Atât de simplu. Apoi s-a auzit un clanc și vârfurile picioarelor au început să ajute brațele. Omul-Păianjen, varianta din tinichea. Precis și sistematic, un braț încordat urmat îndeaproape de mișcarea lentă a unui picior. În câteva secunde a dispărut prin rama unei ferestre. Evi-

dent c-a trebuit să spargă geamul. Lucru care m-a determinat să fac un pas, doi în spate. Am auzit cioburile lovind macadamul. M-am uitat înspre locul în care am presupus că loviseră betonul, după care m-am uitat din nou în sus. Ochii lui R au licărit de câteva ori în negreală. Roșu incandescent, o imagine sinistră. Dacă aș fi fost acolo din întâmplare, aș fi jurat că de sus mă urmărea un drac. Mi-a mai făcut un semn cu mâna, după care a dispărut. Eu am continuat să contemplez, cu o privire pierdută, fantoma prezenței demonice ce mi se lipise de retină.

La scurt timp după, au început să răzbată zgomote. Indubitabil, ar fi trebuit să fie tentativa unui semnal reușit. Aveam îndoieli mari în privința asta, dar după toate aparențele, R era pusă pe treabă, nu glumă. Apoi s-a auzit pocnetul unui foc de armă. Calibru mic. Un .22 sau poate .25. Din câte văzusem, R nu era posesoarea unei arme, dar și asta nu era decât o presupunere. Nu știam ce ascunde, și ce nu ascunde, inspectoarea. Părea genul care-i făcea plăcere să-și facă treaba curat, folosindu-și pumnii. Nu pot să spun că atunci mi-am făcut griji în mod deosebit. Exoscheletul ei metalic ar fi rezistat cu brio în urma unui impact direct cu un .38 scuipat de un Smith & Wesson Special. Ceea ce m-a determinat cu adevărat să ridic o sprânceană au fost bubuiturile imediate. Un individ mare cât o planetă ceva mai mică a ieșit printr-un geam și s-a izbit cu un bufnet înfundat de trotuar. L-am auzit icnind în momentul impactului. L-am urmărit un timp, indecis. Nu știam exact cum ar fi trebuit să acționez. Am stat un timp pe loc și i-am analizat încercările eșuate și

repetate de a se ține pe picioare. După alte câteva tentative, a izbutit să se ridice într-o rână și să se târască până spre marginea peretelui. Ăsta-i marele dezavantaj al greilor. Cad greu, dar odată căzuți ai nevoie de o macara ca să-i pui înapoi pe picioare. M-am apropiat de el. Puteam să-i disting respirațiile greoaie. Eram la un pas distanță și nu m-a simțit. Era bușit serios. Tipul ăla nu mai reprezenta niciun fel de amenințare. L-am depășit aproape indiferent și imediat după colțul clădirii m-am lipit de perete. În lungul zidului, la capătul celuilalt colț, puteam să zăresc liniile de lumină fadă cum lingeau plictisite asfaltul. Era felinarul chior din apropierea intrării principale. Am dat pe gât un albastru și am luat-o din loc. În mod normal, golanii ăia doi care păzeau intrarea ar fi trebuit să rupă scările la auzul focului de armă. Din nou, presupuneri. Am ajuns în dreptul colțului și am aruncat o privire furișată. Nu mă înșelasem. Nu mai era nimeni prin zonă. Am mers mai departe. Simțeam cum mușchii încep să vibreze. Ușa era căscată larg, așa cum faci atunci când pleci în grabă și o uiți deschisă. Am urmat linia holului îngust. La capătul scărilor am distins voci nervoase, care se amestecau cu zgomote sonore produse de lucruri izbite violent și furios de pereți. Treptele urcau într-un unghi drăcos și ascuțit, fapt pentru care nu puteam să văd nimic din ce se afla sus, la capătul scărilor.

Am început să urc atent, ca un genist, și sus am dat peste un individ înșirat pe mocheta tocită. Lat și imobil ca un trunchi de copac doborât cu toporul. Am pășit peste el. Ușa biroului, căscată în lături, se profila în linia sum-

bră a holului slab iluminat. Puteam să aud râsete amestecate cu voci batjocoritoare. Am apucat de balustrada ornamentală cu o palmă. Am simțit atingerea rece a metalului și am tras cu putere. Fierul abia dacă s-a curbat. Albastrul lucra, însă nu chiar atât de repede. S-a auzit cum ceva dur a lovit altceva și mai dur. Pur și simplu, nu puteam să-mi fac o idee despre ce era vorba. Ar fi fost numai păreri. Așa că n-am avut încotro, a trebuit să risc. Mi-am luat inima în dinți. Mi-am strâns pumnii închipuind doi bolovani și am pornit fugind înspre ușa biroului.

Am izbit cu toată forța în ușă.

R era lipită de perete, peste evantaiul cu motive japoneze, ca și cum ar fi fost crucificată. Radar stătea dinaintea ei. Flutura amenințător o bâtă de baseball. Gangsterul anului era flancat de borfașii care păzeau intrarea. Sosirea mea i-a luat puțin prin surprindere, dar pe urmă uimirea s-a transpus în rânjete batjocoritoare.

Fără prea multe introduceri sau gesturi inutile, ursul s-a lansat în atac. M-am ferit de directa telegrafiată și i-am aplicat una scurtă în coaste. Am putut să-i văd grimasa, cum i se încrețește blana fină de pe nas, dar n-am simțit coastele cedând la impact. Ceea ce însemna că albastrul încă mai lucra. Nu era la potențialul lui maxim. Dar puteam să mă descurc și cu ce mi se oferea. Cel puțin o vreme. Ursul a încercat o nouă tentativă de knock-out – un cot tăind furios aerul – chiar în timp ce m-am lăsat pe vine.

— Încet, amice! Mult prea încet.

Au fost cuvintele mele, rostite cu o fracțiune de secundă înainte să fiu proiectat trei metri în gol, prin cameră. M-am

izbit de perete și mi-a trebuit o secundă plină să-mi revin de pe urma bușiturii. Rinocerul mi-a aruncat o bezea simpatică. L-am văzut cum lovește podeaua cu un picior și m-am prins ce urma. De data asta avea să folosească minunăția aia de corn, nicidecum umărul, așa cum făcuse adineaori. M-am prefăcut avariat serios. El a pornit de pe loc sută la sută convins că eram victimă sigură. Am numărat descrescător de la trei – doi, unu. Apoi am sărit într-o parte. Am căzut într-o rână. Zidul a vibrat ca-n timpul unui seism. Nu era timp de pierdut. Rinocerul trudea din răsputeri să-și extragă cornul pe jumătate înfipt în perete. Lucra febril, provocând un nor dens de praf cenușiu. Tencuiala și ceva fiare de armătură scrâșneau în lupta cu cheratina dură a excrescenței. M-am ridicat cât am putut de repede, mi-am împreunat palmele, așa cum faci când te pregătești să lovești mingea la un meci de volei, și m-am năpustit asupra metisului. O lovitură venită de la nivelul tavanului, cu o furie oarbă, direct în ceafa golanului ăla, exact în clipa în care a reușit să-și scoată cornul din perete. L-am auzit cum a icnit de durere și i-am simțit vertebrele dislocându-i-se, în urma șocului loviturii. A căzut secerat, ca și cum cineva ar fi scos ștecherul din priză.

M-am întors imediat înspre Radar și urs. Nu mai erau chiar atât de veseli. Hipoomul i-a spus ceva ursului și a dispărut prin rama ușii. Așadar, unu la unu. Deja eram optimist. Dintr-un buzunar secret, borfașul a scos un cuțit. Am bătut în retragere. M-am uitat în jur. Din gaura lăsată de cornul rinocerului ieșea o bucată din armătură. Aplecată dincolo de linia peretelui, îndoită ca o coastă

fracturată. Am apucat și am tras cu putere. Am rămas în mână cu o minunăție de fier striat, cam la vreo jumătate de metru. Am zâmbit și mi-am recăpătat optimismul, cu jucăria aia dansând voioasă prin aer. Am făcut un pas și, în mod inexplicabil, fierul a început să vibreze. M-am uitat persuasiv la urs. Zâmbea. N-am priceput o iotă din rânjetul ăla. Dacă ar fi avut puteri telechinezice, probabil că s-ar fi folosit de ele mai din timp. N-avea niciun sens să aștepte. Am mai făcut un pas. Deja depuneam eforturi serioase ca fierul să nu-mi scape din palmă. Ursul continua să se hlizească și să-mi arate ostentativ lama cuțitului. Încă un pas și bucata de armătură mi-a zburat literalmente din mână. S-a oprit drept în figura lui R. S-a auzit un zăngănit puternic și a rămas locului, fixată de mutra ofițerului robot.

Abia atunci m-am prins și m-am simțit ca un idiot că nu pricepusem trucul mai din timp. În spatele lui R, într-un perete fals sau ceva de genul ăsta, exista un magnet.

Am rupt un picior dintr-un scaun răsturnat și l-am invitat pe borfașul ăla de două parale la un vals. S-a aruncat înspre mine cu vârful lucitor al cuțitului țintind undeva la nivelul capului. Puteam să jur că minunăția avea lamă din ceramică. O manevră deloc ostentativă. Am eschivat și l-am plesnit cu putere peste ceafa lată. Piciorul de scaun s-a prefăcut în schije și ursul și-a continuat avansul mătăhăind. L-am văzut cum se sprijină de perete și caută resurse. Am pus mâna pe o bucată grea din tencuiala ruptă de rinocer, am ridicat-o deasupra capului și l-am pocnit cu ea peste moalele capului. A căzut pe o parte și a înțepenit acolo.

R era lipită de evantai. Am încercat să schimb două vorbe cu ea. A continuat să se uite la mine cu o privire artificială, instabilă. Ai fi jurat că era crucificată. Dar, în mod evident, nu era bătută în cuie. Era nenorocitul ăla de magnet la mijloc și mi-au trebuit minute bune ca să pricep mecanismul. Într-un final, am smuls o bucată din evantai și am descoperit cu stupoare că era un electromagnet dat dracului de mare. M-am gândit că jucăria aia trebuia musai conectată la o sursă de energie. Mai mult ca sigur exista și un comutator portabil, dar dispăruse odată cu Radar. Jucăria probabil că-l scăpase pe borfaș de multe belele. M-am uitat după o conexiune. Nimic aparent, așa că m-am pus pe demolat. După câteva încercări ratate, pumnii mei au scos la vedere un mănunchi de cabluri. Era ascuns în perete. Mi-am învelit palma cu o bucată ruptă din haina ursului și l-am apucat. Am tras cât am putut de tare și am rămas cu un pumn gros de fire rupte. R s-a prăbușit pe pardoseală. S-a ridicat, mi-a zâmbit.

— Mulțumesc, dragule!

În clipa următoare a zburat prin geam. În noapte domnea o liniște profundă, așa încât puteam să aud țăcănitul pașilor ritmați. Am strâns din pumni. Am simțit cum musculatura vibrează. Curgea prin mine vigoare în cea mai pură formă. Albastrul era la potențialul lui maxim, deci puteam să-mi permit o neglijență. Am sărit pe geam. Am căzut într-o poziție mai puțin demnă, dar mi-am revenit destul de repede. Am pornit pe urmele lui R.

Când i-am ajuns din urmă, erau deja în horă. R îl îngrămădise pe Radar între două containere uriașe, pe o alee

îngustă. Am apărut de după un colț și, pentru o fracțiune de secundă, R și-a pierdut concentrarea, uitându-se înspre noul intrat în scenă. A fost momentul în care Radar s-a mișcat artistic. Două rozete i-au apărut pe degetele groase ca printr-un truc magic. A lovit cu sete și R și-a pierdut echilibrul pentru o fracțiune de secundă. Am apucat să mai fac trei pași, moment în care R mi-a făcut un semn din palmă: stai! Am înghețat. M-am uitat înspre Radar. Pe chipul lui răsărise puțină speranță. Dacă n-aș fi fost și eu în joc, probabil că speranța, treptat, s-ar fi transpus în încredere. Dar eram doi la unul și-l vedeam cum se luptă cu indecizia. Era imposibil să scape de noi fugind. La fel de sigur, rata de doi la unu nu era o bucurie în ceea ce-l privea. Avea să ia o cafteală soră cu moartea, dacă tot continua să facă pe interesantul.

R și-a abandonat Alain Delonul. A fost cel mai uman gest făcut de un robot, pe care l-am văzut vreodată. Mi-a răsărit un surâs în colțul gurii. A luat poziția de gardă a unui luptător de box și a început dansul specific. Radar era încordat. Și-a ridicat pumii. Bonturile rozetelor, ridicate de o parte și de cealaltă a pometilor. Văzută de la distanța aceea, scena luptei urla a dezavantaj vădit. Dacă n-ai fi știut că umbra unduitoare se constituia din două sute de kile de titan și servomotoare, ai fi pariat o avere pe hipoom. Borfașul, prin comparație cu R, era de-a dreptul uriaș. O masă de mușchi și tendoane ce aștepta să erupă dintr-o clipă în alta.

Radar a făcut greșeala să creadă că poate să fie mai iute decât R. Totalmente, un gest fatal. Pumnul gangsterului

a trecut milimetric pe lângă umărul robotului. R a eschivat cu eleganța unei feline și a lovit. Precis. Fulgerător. Devastator. L-am văzut pe uriaș cum se împleticește în urma șocului loviturii. Probabil că-i pocniseră cel puțin două coaste. A căzut în genunchi, cu brațele groase încolăcite dimprejurul abdomenului.

M-am apropiat. Îl vedeam pe hipopotam cum suferă. O durere colosală. Avea ochii umeziți. R l-a apucat de gulerul sacoului și l-a tras cu putere.

— Unde-i fata?

Radar s-a uitat la mine, apoi, din nou, la inspectoare.

— Dacă nu mai vrei și alte oase rupte, te sfătuiesc să începi să vorbești, i-am zis.

M-a crezut pe cuvânt, am putut să văd asta în privirea lui. Totuși, i-a mai luat un timp să accepte înfrângerea. Indivizii de teapa lui Radar își croiesc drumul spre putere prin durere și luptă. Sunt genul care se răfuiesc până la ultima picătură de sânge pentru poziția lor. Războinici înnăscuți. Dar acolo nu mai era o urmă de speranță. Nimeni să-i sară în ajutor. Niciun truc golănesc care să-l scape. Îi vedeam colții încleștați și buzele tremurânde. O combinație teribilă între înfrângere și ură. O expresie nesigură, dar cutremurătoare. Momente ca astea nasc bestii. Dar Radar era deja una. Prin urmare, pe viitor probabil că avea să devină și mai întunecat și mai rău. Mă înspăimânta gândul.

R l-a scuturat din nou.

— Vorbește!

Inspectoarea a strâns și mai tare și s-au auzit cusăturile reverului pârâind.

— Eu mi-am ținut partea de învoială, a mârâit el. Nimic mai mult.

— Unde-i fata, te-am întrebat! a insistat R și a tras din nou de sacou.

Radar a apucat cu pumnii uriași încheieturile brațelor metalice. Când și-a desfăcut pumnii, ambele rozete i-au alunecat în lungul degetelor. S-au izbit de ciment și au răsunat în noapte.

— Nu știu! Eu trebuia doar să livrez marfa. Restul afacerii nu mă privea.

— Care marfă, tâmpitule? s-a rățoit R. Deci, acum o lună, a dispărut fata asta – i-am arătat din nou poza. S-a certat cu prietenul ei și pe urmă n-a mai auzit nimeni de ea. Ai mintea cam scurtă. Ne crezi cumva idioți?

— Fată, marfă, totuna, a bolborosit gangsterul.

N-ar fi trebuit să mă mire. Și totuși, m-a mirat felul în care vedea lucrurile. Pentru el, totul se rezuma la bani. Plăcere contra cost. Suferința genera profit.

— Ce i-ai făcut? Unde e?

— Ți-am spus, eu livram marfa. Restul afacerii nu mă privea.

R l-a ridicat, și-a desfăcut un pumn și l-a pocnit violent peste botul uriaș. Un firicel de sânge i s-a prelins dintr-o nară. Hipopotamul a început să miște din cap, ca o vibrație. Privirea îi fugea dintr-o parte în alta, ca și cum ar fi citit o carte. Nervozitate până la un nivel absurd. Asta era bine. Atunci când mint, au o privire fixă, pierdută în munca detaliilor.

— Pentru ultima dată, a accentuat R. Ce ai făcut cu fata?

În cele din urmă, Radar a cedat.

— I-am predat-o unui individ. Era vie. Eu nu i-am făcut nimic.

Era un scenariu pe cât de trist, pe atât de comun. Zeci de adolescente erau racolate pentru prostituție anual, indiferent cât de mult se străduiau autoritățile. Un război care nu avea să-și epuizeze niciodată resursele.

— Vreau nume!

R nu glumea și se vedea treaba destul de limpede. Dacă nu scuipa ceva mulțumitor, Radar risca o nouă fractură. Încerca marea cu degetul.

— E fără identitate. Vine de fiecare dată la miezul nopții, dacă te gândești la el.

Ne-am uitat unul la altul. De bună seamă, numai baliverne. Escrocii au darul să te îmbrobodească cu tot felul de ițe încâlcite în misticism. N-am idee de ce au obiceiul să facă asta. Probabil că-s îndemnați de un procent de reușită sau așa ceva. Numai că noi doi nu făceam parte din categoria aia. R l-a plesnit din nou peste bot.

— Vreau un nume!

— N-are, îți jur!

Metalul pumnului lui R a scrâșnit. A lovit fulgerător. Pe ambele nări a țâșnit sânge.

— Pot să fac asta o perioadă destul de lungă de timp.

R i-a eliberat gulerul. Hipopotamul s-a izbit de asfalt cu toată greutatea.

— Pur și simplu, știe și vine, a spus, în timp ce și-a folosit mâneca sacoului ca să-și șteargă sângele proaspăt.

Stăteam într-o parte și mă gândeam că existau două variante: fie era plătit destul de bine cât să-și țină fleanca,

fie era speriat ca un pisic de lapte. Radar nu prea părea tipul ușor de intimidat. Ca drept dovadă că nu ne spunea prea multe. M-am lăsat pe vine și l-am privit cu băgare de seamă. S-a uitat și el, mult mai atent decât la prima noastră întâlnire. Riscam, dar era singura cale.

— Te plătește bine sau, cel mai probabil, ești căcat pe tine de frica individului ăsta! i-am spus zâmbind.

— Tablagiu de două parale! Asta ești, a mârâit. Radar nu se teme de nimic.

În ochii lui a izbucnit un incendiu. M-a îmbrâncit și, destul de stângaci, s-a ridicat în picioare. A bâjbâit după rozete. În tot timpul ăsta, noi l-am urmărit cum mătăhăia de ici-colo. Și-a ridicat brațele închipuind o gardă incompletă. Coastele alea rupte nu-l lăsau deloc să fie lupătorul care era el, de fapt, în zilele lui cele mai bune. S-a aruncat asupra mea. M-am ferit și l-am lovit tot în locul în care-l pocnise și R. A icnit sonor și s-a lăsat pe o parte.

— Asta e suferință inutilă, i-am zis.

Dar știam că pentru unul ca Radar asta era definiția onoarei. Îl provocasem și, trebuie s-o recunosc, cunoșteam riscul. Marea lor majoritate cedează, însă unii au sufletul destul de întunecat încât să nu o facă. Ei bine, hipopotamul era unul din ăia bățoși.

— Viu sau mort, detectivule, tot voi ajunge la tine și-ți voi mânca inima. Cât despre tine, morman de table, rugina ți se va părea o adiere blândă după ce voi termina cu tine.

— În locul tău, în loc să scuip amenințări redundante, m-aș gândi să ofer un nume, i-a spus R.

Radar s-a ridicat din nou, închipuind aceeași gardă inutilă. Abia mai reușea să stea în capul oaselor. Avea mărgele de sudoare care i se scurgeau de pe frunte, în lungul botului uriaș. Cu greu a reușit să schițeze un zâmbet.

— John Doe, ne-a zis.

Partea asta, de regulă, devine destul de problematică. Prea josnici și prea urâți pe dinăuntru ca să le explici moralitatea. Deci, singura lui utilitate reală rămânea puterea exemplului. Iar de exemplu nu era bun decât dacă era mort. Nu faceți ca el. Aviz amatorilor. M-am uitat la R și R s-a uitat la mine. Pe urmă, amândoi ne-am uitat la Radar și am ridicat garda sus. Nu formal, ci așa cum se cuvine. Privindu-l pe hipopotam, mi-am amintit niște cuvinte citite pe undeva, printr-o carte prăfuită. Habar n-aveam titlul, îl uitasem, dar cuvintele alea îmi zburdau prin minte de ani buni. *Realitatea e ruina unui basm,* spunea autorul. Ne-am încleștat pumnii și am făcut din golanul ăla un exemplu. Sau, cel puțin, așa îmi place mie să cred.

☆ ☆ ☆

Mergeam prin noapte și mă gândeam că, pentru a nu știu câta oară, trebuia să inventez povești despre morți. Ivora era oale și ulcele, niciun dubiu în treaba asta. Desigur că nu știam cum se întâmplase și probabil că nici nu aveam să aflu vreodată. Pentru cultura ta generală, dosarele cazurilor nerezolvate zac teancuri, unul peste altul, prin subsolurile secțiilor de poteră din mai toate Orașele. Că numărul lor nu e făcut public, asta-i o cu totul altă

poveste. Dar oare mai conta în vreun fel? Dacă aș fi aflat că fusese siluită în repetate rânduri și apoi feliată cu un cuțit, cine ar fi putut să accepte realitatea? Detalii de genul ăsta au puterea să dărâme, literalmente, un om. Să-l zdruncine în așa hal încât ajunge o ruină. Eu, unul, prefer să nu le spun. Prefer să le ascund realitatea și să le ofer adevărul sub o formă mascată. Sau, dacă-mi permiteți, prefer să livrez pseudoadevăruri. Consideră-mă un laș sau un escroc. Nu-mi pasă nici cât negru sub unghie, atâta timp cât știu că am făcut tot ce mi-a stat în putere. La dracu'!, vând niște servicii. Din moment ce păstrez o limită a decenței, cred că pot să-mi livrez marfa cum cred de cuviință.

Trebuie s-o recunosc, de data asta chiar mi-aș fi dorit să mă înșel. Mi-aș fi dorit ca prezumția Poterei să fie veritabilă. Ivora să fi fugit pe undeva cu unul, prin labirintul Orașelor. I-ar fi fărâmat inima clientului meu, dar măcar asta ar fi însemnat că era vie. Și, poate cu puțin noroc, dacă specia de aventură lirică și erotică din sfera imaginației ei bucolice, în care era prezentată iubirea eternă, în formă optimistă sau idealizată, viață și dragoste fără cusur, s-ar fi dovedit un eșec, poate că atunci s-ar fi întors la origini. Iar el, clientul meu, ar fi iertat-o. Uneori așa funcționează nenorocitul ăsta de amor. N-ar fi fost nici primul, nici ultimul care ar fi păți-o. Dar n-a fost să fie.

L-am întâlnit pe clientul meu în apropierea gării. Trenurile au șuierat pe lângă noi în goana lor nebună și de câteva ori am fost nevoit să vorbesc mai tare și să repet o propoziție sau două. Am văzut un firicel de rouă cum îi umezește obrazul, în timp ce i-am livrat povestea atent

ticluită. La final, i-am oferit un șervețel. N-ai idee ce efect vindecător au gesturile astea, aparent de două parale. Ne-am strâns mâna, apoi l-am urmărit cum se pierde prin mulțime și aburi fierbinți de cărbune ars. Aș fi vrut să pot să fac mai multe pentru el, dar uneori realitatea nu-i decât o reproducere de prost gust a unei lumi perfecte. Cred că atunci a fost pentru prima dată când m-am gândit că poate n-ar fi chiar atât de rău dacă, la un moment dat, aveam să-mi așez toate gândurile pe un colț de hârtie. Cine poate să știe, vreunul ar putea să învețe ceva din toate nebuniile astea prin care am trecut.

☆ ☆ ☆

În după-amiaza următoare, m-am întâlnit cu R. Sunt un om cu principii. Mă ajutase și-i promisesem că-i întorc favoarea. Fapt pentru care am așteptat-o în fața unui restaurant de duzină din Orașul Cețurilor. Știam că era imposibil să-i întorc favoarea. Nu din cauza mea, ci din pricina dorinței ei stranii. În orice caz, tot puteam să-i ofer ceva. Nu prea mult, dar era, totuși, altceva decât nimic. Un vânt subțirel se înfiripa printre clădiri și felinare amorțite. Străduția era zadarnică, nu izbutea să împrăștie ceața densă căzută peste oraș ca o plapumă grea și scorțoasă. Am văzut-o pe R materializându-se treptat din negura compactă, pornind de la o nălucă vaporoasă și ajungând până la densitatea reală, aproape indestructibilă, a platoșelor din titan. Am intrat și ne-am așezat la una din mese. A zâmbit atunci când mi-a întins din nou cartea.

Un gest oarecum retras, ascuns. Am luat-o și am răsfoit-o. Evident, mai mult simbolic. Nu puteam să-mi explic cum se pot încâlci lucrurile iremediabil pentru un robot. Îți poate extrage un radical complex într-o fracțiune de secundă, dar crede în Pinnochio. Am pus cartea pe tăblia mesei, cu fața copertei în jos, ca să nu se vadă titlul. Ea a luat-o și a ascuns-o în buzunarul interior al pardesiului. Cartea aia ar fi scos-o pe R definitiv din circulație, dacă ar fi raportat-o careva. Era o ediție veche. Puteam să văd asta după uzura în exces. Era greu de găsit, administrația centrală a Orașelor o interzisese și trudise să o elimine. Deși, dacă mă întrebi pe mine, mi se pare o tâmpenie s-o interzici pentru valoarea ei simbolică. Era drept, auzisem la rându-mi isprăvile. Ideea din spatele poveștii determinase o parte din roboți să se angajeze în călătorii mistice. La dracu'! Noi, oamenii, suntem cu toții o adunătură de escroci nenorociți. Ne dăm de ceasul morții ca odraslele noastre să nu afle adevărul despre Moș Crăciun, vindem dinți stricați Zânei Măseluță, dar când un robot își caută sensul, interzicem cărți și suntem în stare de cruciade.

— R, e doar o poveste, i-am zis cu o tristețe limpede ca roua în voce.

Ea a ridicat din umeri, aparent indiferentă. Era oricum, dar indiferentă în niciun caz.

— E o poveste frumoasă.

Un robot ajuns la perfecțiune. O întruchipare a omenirii prin suferință. Să vrei să ai ceea ce nu poți avea niciodată. O imposibilitate fizică. Motorul existenței umane. Un paradox. Dorința ei să devină muritoare, râvna omului către nemurire. Un schimb improbabil, imposibil.

— De ce să vrei asta? Nu te înțeleg. Carnea aduce moarte.

S-a ridicat în picioare, s-a întins peste masă și mi-a cuprins capul cu palmele. M-a tras cu grijă înspre ea și m-a sărutat. Am simțit răceala și gustul de fier crud. Am căutat să simt mai mult, o emoție mai profundă, dar asta a fost tot. Răceală și titan. Nimic mai mult. Și atunci am putut să-i înțeleg durerea. În fier, existența era falsă, ca și cum ai fi privit lumea de la fereastra unui turn înalt. Ai totul acolo, dinaintea ochilor, dar nu te poți bucura de nimic. M-am lăsat cuprins de o tristețe amară. Știam că tot ce-i puteam oferi era nimic mai mult decât înțelegere. Și, cu puțin efort, o întâlnire față în față cu un bătrân și priceput prieten.

Mi-am mâncat prânzul în liniște, în vreme ce fiecare s-a gândit la lucruri numai de sine știute.

În drumul până la V, a fost destul de tăcută. S-a gândit la multe lucruri. Nu o acuz, avea motivele ei. Toți le avem, mai devreme sau mai târziu. Pentru unii, lupta înseamnă o iubire imposibilă, un membru al familiei pierdut sau unda persistentă a unui insucces profesional. Ai putea zice că-i păcat că lumea e făcută așa, din eșecuri și pierderi. Dar dacă toate ar fi mers strună, succesul și dragostea împlinită n-ar mai conta, fără versiunea lor antagonică. Cu toate astea, chiar dacă pricepi șmecheria, asta nu te face imun. Poate că nu-ți mai vine să te arunci în gol de la ultimul nivel, dar tot te simți al naibii de inutil în urma unei decepții. Nu știu voi, însă în ceea ce mă privește, urăsc al dracului de mult expresii gen: „ești prea bun pentru mine" sau „nu e vina ta, ci a mea". La fel de

utile, vorbele astea, ca scuzele adresate mortului după ce i-ai descărcat un încărcător întreg în țeastă. Dacă aș fi fost prea bun pentru tine, iubito, ar fi trebuit să ții cu dinții de mine. Dacă era cu adevărat vina ta, te parașuta subsemnatul, cu mult timp în urmă. Fapt pentru care, nu te mai preface că vinzi zaharicale, când tu nu faci altceva decât să întorci rahat cu lopata. În fine, ați prins ideea. Nu-mi place când devin sensibil, tind să iau lucrurile mult prea personal, și atunci a fost unul din momentele alea.

Avea motivele ei să fie tristă, iar eu o credeam. Trecusem pe acolo de mai multe ori, știam ce înseamnă. În ciuda faptului că lupta de zor cu demonii ei, se pricepea destul de bine să ascundă asta. Deși, dacă stau să mă gândesc de două ori, R ar fi fost de apreciat mai curând din cauza faptului că părea aproape umană, decât pentru aplatizarea emoțională specifică androizilor, pe care încerca s-o etaleze.

După o jumătate de ceas de jonglat prin cotloane îmbrobodite de ceață, am ajuns în fața ușii lui V. Magul ne aștepta. Nu m-a mirat deloc detaliul. R se foia ca un școlar în prima zi de școală. Aproape că nu-ți venea să crezi că aveai dinaintea ochilor androidul care-l doborâse pe Radar și pe acoliți. V m-a invitat să iau loc. M-am cufundat în fotoliul din hol. După tot dansul din ultimele ore, momentul de respiro din siguranța casei lui V a venit ca o benedicțiune. Ei doi au dispărut în cabinetul vecin, eu am rămas privind în gol, analizând distanța seacă dintre pereții albi și fotoliu.

Nu pot să-ți spun cu exactitate când am adormit, dar știu când m-am trezit și amândoi mă priveau cu expresii

senine. R s-a îndreptat cu mers lejer către ușă, eu m-am ridicat s-o urmez, încercând aproape simultan să-i mulțumesc magului pentru favoare. V mi-a făcut un semn din mână. Mai stai!, a fost îndemnul gestic. Am rămas locului, privind cum robotul iese pe ușă. Înainte să o închidă, mi-a surâs și am găsit ceva magic în surâsul ăla. După care am intrat în cabinetul alăturat, în timp ce R a dispărut complet în spatele ușii închise. Nu pot să-mi imaginez ce i-a povestit V lui R, nu mi-a mărturisit niciodată, dar un lucru e cert: magul ăsta nu face filosofie cu ciocanul. Știam asta din propria experiență. Fusesem de câteva ori la marginea prăpastiei, privind pierdut înspre hăul cavernos. Dacă V n-ar fi fost acolo, cu colacul într-o mână și vorbele la purtător, probabil că aș fi fost de mult timp hrană pentru floricele.

Cu toate astea, nu însemna că nu puteam să-mi dau cu părerea. Ceea ce am și făcut, imediat ce m-am asigurat că R părăsise incinta. Nu sunt detractor de profesie, dar țin la sufletele oamenilor și-mi place să spun lucrurilor pe nume. Mă rog!, o parte din ele, cele pe care le consider, sau ajung să le consider, în timp, dintr-un motiv sau altul, relevante.

— N-am priceput niciodată fascinația roboților pentru condiția umană.

V mi-a zâmbit.

— R tânjește după trecut.

Sprâncenele mi s-au transformat într-un V absurd. Recunosc, n-am prea priceput eu pe de-a-ntregul ce voia să spună. Am ridicat din umeri.

— Trecut? La care trecut te referi? Acum sunt și nostalgici?

De fapt, ca să fiu sincer, nu pricepusem nimic.

— Vii rar prin lumea Orașelor, băiete. Și atunci când vii, bag seamă, ești cu capul în nori.

Era evident că V știa dedesubturile orașelor. Trăia în inima lor de cine știe când. Eu nu le cunoșteam subtilitățile din simpla deducție logică a afirmației lui V și pentru faptul că nu-mi dădusem silința în sensul ăsta.

Magul m-a fixat cu o privire insistentă, profundă. Mai văzusem eu privirea aia și cu alte ocazii. Știam că se întreba dacă ar fi trebuit să continue, iar el știa că luam secretele în mormânt. Așa că mi-a spus:

— Tipu-ăsta de androizi sunt altceva, băiete. L-am urmărit în tăcere, a continuat: ce vezi tu la R nu-i fantoma din carcasă. O expresie a evoluției sinapselor electronice. Nu, nici gând de așa ceva! E o fantomă veritabilă. Un spirit hoinar, prins între lumi, convins să bântuie o mașinărie.

Androizi care găzduiau duhuri. Trăisem s-o aud și pe asta. Roboți bântuiți. Asta chiar era o noutate. Și, totodată, explica multe. Explica în primul rând de ce R nu reacționase cât timp fusese lipită de magnet. În inerția luptei spiritul părăsise mașinăria și biciuise aerul în van cu pumnii.

— Și cine naiba s-ar pricepe să convingă o fantomă să bântuie un morman de diode și table?

V a sacrificat un surâs. A făcut un gest cu o palmă prin aer, mimând indiferența.

— Probabil cineva se pricepe să o facă și pe asta.

A continuat să-mi zâmbească, iar eu n-am mai avut nevoie să știu alte detalii.

Praf

de Florin Purluca

"O poveste postapocaliptică scrisă cu o măiestrie desăvârșită!"

"Un personaj de care te îndrăgostești din primele pagini și o atmosferă creată atât de veridic încât simți că ești acolo, în lumea în care praful este atoatestăpânitor!"

"...s-a întâmplat într-un început de decembrie, într-o vreme în care copiii tânjeau a zăpezi și aroma Crăciunului, iar oamenii mari a gust de concedii și șuncă fiartă. A început să cadă agale, nestingherit de nimeni și nimic, praful cenușiu, moale și sfărâmicios, greu deloc și grațios ca puful de gâscă. La început au râs, au chicotit că nu știu care sfânt s-a pus pe grătărit fripturi grase și unsuroase. Dar gluma n-a ținut decât o vreme, pentru că praful cădea – și tot cădea, de nu se mai oprea – inexorabil, învelind lumea într-o plapumă de funingine."

Titlu: *Praf*
Autor: *Florin Purluca*
Nr. pag.: *144*
Colecția Science-Fiction: *#15*
Comandați-o la: *www.pavcon.ro / 0727.77.80.06*

Progradia

de Florin Purluca

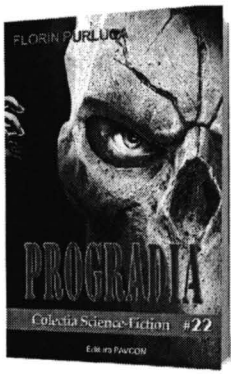

"O incursiune pe tărâmul fricii,
unde nu știi când și nici de unde
va răsări pericolul.
Știi, însă, cu siguranță,
că va răsări! Și asta te
înspăimântă cel mai tare!"

"În spate, pe macadamul spălat de lumina amorțită a felinarelor și de ploaia proaspăt mântuită, se desena o siluetă. Creștea, pe măsură ce tălpile bocancilor cu fier în bot pocneau pietrele.

Şi avea un cuțit. Nu puteai pricepe în ce fel se scurgea lama. Dar acolo unde nu erau pete mari de rugină, zăboveau încă bucăți din lumina stelelor. Nu știai dacă era lung, lat sau ascuțit ca un brici. Dar puteai ști prea bine că n-arăta deloc prietenos.

Bărbatul în negru, cu pumnul încordat peste plăselele cuțitului, înainta și mârâia. Un sunet ca al unui animal feroce, concentrat să-și descopere prada..."

Titlu: *Progradia*
Autor: *Florin Purluca*
Nr. pag.: *144*
Colecția Science-Fiction: *#22*
Comandați-o la: *www.pavcon.ro / 0727.77.80.06*

CUPRINS

Cuvânt înainte 5

1. Urmărind-o pe Alice 8

2. Iubire de contrabandă 26

3. Sânge pentru eternitate 61

4. Uneori nu poți să spui nu 110

5. Sânge, Metal și Speranță 131

Numele său este Armand Călinescu.
E detectiv particular...
Şi de-aici începe aventura. Acţiune fără nicio clipă de respiro, într-o lume în care oamenii sunt doar pe jumătate umani, iar mizele... cu totul altele decât ceea ce par a fi la prima vedere...
YOUNG FLOWERS

ISBN 978-606-8879-58-1

www.colectiasf.ro